

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/42 • 11 Kasım 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

***Gerici savaş ve
saldırganlıkta sınır
tanıımıyorlar...***

Mücadeleye!

İÇİNDEKİLER

Gerici savaş ve saldırganlıkta sınır tanımıyorlar...	3
Amerikan tetikçiliği	
“benzeri olmayan” noktada...	4
Kürt sorununa dokunan yanıyor!.....	5
BDP Eşbaşkan Yardımcısı Meral Danış	
Beştaş ile konuştuk.	6
Kürt halkı gerillalarına sahip çıktı	7
Karadağ’ın katledilişinin 2. yıldönümü	
dolayısıyla avukatlarından polis cinayetleri ve dava süreci üzerine....	8-9
Cinayet(ler)in faili ve nedeni - Temel Demirer	10-12
Ölümsüzlüğe uğurlanışının 2. yılında	
Alaattin yoldaş üzerine.....	13
Metal İşçileri Birliği MYK	
Kasım Ayı Toplantısı	14
Sendikal çalışma, reformizm ve devrimci politika üzerine.....	15
TKİP’nin 13. yılı etkinliğindeki konuşma: Güne yükleniyor, devrime hazırlanıyoruz!	16-17
“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği gecesi” gerçekleşti.....	18
13.Yıl etkinliği mesajlarından...	19
AB’nin zayıf halkası Yunanistan’da	
kriz derinleşiyor... ..	20
“İşgal Et” eylemleri sürüyor!	21
Göçün 50. yılı ve kısa hikayesi	22
Libya’da yeni emperyalist	
işgal dönemi	23
Direnişçi Hugo Boss işçileriyle	
konuştuk... ..	24
Şubeler hazırlıklara başladı.....	25
Asgari ücretliye 1 somun ekmek	26
DİSK/Tekstil’de muhalefeti	
sindirme operasyonu.....	27
İstanbul’da 6 Kasım protestoları	28
YÖK’e karşı alanlardaydılar.....	29
Galatasaray önünde 345. hafta	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/42 * 11 Kasım 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Gazetemizin yayına hazırlandığı saatlerde Van’dan yeni bir deprem haberi geldi. Gelen bilgilere göre depremin büyüklüğü öncekine daha göre az olmasına rağmen, çok sayıda ölü ve yaralı var. Enkaz kaldırma çalışmaları sürerken ölü ve yaralı sayısının yükselmesi bekleniyor. Van halkı böylelikle daha ilk depremin yaralarını sarmadan ikinci bir felaketle daha yüzyüze kaldı.

Deprem yıkımı altında kalan Kürt halkıyla dayanışmanın yükseltilmesi bir kez daha yakıcı bir görev haline gelmiş bulunuyor.

Diğer taraftan ise belirtelim ki bu ikinci yıkım, felaketin sorumlusunun sermaye devleti olduğu gerçeğini bir kez daha kanıtlamış, kuşkuyla yer bırakmayacak ölçüde kesinleştirmiştir. Öyle ki depremin ardından ortaya çıkan bir dizi veri, bir kez daha ağır ihmallerin varlığını göstermiştir. Yıkılan binalardan bazılarının Tayyip Erdoğan deprem bölgesine geldiği sırada makyaj çekilmiş ağır hasarlı binalar olduğu bildiriliyor.

Depremin ardından bölgede boy gösteren devlet erkani, bu kez zamanında arama kurtarmaya başlamakla övünürken bu gerçeğe değmemeye özen gösteriyor. Fakat ilk depremin enkazı ortadayken yaşanan bu ikinci depremde çok sayıda insanın ölmesi ağır bir devlet kusurunun varlığını göstermektedir sadece. Besbelli ki bu devlet ilk depremi, Kürt sorununda inkar ve imha politikasının üzerini örtmek için bir fırsat olarak görüp yardımları şova çevirmekle yetinmiştir. İşte bu ikinci depremin gösterdiği en bariz gerçeklerden biri de budur. Sermaye devleti işçiye, emekçiye, Kürde, insana düşmandır! Başka türlü de yapamaz.

Bu düşmanlığını da şu durumda sadece depremle öldürerek değil, aynı zamanda çok kapsamlı siyasal ve sosyal saldırılarla da icra etmektedir. Açlık, yoksulluk ve sefaletin diz boyu olduğu ülkede işçi ve emekçilere yönelik yeni ve kapsamlı saldırıların gündemde olduğu biliniyor. Diğer taraftan ise faşist baskı ve terörde sınır tanınmıyor. Hedefte ise öncelikle bir kez daha Kürt halkı var. Kürt halkının hak ve özgürlük mücadelesini kirli bir savaşla boğmak isteyenler, beraberinde ise bu

savaşı ağrısız, sancısız ve keyiflerince icra etmek için aydın ve sanatçıları da kapsayan azgın gözaltı ve tutuklama terörüne başvuruyorlar.

Ancak askeri darbeler döneminde görülebilen ve ülkedeki her türlü ilerici ve muhalif toplumsal duyarlılığı hedef alan bu teröre karşı mücadele, günün en önemli görevlerinden biridir. Bunun için faşist baskı ve teröre karşı sesimizi yükseltmeli, saldırıya uğrayanlarla aktif dayanışma içerisinde olmalıyız. Diğer taraftan ise her an saldırılara hedef olması muhtemel mücadele mevzilerimizi güçlendirmeli, her bakımdan hazır olmalıyız.

H. FIRAT

**Dünya
Türkiye ve
sol hareket**

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

Gerici savaş ve saldırganlıkta sınır tanımıyorlar...

Dayanışmayı ve eylemli mücadeleyi büyütelim!

12 Haziran genel seçimlerinin ardından içerisine girilen dönemi, içeride dışarıda savaş ve saldırganlık dönemi olarak tanımlamıştık. Gelişmeler bunun böyle olduğunu döne döne kanıtlıyor. İçeride bir yandan işçi sınıfına yönelik kapsamlı bir sosyal yıkım ve kölelik saldırısının startı verilirken, diğer yandan da Kürt halkına yönelik baskı ve saldırganlık tırmandırıldı. Bu aynı zamanda ise dışarıda ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik stratejik planlarında ileri roller üstlenildi. Füze Kalkanı'nın ülke topraklarına kurulması bu yönde tam ve kesin bir dönüm noktası oldu.

Bir kez daha belirtelim ki, içeride dışarıda tırmandırılan savaş ve saldırganlık yönelimi her bakımdan bütünlüklü bir yönelimdir. Öyle ki Ortadoğu'daki halk hareketleriyle sarsılan emperyalist egemenliğini pekiştirmek üzere hazırlanan planlarda Türk devletine bazen modellik bazen de doğrudan maşalık rolü verildiği ölçüde Kürt sorunu bu yönelimin önüne ciddi bir engel olarak çıkmaktaydı. Zira Ortadoğu'daki halk isyanları dalga dalga bölgeyi sarsarken, Kürt halkı da kendi mecrasında ulaştığı gelişme dinamizmi ile birlikte bu rüzgardan fazlasıyla etkilendi. Bu ölçüde de kurulu düzeni zorlayan ve bir yerden sonra da onu fiilen aşmaya yönelen bir gelişme dinamizmi kazandı. Öyle ki aynı dönemde bir "Kürt baharı" ihtimali de genel bir beklenti haline geldi. İşte seçimlerden sonra Kürt hareketine yönelik başlatılan saldırganlığın gerisinde, aynı zamanda kurulu düzenin sınırlarını zorlayan Kürt hareketinin bu güçlü gelişme dinamizmini kırmak hedefi bulunuyordu.

Bu hedef doğrultusunda Kürt hareketine yönelik saldırganlık sistematik biçimde tırmandırıldı. Seçimlerin ardından düzenin ilk işi, seçimlerin öncesinde gerçekleştirdiği, ancak Kürt halkının güçlü militan mücadelesi karşısında geri çekmek zorunda kaldığı kaba müdahalelere yeniden başvurmak oldu. Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesiyle tutuklu vekillerin serbest bırakılmaması bu kapsamda atılan adımlardı. Bu hamle yoğun bir polis terörü ile birlikte kapsamı genişletilen KCK operasyonları ile tamamlandı. Böylelikle Kürt hareketinin ve halkının mücadele direnci kırılarak politik ve moral üstünlük kazanılmaya çalışılıyordu. Fakat düzen cephesi bunlarla da yetinmedi, baskı ve terörü kesintisiz biçimde sürdürürken, aynı zamanda Kürt hareketine yönelik kapsamlı bir imha operasyonu hazırlıklarına girişti. Böylelikle askeri saldırılara da hız verildi. Gerilla üzerinde yoğunlaştırılan askeri operasyonlar, bu operasyonlarla birlikte yoğunlaşan çatışmalar ile birlikte yaşanan asker ölümleri bir kez daha Kürt halkına yönelik kapsamlı ırkçı-faşist saldırıların tırmandırılması için kullanıldı.

Geçtiğimiz haftalarda yaşanan Çukurca'daki çatışmalar ve beraberinde düzen cephesinden tırmandırılan ırkçı-faşist saldırganlık ile kirli savaş hamlesi, bu yönelimde yeni ve ileri aşamaydı. Gerilla güçlerine yönelik kimyasal silahların kullanıldığı azgın saldırganlıkla Kürt hareketine yönelik sınırsız ve kuralsız bir imha saldırısının açık işareti verildi, içeride de şovenizm tırmandırılarak linç taburları harekete geçirildi. Aynı zamanda ise Ragıp Zarakolu ve Büşra Ersanlı'nın tutuklanmalarıyla birlikte KCK

operasyonlarında da yeni bir noktaya varıldı. Böylelikle bir yandan Kürt halkı ve hareketine yönelik kirli savaş sopası sallanırken diğer yandan ise bu haksız ve kirli savaş karşısında Kürt halkını yalnızlaştırmak için "dokunan yanar" mesajı verilmekteydi. Tayyip Erdoğan bu gerçeği "oksijensiz biracağız", "KCK'ya sahip çıkarlar kendilerini gözden geçirsın" sözleriyle ortaya koydu.

Diğer taraftan sermaye devleti baskı, terör ve kirli savaşı bu noktaya ulaştırıldığı sırada, bu zorbalığın gerisindeki ABD desteği de olduğu gibi ortaya çıktı. Türk ordusu Çukurca'da gerillaları kırmak için kimyasal silah kullanırken ve bu gerçek gerilla cenazeleriyle kanıtlanırken ABD emperyalizmi cephesinden Türk devletine destek açıklamaları geliyordu. Üstüne de saldırı helikopterleri ve insansız hava araçları da olmak üzere kapsamlı silah satışı gerçekleştirildi. Aynı günlerde Savunma Bakanı İsmet Yılmaz Pentagon'da ağırlandı. Yılmaz burada "ABD ile ilişkilerimiz tarihin en ileri aşamasında" derken bu gerçeğe işaret ediyordu. Savunma Bakanı konuşmasının devamında ABD ile günlük bir bilgi paylaşımı olduğunu söyleyerek ilişkilerin niteliğine tüm kapsamıyla ışık tuttu. Bu ifadeler Kürt halkına yönelik tırmandırılan kirli savaş ve saldırganlık politikasının gerisinde açık ABD desteğinin dolaysız bir itirafıydı.

Fakat ABD ile Türk sermaye devleti arasındaki günlük bilgi paylaşımı düzeyine vardırılmış bulunan işbirliği sadece Kürt hareketiyle ilgili değildir. Öyle ki bu işbirliğinin bölgesel boyutları cephesinden de bu aynı günlerde çarpıcı gelişmeler yaşandı. Suriye ve İran'a yönelik emperyalist müdahale senaryoları ortalığa saçılırken, her iki durumda da Türk devletinin etkin roller üstleneceği açık açık yazıldı. Suriye söz konusu olduğunda burjuva medyadaki bazı kalemler dahi, böyle bir müdahalenin Türkiye olmaksızın mümkün olamayacağını, ABD ve suç ortaklarının da Türkiye'yi Suriye'ye müdahale amacıyla etkin bir biçimde hazırladığını yazdılar, olası bir işbirliğinden duydukları kaygıları ortaya koydular. Dinci-gerici partinin şefleri de bu aynı günlerde Suriye'ye yönelik tehditlerini yoğunlaştırdılar. Dikkat çekici olan bu aynı günlerde Suriye'de iç karışıklıklarda nisbi bir durulma görülmüyordu. Bu

sırada ABD emperyalizmi cephesinden ise Suriye'deki muhalefete Esad rejimine kanmama ve isyanı sürdürme telkinleri yapılıyordu.

İran söz konusu olduğunda ise İsrail'in bu ülkeye yönelik askeri saldırı için hazırlıklar yaptığı bilgisi ortaya çıktı. Siyonist rejim İran'ı vurmak konusunda keskin açıklamalar yaparken, İran'ın her an nükleer silah üretebileceğini bu nedenle kaybedecek zamanı olmadığını iddia etti. ABD emperyalizmi cephesinden de siyonist rejimi destekleyen açıklamalar yapıldı. Tüm bunlar İran'a yönelik emperyalist bir müdahalenin ısıtılmakta olduğunu ortaya koyarken, Türk sermaye devletinin böyle bir denklemde ABD ve İsrail'in yanında yer aldığına kuşku yoktur. Zaten Türkiye topraklarına kurulacak olan ve yıl sonuna kadar tamamlanması planlanan füze kalkanı sisteminin başlıca hedeflerinden biri de bu tür bir savaş için İran'ın elini kolunu bağlamaktır. İşte tüm bunlar birarada Türk-Amerikan ilişkilerindeki tarihsel ısınmanın kaynağını da olduğu gibi ortaya koymaktadır. Emperyalist egemenlik projelerinde ve yağma savaşlarında suç ortaklığıdır bu. Böylelikle içeride dışarıda halkların kanını oluk oluk akıtmaya hazırlanmaktadırlar.

İçeride dışarıda emperyalizme uşaklık ve halklara düşmanlık çizgisinde varılan bu nokta, ortaya bir dizi kapsamlı görev çıkarmaktadır. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltmek, beraberinde Kürt halkı başta olmak üzere kardeş halklarla aktif dayanışma içerisinde olmak gibi. Dahası bunu, dizginlerinden boşalmış bir faşist teröre karşı koyarak, ama aynı zamanda da ırkçı-şoven gericiliği etkisizleştirerek başarmak gerekmektedir.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin işçi sınıfı ve emekçi halkların ortak bir mücadele cephesinde buluşmalarına engel olmak için varını yoğunu seferber ettiği bir durumda, böyle bir mücadele cephesini yaratabilmeliyiz. Komünistler bu bakışla bir yandan faşist baskı ve teröre karşı ilerici ve devrimci mevzileri savunmak ve Kürt halkıyla aktif dayanışma içerisinde olmak için eylemli bir mücadele içerisinde olacaklardır. Beraberinde ise işçi sınıfını gerici savaş ve saldırganlık cephesi konusunda aydınlatmak ve mücadeleye çekmek üzere sınıf çalışmasında yoğunlaşacaklardır.

Amerikan tetikçiliği “benzeri olmayan” noktada...

Emperyalistlerle suç ortaklığı pekişiyor

Geçen hafta Washington’da efendilerinin huzuruna çıkan Türk sermaye devletinin Milli Savunma Bakanı İsmet Yılmaz, burada yaptığı açıklamada, ABD-Türkiye ilişkilerinin tarihinin en iyi noktasında bulunduğunu ilan etti. ABD ile aralarında “benzeri olmayan bir ilişki” kurulduğunu vurgulayan AKP’li bakan, “Türkiye Amerika’yı, Amerika Türkiye’yi adeta yeniden keşfetti” şeklinde konuştu.

ABD Savunma Bakanı Leon Panetta ile Washington’da görüşmeler yapan İsmet Yılmaz, bundan sonra iki devletin her çalışma için birbirini bilgilendireceğini ve danışacağını ifade ederek, “NATO çerçevesi içinde ve ikili ilişkiler çerçevesinde ortak hareket edersek, bu ortak hareketin hem Türkiye’ye hem de Amerika tarafına faydalı olacağı konusunda mutabakata vardık” dedi.

Saldırı helikopteri satma kararını onaylayan Pentagon’un savaş baronlarına şükranlarını sunan AKP’li bakan, “Türkiye-Amerikan ilişkilerinin bugünü dünden çok iyi ama yarını bugünden daha iyi olacaktır” şeklinde konuştu.

ABD’nin Irak’taki askerlerini çekmesinin ardından oluşacak güç boşluğunu doldurmak üzere etkin bir işbirliği yapacakları bilgisini de veren AKP’nin bakanı İsmet Yılmaz, halkları köleleştirme saldırısına hız veren ABD emperyalizmi ile suç ortaklığını daha da pekiştirme telaşı içinde olduklarını gözler önüne serdi.

Emperyalistler adına tetikçilikte 60 yıl...

Dinci gericilik odağı AKP’nin Amerikancılıkta son 60 yılın tüm hükümetlerini geride bıraktığı konusunda yaygın bir mutabakat mevcut. İsmet Yılmaz’ın Beyaz Saray’daki efendiler huzurunda yaptığı açıklamalar, suç ortaklığının “aktif taşeronluk” misyonu çerçevesinde daha da pekiştirileceğinin ilanındır aynı zamanda.

AKP, “en Amerikancı” ünvana sahip olsa da, emperyalizme hizmet, diğer bir ifadeyle genelde emperyalist güçlere özelde ABD’ye uşaklık etmek, son 60 yıldır Türk sermaye devleti ve hükümetlerinin öncelikleri arasında yer almıştır. Kapitalist emperyalizmin vurucu gücü NATO’ya üye olabilmek için 1950’li yılların başında binlerce askeri Kore dağlarında ölüme sürükleyen Türk egemen sınıfları ve onlara hizmet eden gerici rejim, o günden bu yana emperyalistler adına tetikçilik yapmaktadır.

Ülke içinde ilerici devrimci güçlere karşı süreklilikli avları düzenleyen sermaye devleti Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlarda ise batılı emperyalistler adına tetikçilik yapmıştır. Eski Sovyetler Birliği’ne ve Türkiye’yi çevreleyen bölgelerde cereyan eden her ilerici gelişmeye karşı “kraldan daha kralcı” bir şekilde tepki gösteren Ankara’daki işbirlikçi takımı, bölgede gericiliğin kalesi olmuştur.

Ülkeyi NATO ve Amerikan üsleriyle dolduran egemenler, eski Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’ya karşı casusluğun üssü olmakla yetinmemiş, atom bombaları ve nükleer silahlara da ev sahipliği yapmıştır. Nitekim İncirlik ve diğer üslerde halen en az 90 atom bombası bulunmaktadır.

NATO’nun taşeron örgütü olarak kurulan “Bağdat Paketi”nda (CENTO) aktif rol alan sermaye devleti, Arap ülkelerindeki ilerici gelişmeleri engellemek için emperyalistlerin giriştikleri saldırılara ortak olmakla yetinmemiş, Fransız emperyalizmine karşı direnen Cezayir halkının bağımsızlığını onaylayan BM

kararına da karşı çıkmıştır.

NATO’nun eski Yugoslavya’yı bombalamasına katılan Ankara’daki tetikçiler, Bosna Hersek, Afganistan, Lübnan gibi ülkelere asker göndererek emperyalist saldırılara fiilen katıldılar. Son olarak Libya’nın bombalanmasında etkin suç ortaklığı yapan sermaye devleti ve AKP hükümeti, füze kalkanının Malatya Kürecik’te kurulmasına onay vererek, emperyalist zorbalara hizmeti bir adım daha ileriye taşımıştır.

“Dinci, Amerikancı, neoliberal” model...

Emperyalizme hizmetle özdeşleşen alçaltıcı mirası devralan dinci gericilik odağı AKP hükümeti, palazlanan Türk burjuvazisinin de talebi olan “etkin taşeronluk” uğruna, ABD adına tetikçiliği daha da pekiştirmektedir. ABD patentli “ılımlı İslam” modeli yaftasıyla Arap halklarının karşısına çıkan AKP şefleri, tek alternatifin “dinci, Amerikancı, neo liberal” model olduğunu vaaz ediyorlar. Arap halklarının isyanını yozlaştırıp amacından saptırmak için çaba harcayan, ABD’nin ucubesi olan “ılımlı İslam” modelinin temsilcisi AKP’nin şefleri, bu aralar Pentagon’un savaş baronları tarafından el üstünde tutuluyor.

Geçen yıllarda Washington’a gönderdiği danışmanları aracılığıyla, efendilerine, “çukura süpüreceğinize kullanın” mesajı ileten AKP şefi Tayyip Erdoğan, halk isyanlarının Arap dünyasında yayılmasıyla, savaş baronları nezdinde kıymete binmiş görünüyor. Zira Arap halklarına dayatılmak istenen “ılımlı İslam” ucubesi için AKP’den daha iyi bir model bulunmuyor. Bu modeli yaymak için canla/başla çalışan AKP şefleri ise, Beyaz Saray’daki efendileri tarafından takdir edilmektedir.

Mısır’dan Tunus’a, Libya’dan Suriye’ye emperyalistler, halklara AKP modelini dayatıyorlar. İsrail’le gerginlik yaratarak, halklar nezdinde prim toplamaya çalışan Tayyip Erdoğan’la müritleri de bu işe dört elle sarılmış halde. Zira bu planı hem bölgede gericiliği yaygınlaştırmının hem yağmadan pay almanın imkanı olarak görüyorlar. Bu ise, ABD’nin bölgesel politikalarına her türden hizmet etmek anlamına da geliyor. Bilindiği üzere emperyalistler, hizmet sunmayan uşaklara zırnık koklatmazlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kuşkusuz ki, Türk burjuvazisiyle onun hizmetindeki AKP’de bu durumu çok iyi biliyor. Onun için ABD’yle “tarihin en iyi ilişkileri”ni kurmakla yetinmiyor, bu ilişkileri daha da geliştirmek uğruna savaş baronlarının istediği her türlü hizmeti sunuyorlar.

Türk burjuvazisi ve onun hizmetindeki AKP, emperyalizmin vurucu gücü/bölgenin gericilik kalesi olma yolunda ilerliyorlar. Bunun karşılığında Kürt halkına karşı tırmandırılan kirli savaşa destek veren Barack Obama yönetimi, saldırı helikopterlerinin Türk devletine satışına da onay verdi. Bu arada Pentagon, ayrıca insansız hava araçları Predator ve Peaperların Türk devletine satışına onay vermesi için ABD Kongresi’ne “tavsiyede” bulundu. Böylece büyük patron, silahlandığı taşeronunu hem kullanıyor hem ondan milyon dolarları sızdırıyor...

İç ve dış saldırganlığa karşı meşru/militan mücadele...

Dışarıda saldırganlığın dozunu arttıran Ankara’daki işbirlikçiler, içeride ise Kürt halkına, devrimci harekete, ilerici aydınlara, işçilere, emekçilere, öğrenci gençliğe karşı kapsamlı saldırılar icra ediyorlar. Her durumda Washington’un desteğini aldıkları için kabalaşan dinci gericiliğin şefleri, içerideki her tondan muhalif sesleri boğmak için uğraşıyorlar. Ne de olsa büyük sermaye ve emperyalist güçlerin desteği arkalarında...

Son günlerde Suriye ve İran’a yönelttikleri tehditlerin dozunu arttıran emperyalist/siyonist güçlerin, Türk devletinin desteğini hesaba katmadan bu iki komşu ülkeye saldırımları olası görünmüyor. Olayların bu mecrada ilerlemeye devam etmesi halinde, Türk sermaye devletinin emperyalistler adına “etkin tetikçilik” rolü üstlenmeleri ihtimal dahilindedir. ABD ile “benzersiz ilişki” kurmanın ‘sırrı’ bu gerici/saldırgan işbirliğindedir.

Suriye-İran ikilisini hedef alacak olası bir emperyalist/siyonist saldırının bölgeyi yangın yerine çevirmesi işten bile değil. Bundan dolayı halkların kardeşliği şiarını yükseltip emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltmek günün öncelikli görevleri arasında yer almalıdır.

Kürt sorununa dokunan yanıyor!

Faşist baskı ve teröre karşı eylemli dayanışmaya!

AKP iktidarının KCK operasyonları adı altında Kürt halkına karşı estirdiği terör geçtiğimiz hafta yaşanan yeni gözaltı ve tutuklama dalgası ile yeni bir boyut kazandı. Operasyonların son halkasında Prof. Dr. Büşra Ersanlı ve yayıncı Ragıp Zarakolu'nun da tutuklananlar arasında yer alması baskı ve terörde sınır tanınmadığını gösterdi.

Böylelikle görülmektedir ki, sadece sermaye devletine karşı örgütlü mücadele içinde yer alan ilerici ve devrimciler değil, en insani ve vicdani duyarlılıkları ile demokrasi ihtiyacını dile getiren aydınlar da AKP diktasının hedef tahtasına çakılıyor. Öyle ki bu amaçla örgütlenen baskı ve terör rejimi için burjuva hukukunun tüm yasaları da altüst ediliyor. Dün gazeteci Ahmet Şener ve Nedim Şık'ı tutuklarken henüz basılmamış bir kitabı gerekçe olarak gösteren mahkemeler Büşra Ersanlı ve Ragıp Zarakolu'yu tutuklarken ise yine basılmamış kitaplar için alınan notları ve BDP Siyaset Akademisi'nde verdikleri dersleri gerekçe yapıyor. Dahası AKP diktasının hakim ve savcılar, yasadışı örgüt üyeliği ile tutukladıkları bu insanlara üyesi olduklarını iddia ettikleri örgüt ile ilgili en ufak bir soru sorma ihtiyacı bile hissetmiyor.

Hiç kuşkusuz ki bu yaşananlar AKP gericiliğinin Kürt sorunu karşısında içine düştüğü kısırdöngünün yeni bir dışavurumudur. Geçtiğimiz yıllarda boyunu aşan iddialarla Kürt sorununu çözeceğini iddia eden AKP geleneksel inkar ve imha politikalarına daha fazla saplanırken, her geçen gün daha da saldırganlaşıyor. Verdikleri göstermelik tavizlerle sorunun çözüleceğini sanıyor, Kürt halkının devrimci enerjisini bu tavizlerle yok edemedikçe ise daha da kuduruyor.

Dahası buna Ortadoğu'daki son gelişmelerle birlikte ABD emperyalizminden aldıkları açık destek de eklenince onlar için baskı ve terör rejimini ağırlaştırmanın önünde hiçbir engel de kalmıyor. Daha dün kadar peşmerge diyerek küçümsedikleri Barzani ve Talabani gibi emperyalizmin yanında saf tutan Kürt ağalarını da Ankara'da en üst düzeyde ağırlıyor, onları bu baskı ve terör rejiminin birer aracı olarak değerlendirmeye çalışıyorlar.

İşte yaşananların Kürt sorunu açısından en özlü anlatımı budur. Dün demokrasi sınırları içinde sorunu çözeceğini iddia edenler, bugün kendilerine çizdikleri demokrasi sınırının dışında kalan herkesi, ama en çok da Kürt halkını baskı ve terör ile sindirmeye çalışıyorlar. Bu baskı ve terör sayesinde Kürt halkının iradesini kırmayı, onu en geri noktaya sürükleyerek istediklerini kabul ettirebilecekleri bir noktaya getirmeye çalışıyorlar.

Ama geride kalan 30 yılın ortaya çıkardığı bir gerçek var. 30 yıldır Kürt halkı bu baskı ve teröre hiçbir zaman boyun eğmedi. Dahası bu baskı ve terör derinleştikçe Kürt halkının mücadelesi de her defasında daha da büyüdü. İşte bu yüzden 30 yıldır Kürt halkını silah zoruyla dize getirmeye çalışanlar çözümsüzlüklerini itiraf etmek zorunda kalırken Kürt halkı her türlü teröre rağmen mücadele etmeye, kurtuluşunu dağlarda aramaya devam etti.

Bu nedenle AKP diktası Kürt halkına karşı yürüttüğü topyekün savaşa yeni bir halka ekledi. Son iki yıldır Kürt halkı için demokratik siyasal mücadele alanını KCK operasyonları adı altında sürekli olarak daraltırken buna Kürt halkının mücadelesinin yanında

yer alan ilericileri ve aydınları da eklemeye başladı.

Bunun gerekçesini ise Tayyip Erdoğan'ın son "ulusa sesleniş" konuşmasında dile getirdiği ifadelerle "Terör örgütünü oksijensiz bırakmak" olarak formüle etti. Böylece Kürt hareketinden başlayarak tüm toplumsal muhalefete yasal ve demokratik mücadele alanının kapatılmaya devam edileceğinin sinyallerini de vermiş oldu.

Yani yaşanan saldırganlık her ne kadar Kürt hareketine karşı gündeme getirilse de esas olanın tüm toplumsal muhalefete verilen bir gözdağı olduğu ve AKP iktidarının kendisine karşı gelen en dar anlamdaki burjuva muhalefetine bile tahammül göstermeyeceği böylelikle bir kez daha ortaya çıktı.

Burada konunun bu boyutunun özel bir önem taşıdığını belirtmekte fayda var. Çünkü hem Kürt hareketi mevcut politik platformu ile temsil ettiği soruna kurulu düzenin sınırları içerisinde bir çözüm arıyor, hem de Kürt halkının mücadelesinin yanında yer aldığı için tutuklanan aydınların niyet ve beklentileri kurulu düzenin demokratikleşmesinin ötesine geçmiyor.

Buna rağmen bu denli pervasız bir saldırganlığın gündeme gelmesi, önümüzdeki dönemde Türkiye cephesinde sınıfsal ve siyasal mücadelenin çok daha

çetin bir sürece gireceğini gösteriyor. PKK'nin son Çukurca saldırısının ve KCK operasyonlarının ardından ortaya çıkan tablo ise bu sertleşen süreçte Kürt sorununun en temel gündem maddesi olmaya devam edeceğini kanıtıyor.

Bırakalım direneni, dokunanın dahi yakılmaya çalışıldığı bu süreç içerisinde ise Kürt halkı ile dayanışmak, onun haklı ve onurlu mücadelesini Türkiye işçi sınıfının mücadelesi ile birleştirebilmek yakıcı bir önem taşıyor. Kürt halkını ve toplumsal muhalefeti oksijensiz bırakmaya yeltenenleri, "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarıyla örgütlenecek mücadeleyle oksijensiz bırakmak gerekiyor.

Bayramda gözaltı terörü

Kürt hareketine yönelik gözaltı terörü bayramda da hız kesmedi. Bayramın birinci günü Hakkari'de ikinci günü ise İstanbul'da toplam 24 kişi gözaltına alındı.

İstanbul'da evlere düzenlenen eşzamanlı baskınlarda 20 kişinin gözaltına alındığı bildirildi. Operasyonun Dolapdere'de bir eylemde molotof attığı iddia edilen kişilere yönelik olduğu belirtildi. Gözaltına alınanların bazılarının isimleri şöyle: Ferhat Yılmaz, Şahin Güzel, Mehmet Emin

Denizer, Cahit Denizer, Mehmet Maruf Çelik, Vedat Öz, Hanım Çelik, Nezir Akman, Kerim İmrak, Şeymus Acar, Serhat Yılmaz.

Hakkari'de de gözaltı terörü yaşandı.

Hakkari il merkezine 7 kilometre uzaklıkta bulunan Depin Polis Kontrol noktasından durdurulan İHD Hakkari Şube Başkanı İsmail Akbulut, Hakkari Belediye Meclis Üyesi Nusret Kurt ile Mehmet Demiralp ve Cezmi Çiftçi gözaltına alındı.

BDP Hukuk ve İnsan Haklarından Sorumlu Eşbaşkan Yardımcısı Meral Danış Beştaş:

“Yaşatılanlar maskelenmeye çalışılan bir darbedir”

- “KCK operasyonu” adı altında, parti yönetici ve üyeleriniz de içerisinde olmak üzere Kürt hareketine yönelik kapsamlı ve kesintisiz bir gözaltı ve tutuklama terörü var. Gözaltı ve tutuklamaların ulaştığı boyut hakkında bilgi verir misiniz?

14 Nisan 2009 tarihinden bugüne kadar partimiz üye, yönetici, seçilmişler, insan hakları savunucuları, STK temsilcileri, gazeteciler ile ilgili zaman zaman artış gösteren, esas itibariyle hiç durmayan KCK adı altında operasyonlar devam ettirilmektedir. Son olarak Parti Meclisi ve Anayasa Komisyonu üyemiz Prof. Dr. Büşra Ersanlı, Merkez Yürütme Kurulu üyemiz Mustafa Avcı ve yayıncı Ragıp Zarakolu’nun da aralarında bulunduğu 44 kişi İstanbul’da tutuklandı. Gözaltı ve tutuklamalar vahim bir boyutta devam etmektedir. 4 Eylül tarihinde yapılan kongremizden sonra seçilen 21 Parti Meclisi üyemiz ve 4 MYK üyemiz tutuklanmıştır. Yani Parti Meclisi’mizin yaklaşık dörtte birine tekabül eden bir tablo ile karşı karşıyayız. Bugün itibariyle 14 Belediye Başkanımız ve bilindiği üzere milletvekillerimiz Hatip Dicle, Kemal Aktaş, Selma Irmak, Gülser Yıldırım ve Faysal Sarıyıldız’ın seçimden sonra yapılan bütün itirazlara rağmen tutukluluk halleri devam ettirilmektedir. Birçok il ve ilçe yöneticimiz anılan operasyon kapsamında tutuklu bulunduğundan organlarımız adeta çalışamaz duruma getirilmeye çalışılmaktadır.

Tutuklama sayıları ile ilgili yapmış olduğumuz açıklamalara karşı İçişleri Bakanlığı kamuoyunu yanıltmaya yönelik açıklamalar yapmaktadır. Resmi veriler bile İçişleri Bakanlığı verilerini yalanlamaktadır. Komisyonumuzun il, ilçe örgütlerimizden aldığı bilgiler, basından derlediğimiz verilere göre 14 Nisan 2009 tarihinden bugüne kadar 4227 kişi KCK adı altında yapılan operasyonlarda tutuklanmıştır. Gözaltı sayısı ise yaklaşık 8000 rakamına ulaşmak üzeredir. Bunun 1838’i sadece son 7 ayda yapılan tutuklamalardır. Sadece son bir ayda 332 kişi tutuklanmıştır. Bizim tahminlerimize göre tutuklama sayıları belirtilen rakamların üstündedir. Ayrıca sadece tespit ettiğimiz sayıyı verdiğimiz de belirtmek isterim.

- Genelde devlet cephesinden tüm bu süreç hukuksal bakımdan nasıl işletiliyor?

Gözaltı ve tutuklamaların ileri sürülen yasal dayanakları kamuoyuna KCK yapılanması olarak sunulmaktadır. Ancak ne var ki uygulamada hedef KCK değil legal alanda demokratik siyaset yapanlar, öğretmenler, kadınlar, gençlik yapılanması, belediye başkanları, MYK üyeleri, insan hakları savunucuları, akademisyenler, gazeteciler olmaktadır. Yasal olarak faaliyet gösteren, Meclis’te grubu bulunan, 99 belediye başkanlığı kazanan ve yaklaşık 3 milyon oy alan partimiz operasyonların muhatabı olmaktadır. Kürt sorununun çözümünde demokratik siyaset kanalları fiilen kapatılmakta ve işleyemez hale getirilmektedir.

İddialar konusunda çok şey söylemek mümkün. Birkaç örnek vermek gerekirse: Son operasyonda tutuklanan Prof. Dr. Büşra Ersanlı partimizin resmi siyaset akademisinde (Yargıtay’a bildirilmiştir) ders vermesi dolayısıyla KCK ile bağlantılandırılmaktadır. Kamuoyu yalan yanlış bilgilerle yönlendirilmektedir. Büşra Ersanlı akademide toplumsal cinsiyet rolleri üzerine ders vermiştir. Yine katıldığı toplantılarda aldığı notlar ve sorular KCK ile ilişki konusunda delil olarak ileri sürülmektedir.

Adana KCK dosyasında MYK üyesinin il başkanı ve yönetimini toplantıya çağırması suç olarak kabul edilmektedir.

Hasankeyf’i kurtarmak için yapılan çalışmalar, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü etkinlikleri vb. birçok güne ilişkin yapılan açıklamalar KCK iddianamelerinde bolca yer almaktadır.

Uluslararası toplantılarda sunulan tebliğler, parti binasına giriş çıkışlar ve daha binlerce materyal suç delili olarak dosyalarda bulunmaktadır.

Hukuksal süreç açısından başkaca bir nokta ise anadilde savunma yapma isteğinin kabul edilmemesidir. Yaklaşık üç yıla yakın bir süredir tutuklular kendilerini tek kelime savunamadılar. Yargılama savunma olmadan devam ettirilmektedir.

Yine davalarda gizlilik kararı her zaman verilmekte ve aylarca bazen yıllarca süren tutukluluk süreleri ile birlikte avukatlar dosya hakkında bilgi edinmemektedir. Basın yayın organlarına servis edilen bilgiler şüpheliler ve avukatlarından gizlenmektedir.

Hukuksal açıdan tam bir ihlaller zinciri yaşanmaktadır. Masumiet karinesi, yargı bağımsızlığı, kuvvetler ayrılığı ve daha birçok temel prensip yok sayılmaktadır.

- Gelinek noktada Kürt sorununda duyarlılık

gösteren aydın ve akademisyenleri de kapsayan bu devlet terörünün siyasi hedefleri nelerdir? Devlet ne yapmak istiyor?

Bu sürecin çok iyi analiz edilmesi gerektiği kanaatindeyim. Muhaleflerin susturulması operasyonu ile karşı karşıyayız. Kürt sorununun legal demokratik zeminde çözülmesini isteyen, savunan herkes operasyonların hedefine oturtulmaktadır. Susturma ve etkisizleştirme süreci yaşatılmak istenmektedir. İleri demokrasi dersi verenler başta düşünce ve ifade özgürlüğünü, basın özgürlüğünü, örgütlenme özgürlüğünü fiilen kaldırarak yollarına devam etme isteğindedirler. Bu bir çözümsüzlük politikasıdır. Bütün muhalif kesimleri ürkütme ve geri çekmeye zorlayan bir politika izlenmektedir.

- Bu kapsamlı devlet terörü karşısında işçi sınıfı ve emekçilere mesajınız ne olur?

Bu vahim tablo karşısında Kürt sorununun barışçıl ve demokratik yöntemlerle çözümünü savunan herkesin yek vücut halinde karşı durması aciliyet arz etmektedir. Yaşatılanlar maskelenmeye çalışılan bir darbedir. Türkiye’de yaşayan herkes ve tabi ki işçi sınıfı ve emekçiler bunun ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedirler. Biz bu zorlu süreçte işbirliği, dayanışma ve ortak mücadelenin elzem olduğuna inanıyoruz.

Cizre ve Silopi’de kitlesel yürüyüşler

Türk devletinin operasyonlarını protesto eden Kürt halkı bayramda sokaktaydı.

Cizre’de binler yürüdü

BDP Cizre İlçe Örgütü öncülüğünde, 10 Ekim tarihinde Xakurke ve Xinere alanlarına yönelik düzenlenen hava saldırısında yaşamalarını yitiren KCK Konsey üyesi Rüstem Cudi (Rüstem Osman), HPG Askeri Konsey üyeleri Guhar Çekirge (Çiçek Kıcı) ile Aışer Koçgiri’nin (Yücel Halis) de aralarında olduğu 7 HPG’li ile Hakkari’nin Çukurca ilçesi Kazan Vadisi’nde 36 gerillanın yaşamını yitirdiği operasyonları protesto etmek amacıyla yürüyüş düzenlendi.

BDP Cizre İlçe binası önünde toplanan binlerce kişi Guhar Çekirge’nin ailesinin yaşadığı Cudi Mahallesi’ne yürüdü.

Çekirge’nin ailesinin evi önünde mevlit için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kurulan çadırın önünde gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından çadıra gerillaların fotoğrafları asıldı.

Konuşmaların ardından HPG’liler için mevlit verildi.

Silopi’de polis terörü

BDP Silopi İlçe Örgütü 36 gerillanın katledilmesini protesto etmek için AKP ilçe binasına temsili tabut bırakmak istedi. Nuh Mahallesi’nde toplanan binlerce kişi, temsili tabutla yürüyüşe geçti. Kitlenin önu Cudi Mahallesi’nde polis barikatıyla kesildi ve yürüyüşe izin verilmedi. Bunun üzerine oturma eylemi yapıldı.

Polisle yapılan görüşmenin sonuç vermemesi üzerine kitle yeniden yürüyüşe geçerken, polis de gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı. Çatışmada yoğun gaz bombası kullanıldı.

Kürt halkı gerillalarına sahip çıktı

22-24 Ekim tarihleri arasında Türk ordusunun Çukurca'da gerçekleştirdiği operasyonda hayatını kaybeden HPG gerillaları kitlesel törenlerle uğurlanıyor.

Şilan için kitlesel uğurlama

Şilan Ergün, kitlesel bir cenaze töreni ile Van'ın Ilıca Köyü'nde toprağa verildi. Törende BDP Van Milletvekili Özdal Üçer, BDP Van İl Eşbaşkanı Mihribah Şan, Çelebibağı Belediye Başkanı Veysel Keser de yer aldı.

Ergün'ün cenazesi önce Erciş'e, buradan doğup büyüdüğü Doğancı Köyü'ne getirildi. Cenaze, köy girişinde halk tarafından zılgıt ve sloganlarla karşılandı. Ergün'ün evinin önünde, yaşamını yitiren birçok gerillanın resimleri kadınlar tarafından açıldı. Ayrıca siyah bir pankarta 24 HPG'liyi temsilen 24 karanfil asıldı.

HPG'li Ergün'ün annesi Hatice Ergün burada bir konuşma yaparak şunları söyledi: "Benim kızım Zilan'ın gelini, Kürtlerin kızıdır. Kızım Kürdistan'ın şehididir. Ağlamayın sakın başımız dik ve gururluyuz ve Kürt halkının başı sağ olsun. Düşmanı sevindirmeyeceğiz çünkü onun cesedini bile düşmanın elinden aldık."

Baba Ergün ise, "Şilan Kürt halkının kızıdır. Şilan Zilan gerçegidir. Erdoğan katildir, çünkü madem öldürdün niye yakıyorsun. Başımız dik olarak kalacağız. Dağda ve tutuklu bulunan tüm gerillara selam olsun. Kızım bir kahramandır" dedi.

Konuşmaların ardından kadınlar Ergün'ün PKK bayraklarıyla sarılı cenazesini yaklaşık 5 km uzaklıkta bulunan Ilıca Köyü'ne "Şehid namirin!" sloganlarıyla götürdü.

Gerilla Hamza sonsuzluğa uğurlandı

Cevdet Ortaş'ın (Hamza Botan) cenazesi 5 Kasım günü Hakkari Yüksekova'da yağan yağmura rağmen onbinler tarafından son yolculuğuna uğurlandı.

Oslo Oteli önünde yapılan karşılamadan sonra cenaze Merkez Cami'ne getirildi. Cenaze onbinlerce kişinin katılımıyla ilçe merkezinde yapılan yürüyüşten sonra Van yolundan Akalın (Şehitlik) Mezarlığı'na getirildi. Yürüyüşe BDP Hakkari Milletvekili Adil Kurt, BDP İl Başkanvekili Orhan Koparan, BDP il ve ilçe yöneticileri, BDP PM Üyesi Osman Dara da katıldı.

BDP Hakkari Milletvekili Adil Kurt, kendisinin de Kazan Vadisi'nde genç bedenlerin parçalarını topladığını belirterek, "Ben de olay yerinde vahşete tanıklık ettim. Yaşanan vahşetin

görüntülerine bütün Hakkari halkı şahittir. Ancak halk bu şehitleri sahiplenmesiyle AKP'nin imha operasyonlarını boşa çıkarmıştır. Çözümde çaresiz kalanlar katliamlarla vahşet yaratmıştır" dedi.

Cenaze törenine katılanlara teşekkür eden HPG'li Öztaş'ın babası Muhammet Öztaş ise, "Kürt halkının başı sağ olsun. Gerillanın başı sağ olsun. Önderliğin başı sağ olsun. Başım diktir. Sonuna kadar şehidimin arkasında olacağım" şeklinde konuştu.

Cenazenin ertesi gününde gerçekleştirilen taziye ziyaretinde BDP PM üyeleri Osman Dara, Abidin Çoğaç, BDP'li belediye başkanları ile KESK ve DİSK'e bağlı sendika yöneticileri yer aldı. Binlerce kişinin katıldığı ziyarette, taziye evinde yer kalmadığı için köy camisi alanında toplandı. Kazan Vadisi'nde yaşamını yitiren HPG'lilerin fotoğrafları taşınırken, saygı duruşunun ardından "Çerxa şoreşe" marşı okundu.

Bir şehir ayağa kalktı

Aynur Kırbaş ve Reşat Aslan'ın cenazeleri, Yüksekova'da onbinlerce kişi tarafından toprağa verildi. Cenazelerin ilçeye varmasından önce Yüksekova Kaymakamı, BDP'li yöneticileri tehdit ederek kitlenin kontrol edilememesi durumunda müdahale edileceğini söyledi.

Törende BDP Hakkari Milletvekili Adil Kurt, BDP Hakkari İl Başkan Vekili Orhan Koparan ve BDP PM üyeleri, Yüksekova, Şemdinli ve Esendere belediye başkanları da yer aldı. Binlerce kişi 36 gerillanın posterlerini açarak, Şehitlik Mezarlığı'na yürüdü. Yürüyüş güzargahındaki binalara siyah bezler asıldığı görüldü. Mezarlığa 500 metre kala yaşamını yitiren gerillaların PKK bayraklarına sarılı tabutları omuzlarda taşındı. Reşat Aslan'ın tabutunu gençler, Aynur Kırbaş'ın tabutunu ise kadınlar taşıdı.

Defin işlemleri sırasında her iki tabutun üzerine güller serildi. Saygı duruşu gerçekleştirilirken Aynur Kırbaş'ın sesinden PKK'ye neden katıldığı yönündeki konuşması dinletildi.

Reşat Aslan'ın abisi Cevher Aslan ile Aynur Kırbaş'ın annesi Kubar Kırbaş, birer konuşma yaparak halka teşekkür etti.

Törenin ardından merkeze doğru yürüyüşe geçen kitleye Van Yolu, Özgürlük Meydanı ve Çarşı merkezinde polisler saldırdı.

Sivil Cuma'da katliama tepki

Diyarbakır, Şırnak, Mardin, Urfa, Siirt, Batman, Hakkari, Muş ve Ağrı'da binlerce kişi tarafından kılınan "Sivil Cuma" namazlarında, Hakkari'nin Çukurca İlçesi Kazan Vadisi'ndeki gerilla katliamına tepki gösterildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Alaattin Karadağ'ın ölümünün 2. yılında katledildiği yerdeyiz...

Sömürüye ve zulme karşı hepimiz Alaattiniz!

Kardeşler,

Bundan 2 yıl önce bir 19 Kasım akşamı Esenyurt-Avcılar polisi yeni bir cinayete imza attı. Bu kez hedefte devrimci bir işçi vardı. Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) militanı Alaattin Karadağ afiş astığı için polis tarafından kurşunlandı. Kurşunlandıktan sonra ise saatler boyunca yaralı halde bekletilerek katledildi.

Mahalle halkı sokak ortasında gerçekleştirilen bu aleni infazın tanığıydı. Ancak polis teşkilatı cinayeti saklamak için seferber oldu. Kanıtlar ortadan kaldırılırken tanıklar da baskı ve tehditle susturulmaya çalışıldı. Ama tüm bunları yapmalarına rağmen cinayeti saklayamayınca katliamın sorumlularından bir polis hakkında göstermelik dava açıldı. Şimdi o polis de aklanmaya ve cinayetin üstü örtülmeye çalışılıyor.

Kardeşler,

Alaattin bu ülkede devlet tarafından katledilen ilk devrimci değildi, son da olmayacak. Bu devletin tarihinde Alaattin gibi katledilen yüzlerce devrimci var. Çarkları milyonların sömürüsüyle dönen düzenin bekçiliğini yapan devlet, kurulduğundan bu yana devrimci kanı döküyor. Mustafa Suphiler'den Mahir Çayanlar'a, İbrahim Kaypakayalar'dan Deniz Gezmişler'e, Erdal Erenler'den Mazlum Doğanlar'a kadar nice devrimci milyonların kurtuluşu uğruna mücadele ettikleri için alçakça katledildiler.

İşte Alaattin de devletin katlettiği bu yiğit devrimcilerden biriydi. Hayatını kendisi gibi sermayenin kölelik zincirleri altında sömürülen işçi ve emekçilerin kurtuluşu için adayan devrimci bir işçiydi o.

Alaattin asalak burjuvalar keyiflerince sömürsün, devlet emekçinin canına keyfince okusun diye katledildi. Bunun için de devletin tüm kurumları onun katillerine sahip çıktı, cinayeti örtbas etmek için seferber oldu.

Kardeşler,

Polise Alaattinler'i katletme keyfiyetini veren, devleti burjuva asalaklar için yöneten AKP hükümetidir. Öyle ki AKP hükümeti sömürü ve yağma üzerine kurulu düzeni büyük bir polis ordusuna dayanarak sürdürüyor. Bunun için de polise sınırsız yetkiler verdi. Polis de bu yetkilere dayanarak parasız eğitim isteyen öğrencileri, hakları için direnen işçileri, derelerine sahip çıkan köylüleri, eşitlik ve özgürlük isteyen Kürt emekçileri copluyor, gaza boğuyor, gözaltına alıyor. Keyfince işkence ediyor, istediğini kurşuna diziyor.

Kardeşler,

Alaattin'e sahip çıkmak gerçekte kendi geleceğimize, ekmeğimize ve onurumuza sahip çıkmaktır. Alaattin'i katledenlerin yakasına yapışmak, canımıza okuyan burjuvaların yakasına yapışmak, hesap sormak demektir.

İşte bunun için katledilişinin 2. yıldönümünde Alaattin'in vurulduğu yerde olmalıyız. Orada hem Alaattin'e, hem geleceğimize ve hem de onurumuza sahip çıktığımızı göstermeliyiz. "Hepimiz birer Alaattiniz" diye haykırmalı, bu kanlı sömürü düzenine teslim olmayacağımızı göstermeliyiz.

Tarih: 19 Kasım 2011 Cumartesi

Saat: 18.00

Yer: Esenyurt Depo Durağı

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Av. Zeycan Balcı Şimşek:

“Sınıfın adaleti er geç tecelli edecektir”

Müvekkilimiz Alaattin Karadağ, Esenyurt Saadetdere Mevkii’nde 19 Kasım 2009 tarihinde, “olay mahallinde bulunan polislerce tutulan tutanaklara göre” sanık polis Oğuzhan Vural tarafından

defalarca ateş edilerek vuruldu. Yine tutanaklardan anlaşıldığı kadarıyla müvekkilimiz, olay mahallinde bulunan diğer görevli polislerce de yaralı halde saatlerce bekletilerek öldürüldü.

Olay kolluk kayıtlarına ve basına silahlı çatışma olarak geçirilmişse de soruşturma ve kovuşturma sırasında ortaya çıkan bilgiler, belgeler ve olayın görgü tanıkları, müvekkilimiz Alaattin Karadağ’ın kolluk tarafından keyfi biçimde öldürüldüğünü göstermiştir.

Müvekkilimizin ölmesinin ardından, adli birimlerce soruşturma başlatılmış ve olay mahallinin yetki sınırları içerisinde olan Büyükçekmece Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından, suçun ağırlığı nedeniyle görevli mahkemenin Ağır Ceza Mahkemeleri olduğu, sanık polis Oğuzhan Vural’ın en yakın ağır ceza mahkemesi olan Bakırköy Ağır Ceza Mahkemesi’nde yargılanması gerektiğini belirtilerek görevsizlik kararı verilmiştir.

Böylece dosya Bakırköy Başsavcılığı’na gönderilmiş ve savcılık tarafından, Büyükçekmece Başsavcılığı’nın görevsizlik kararında belirttiği suç tasnifinde değişiklik yapılmaksızın sanık polis hakkında “kasten adam öldürme, kişilerin Malları Üzerinde Usulsüz Tasarruf ve Görevi Kötüye Kullanma” suçlarından iddianame düzenlemiştir. İddianamenin Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından kabul edilmesi üzerine dava açılmış ve ilk duruşması 16 Haziran 2010 tarihinde yapılmıştır. Belirtmekte fayda vardır ki; bu soruşturma başından sonuna kadar eksik yürütülmüştür. Müvekkilimiz Alaattin Karadağ’ın kolluk tarafından öldürüldüğü saatlerde, olay mahallinde bulunan görevli polisler, müvekkilimizi hastaneye götürmek yerine çevrede bulunup bulunmadığı, olayı görüp görmediği dahi belli olmayan ancak, müvekkilimiz aleyhine ifade verebilecek, “vatansever” şahısları toplamış ve karakola ifade vermeye götürmüştür. Evet kolluk işini gücünü bırakmış, müvekkilimizin infaz edildiği sokakta ölmesine seyirci kalırken diğer taraftan müvekkilimiz aleyhine tanık aramış, bulmuş ve bu şahısları baskı altına alarak ifadelerini almıştır.

Tanık sıfatıyla dinlenen bu şahısların ifadelerini alan kolluk görevlilerinin bugün bu davada sanık olarak yer almaları gerekirken, bırakın sanık olarak yer almayı kolluk soruşturmayı dahi bizzat yürütmüştür. Bu durum dahi soruşturmanın kanuna ve usule uygun olarak yürütülmediğinin, delilleri karartma ve imha etme saikiyle hareket edildiğinin açık göstergesidir.

Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı’na düzenlenen bu iddianame kolluğun

yönlendirmesiyle ve topladığı belgelerle yürümüş ve ciddi bir araştırma yapılmaksızın dava açılmıştır. Etkin bir soruşturma yapılmış olsa idi, olay mahallinde bulunan birçok kolluk görevlisinin bizzat müvekkilimizin öldürme olayına iştirak ettiği, göz yumduğu ve öldürme olayına katıldığı ortaya çıkarılacak ve bugün bu davada birçok polis sanık olarak yargılanacaktı. Oysa düzenlenen iddianamede tek bir polis sanık olarak yeterli görülmüş ve bu sayede olaya doğrudan ve dolaylı olarak iştirak eden kolluk görevlileri aklanmıştır. Hatta öyle bir aklama operasyonudur ki bu; davada sanık olarak yargılanması gereken polisler davada tanıklık yapmışlar ve yargılanan sanık polisi aklamaya çalışmışlardır. Bu aklama operasyonuna ne yazık ki mahkeme de seyirci kalmıştır. Bu davada yaşananlar dahi tek başına bu topraklarda bir hukuk devletinin değil polis devletinin varlığına delaletteir.

Evet bu dava bize göstermiştir ki “kral çıplaktır.” Fakat tüm resmi ve adli kurumlar gerçeği gizlemek için seferber olsa da, bu davada yargılanan sanık polis beraat de etse, gerçek gizlenemeyecektir. Müvekkilimiz kolluk tarafından yasalardan alınan keyfiyetle öldürülmüştür. Bu durum tüm çıplaklığıyla ortadadır .

Bize göre bu davanın seyri tam da en başından beri ısrarla belirttiğimiz hususlar nedeniyle değişmiştir. Bu davada sanık polisin lehine tanıklık yapan şahısların duruşma salonunda yalancı tanıklık yaptıkları anlaşılmıştır. Yine ısrarla taleplerimiz sonucunda olay mahalline gittiği belirtilen Acil 112 Hattı kayıtlarının olayın gerçekleşmesinden aylar sonra tutulduğu ortaya çıkmıştır. Müvekkilimize ait olup atış mesafesinin tayini için gerekli olan üst giysiler soruşturma sırasında kaybedildiği ve bu da yetmezmiş gibi yine müvekkilimizin öldürüldüğü olay anına ilişkin MOBESE ve çevre işyerlerinin kayıtlarının Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü’nce alındığı ve kayıtların mahkemeye gönderilmediği anlaşılmıştır. Ayrıca mahkemede tanıklık yapan olayın gerçek görgü tanıklarının müvekkilimizin saatlerce sokak ortasında bekletildiği ve sayısız kez kurşunlandığı için öldüğüne ilişkin tanıklıkları da davanın seyrini önemli ölçüde değiştirmiştir.

Ne var ki tüm bu önemli ve lehyte gelişmeler dahi mahkemenin tavrını değiştirmemiş ve sanık polis tutuklanmamıştır. Bu mahkemenin tavrı bizce bellidir. Yüksek(!) Yargıtay’ın koruyup kolladığı gibi mahkeme de suç işleyen, sokak ortasında infaz gerçekleştiren kolluğu koruyup kollayacağı anlaşılmıştır. Bizim bu davada tek talebimiz gerçek adaletin tecelli etmesidir. Ne var ki etmeyeceği ortaya çıkmıştır. Ancak bilinmelidir ki tarih boyunca adalet hiçbir zaman yargıçlarca dağıtılmamıştır. Sınıf açısından adalet, ekmek ve su gibidir. Bu davada adalet yargıçlarca dağıtılmazsa sınıfın adaleti er geç tecelli edecektir.

Bu dava bize göstermiştir ki; “Hepinizin bildiği gibi, güvenlik, insanlığın baş düşmanıdır.”(W. Shakespeare)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Av. İbrahim Ergün:

“Dava süreci infazcılara cesaret veriyor”

Birçok infazda “çatışma oldu” denerek dava bile açılmadı. Açılmak zorunda kalınan davalardan da sonuç alınamamıştır. Bu durum yeni infazlara ve infazcılara cesaret veriyor. Onlar devlet gücünü elinde bulundurduklarından aleyhte delillere ulaşılmasının zor olduğunu ve her aşamada korunduklarını, eskaza bir dava açılırsa bile aklanacaklarını bilmenin güveni içinde hareket ederler.

İnfazlarda dava açılabilmesi ancak duyarlı kamuoyunun, çevrelerin ve ailelerin çabası ve zorlamasıyla olabiliyor. Bu nedenle açılan “davalar” zaten başlangıçta en göz önünde deliller bile toplanmadan, hatta bazen saklanarak açılıyor. Yani aslında iddianamelerin gerçek anlamda bir iddiası olmuyor. Öncelikle sanıklar hemen başka bir ile atanarak yargılama bölgesinden uzaklaştırılıyor. Dava açıldıktan sonra korumacılık mahkemelerde de devam ediyor. Olabildiğince uzun sürdürülen yargılamalarda sanık polislerin ilk ifadesini aldıktan sonra mümkünse duruşmalara katılmamaları sağlanıyor. Ne kadar net delil olursa olsun kesinlikle tutuklama kararı çıkmıyor. Keşif ve diğer somut delil toplanması istekleri ya reddediliyor ya da zamanı geçtikten sonra, yani sonuç alınamayacak noktada kabul ediliyor. Büyük çoğunlukla infaz edilenin elbiseleri kaybedildiği için atış mesafesi tayini tam olarak yapılamıyor. Neticede çabalarımızla çok somut deliller ortaya çıksa dahi mahkumiyet verilmiyor.

Geçmişte de infaz davaları hep bu şekilde yargının cezasızlık koruması ile karşılandı. Zaman zaman bunun taraflarından basında yer alan itiraflar da oldu. 1988 Tuzla infazından bugüne bu davalarda sanıklar için devlet koruması refleksi yargıyı da sarmıştır. Bugün de değişen fazla bir şey olmadığını Alaattin Karadağ davasının benzer biçimde seyretmesinden görüyoruz.

Av. Murat Çelik:

“Maddi gerçeğin ortaya çıkması engelleniyor”

Bakırköy 10 Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davanın 9

Kasım 2010 tarihli ikinci duruşmasında talebimiz üzerine keşif kararı alınmıştır. Mahkemenin 6 numaralı ara kararı uyarınca “... *olay mahallinde kroki çizebilecek ve fotoğraf çekebilecek bir bilirkişi alınmak suretiyle 25.03.2011 günü saat 11.00’da keşif icrasına, keşif mahallinde tanıkların ve mağdur İsmail Durmuş’un hazır bulunmalarına...*” karar verilmiştir.

25 Mart 2011 tarihinde keşif için mahkemeye gelindiğinde ise “... *aynı tarihte mahkememiz başkanı Bülent Akasma’nın Bakırköy 7. Ağır Ceza Mahkemesi’nin 2009/391 E. sayılı dosyasına başkan olarak bakmakla görevli olduğundan keşfin ertelenmesine...*” kararı verilmiş ve tutanak düzenlenmiştir.

25 Mart 2011 tarihli düzenlenen tutanakta, keşfin zorunlu olarak ertelendiği belirtilmiş olmasına rağmen üç, dört ve beşinci duruşmalarda ertelendiği belirtilen keşif kararı alınmamış “... *keşif hususunun daha önceki ara kararlarda belirtildiği şekilde ilgili raporların alınmasından sonra düşünülmesine...*” karar verilmiştir.

Keşif kararı mahkeme tarafından bilinçli olarak ertelenmekte ve maddi gerçeğin ortaya çıkması engellenmektedir.

Alaattin Karadağ 19 Kasım 2009 tarihinde polis tarafından “*yargısız infaz*” sonucunda öldürülmüştür. Soruşturma, suçu işleyenler ya da mesai arkadaşları tarafından eksik ve etkisiz bir şekilde sürdürülmüştür. Tanıklar, fail ve diğer polisler tarafından yönlendirilmiştir. Dosya kapsamında bulunan tüm deliller Alaattin Karadağ’ı öldüren sanık polisin aklanmasına yönelik olarak hazırlanmıştır.

Olay yerinde keşif yapılması ve tanıkların dinlenmesi ile Alaattin Karadağ'ın “yargısız infaz” sonucu öldürüldüğü gerçeği ortaya çıkacaktır. Mahkemenin adil bir karar verebilmesi için tanıkları olay yerinde dinlemesi ve olayı anlaması gerekmektedir. Bu nedenle keşfin yapılması bir zorunluluktur.

Keşif günü olarak 19 Kasım tarihi veya yakın bir tarih belirlenmiş olsaydı maddi gerçekliğin ortaya çıkması sağlanabilirdi. Bu tarihte keşif yapılması halinde günün koşulları, havanın karanlık olup olmadığının tespiti, tanıkların olay ile ilgili beyanlarının doğru olmadığı ortaya çıkacaktır. Parkta başlayan ve ölümle sonuçlanan sokak arasındaki mesafe, hatlı minibüsün ana güzargahından çıkarılarak sanık tarafından ara sokağa sokulmasının ne kadar tehlikeli olduğu, minibüs şoförünün vurulma şekli ve kim tarafından vurulduğu belirlenecektir. Mahkeme tarafından dinlenen tanıklar, polislerin yönlendirmesi ve baskısı ile yalan söylemişlerdir. Bazı tanıklar evlerinden veya evlerinin balkonundan olayların ayrıntılı anlatımlarını yapmalarına rağmen bulundukları yerden olay yerini görmelerinin imkansız olduğu anlaşılabilmektedir. Ayrıca mahkemede henüz ifade vermeyen bazı tanıkların keşif sırasında tanıklık yapmaları sağlanacaktır.

Polislerin sanık olarak yargılandığı “*yargısız infaz*” davalarında genel olarak yargı tarafından sanıklar korunmakta ve aklanmaları için özel çaba harcanmaktadır.

Müdahil tarafın taleplerinin büyük bir bölümü reddedilmekte veya zamanında yapılmamaktadır. Bu tür davalar için çok önemli olarak kabul edilen keşif talepleri de gerekçesiz olarak reddedilmekte veya bilinçli olarak sürüncemede bırakılmaktadır. Mahkemelerin bu yaklaşımı sanıkları cesaretlendirmekte ve yeni infazlara imkan sağlamaktadır.

IHD İstanbul Şube Başkanı

Av. Abdülbaki Boğa:

“Failler halkın vicdanında hak ettikleri cezayı almışlardır”

İnsan Hakları Derneği olarak Karadağ davasına katılma talebinde bulunduk ancak bu talebimiz mahkemeye reddedildi.

Türkiye’de özellikle 90’lı yıllarda sivil alanda çok ciddi kayıplar yaşandı. Bu kayıplar, devlet tarafından gözaltına alınıp kaybedilen insanlar, gözaltında işkenceye uğrayarak öldürülen insanlar veya sokak ortasında yargısız infazlar şeklinde gerçekleşti. Bunların çok sayıda örneği mevcuttur.

Türkiye’de devlet hala bu konuda yargıyı çözüm aracı olarak görmekten uzak bir noktadadır. Gerek siyaseten gerekse hukuk mevzuatı açısından bu böyledir. Mahkemeler hala işkencecileri, yargısız infaz gerçekleştiren şahısları, devlet görevlilerini aklama ve koruma güdüsüyle hareket etmektedir. Hele hele Karadağ olayındaki gibi ayen beyan, görgü tanıklarının beyanları ve bütün delilleriyle ispat edilebilecek davalarda iki yıla yakın bir süredir sonuç alınmaması hukukun geçmişte olduğu gibi infazcılarını koruma güdüsüyle hareket ettiğini, davayı sonuca götürme konusunda ağır aksak ilerlediği intibasını uyandırmaktadır. Oysa ortada bir suç ve bu suçun failleri varsa, delilleri açıksa bu davayı sürüncemede bırakmanın bir anlamı yoktur. Bunun hukuksal bir izahı da yoktur.

Biz insan hakları savunucuları olarak bu tür davaların takipçisi olacağımızı her zaman söyledik, yine söylüyoruz. Temel ilkelerimizden biri de budur. Özellikle yaşama hakkı kim ne düşünüyor olursa olsun hiç kimsenin dokunmaması gereken kutsal bir haktır. Bu güç hele devletse hele bizim vergilerimizle bir organizasyon sağlamış, irademizin büyük bir kısmını teslim ettiğimiz bir kurumsa canımızı, malımızı, namusumuzu koruması gerekenler yaşamımıza son veriyorsa, gözaltında kadınlara tecavüz ediyorsa, N.Ç davasında olduğu gibi 26 kişi içinde askeri, kamu görevlilerinin olduğu bir dosyada 13 yaşındaki bir çocuğu kendi iradesiyle kendi bedenini pazarladığı yargı tarafından iddia ediliyorsa, bu ülkede hukuktan, yargının bağımsızlığından, adaletin tecelli ettiğinden bahsetmek mümkün değil.

Dolayısıyla Karadağ davasının bir an önce sonuçlanması gerekiyor. Bir örnek teşkil etmesi lazım. Nitekim vicdanlar hiçbir katili yastığında rahat uyutmuyor. Ayhan Çarkınlar, İbrahim Şahinler şu anda dile geliyorlar. İşledikleri suçları teker teker anlatmaya başladılar. Failler hiçbir zaman gizli kalmayacak, halkın vicdanında zaten onlar hak ettikleri cezayı almışlardır. Hukukun da adalet duygusunu zedelememesi için bunu ispat etmesi lazım.

Av. Ceren Uysal:

“Devlet terörü olağanlaştı”

Coğrafyamızda toplumsal muhalefeti ve özellikle bu muhalefetin örgütlü kesimlerini hedef alan uygulamaların ve yargısız infazların bir miladı olmadığını hepimiz biliyoruz. Bu açıdan esasında yeni bir yasanın yürürlüğe girmesi, şu ya da bu yasada yapılan değişiklik özü itibarıyla bu kesimlere karşı yürütülen ve “terörle mücadele” söylemi ile yıllarca üstü örtülen terörü farklılaştırmamıştır. Ancak basit istatistiki veriler dahi, PVSK, TMY ve diğer olağanüstü hal düzenlemelerinin ciddi sonuçlara yol açtığını gözler önüne sermektedir.

Buradan yola çıkarak, öncelikle hepimizi büyük oranda tedirginliğe sürükleyen değişimin ne olduğunu tanımlamaya çalışmakta fayda var. Bana kalırsa burada değişim; “polise korkusuzca öldürme hakkının yasalarca tanınması ve aklanmasının kolaylaştırılması” değil, “*polisine korkusuzca “herkesi” öldürebilmesine*” zemin yaratılmış olması...

Gerçekten de PVSK’dan, TMY’ye kadar ilgili yasalar ve özellikle sonuçları incelendiğinde, bu rahatlıkla görülebilir. Birinci yasal düzenleme, gürültülü bir ortamda “dur ihtarını” duyamayan herhangi bir insanın kıstaslarını yasal düzenlemelerden çıkartmamız mümkün olmayan bir “şüphe” iddiası / algısı aracılığıyla öldürülebilmesine zemin yaratmaktadır. İkincisi ise, terör/terörist/terör suçu kavramlarını iyiden iyiye muğlâklaştırıp, geçmişten kat be kat geniş bir kesimi yasa kapsamında yargılanabilir kılmaktadır. Bütün bunlardan yola çıkarak ***geçmişte –genel olarak- hedefli bir imha etme politikasının aracı olarak devreye sokulan devlet terörünün, bugün sistematik bir biçimde yürütülen korku toplumu inşa etme sürecinin aracına evriltildiğini söylemek yanlış olmaz.*** Kısacası sadece hedef büyütüldü, şiddetin uygulandığı alan genişletildi. Belki başka bir tartışma konusu ama, “uygulama alanının genişletildiği”ni ifade ederken “Batıya” doğru genişletildiğinden de özellikle bahsedilmesinde fayda var. Artık günümüzde siyasi iradenin toplam yönelimlerinin bir ürünü olarak, ilgili yasaların yarattığı geniş alanda devlet terörü hemen herkesi etkileyen bir gerçeğe dönüştü. Kısacası egemenler artık şiddet uygularken, sınıfsal bir ayırım yapmanın dışında (ki bu noktada dahi kimi zaman ibre şaşabiliyor) örgütlü-örgütsüz, Kürt-Türk, genç-yaşlı ayırımı yapmıyor.

Gerçekten de bir korku toplumu yaratılıyor. Özellikle polis kurumu inanılmaz bir özgüven ve pervasızlıkla istediği gibi at koşturuyor. Yıllarca bizlerin bile dilinde yer etmiş olan “olağanüstülük” kavramının aslında sistemin olağan uygulamalarının meşrulaştırılması için kullanılageldiği artık tartışma götürmez bir açıklık kazandı. Kısacası devlet terörünün olağan olduğunu bugün artık 7 yaşındaki çocuklar dahi biliyor.

Her şeyin gerekçesine dönüştürülen

güvenlik sorunsalı, bugün polis devleti inşasının en önemli sosyo-kültürel kökenini oluşturuyor. Güvenlik

adına, güvensiz, kendinden korkan, bütünüyle gözetlenen ve kontrol altında tutulan bir toplum yaratılıyor. Bu manipülasyon o kadar etkin ve yaygın ki... Örneğin yıkımlar yapılıyor ve yıkım mahali dışındaki kesimlerde oluşabilecek bütün tepkiler güvenlik ihtiyacına çubuk bükülerek önden eleniyor. Avukatlar adliyeye girerken üstlerini aratacaklar deniyor, karşı çıkışların önüne akan suları durduracak bir buluşla, güvenlik ihtiyacı ile çıkılıyor. Sokaklar adım adım kameralarla izleniyor, her köşede polis kontrolleri yapılıyor, insanların telefonları dinleniyor ve bütün bunlar yine güvenlik kavramı ile meşrulaştırılıyor. Kısacası toplumsal yaşam adım adım bir kara ütopyaya dönüşüyor. İnsanlar iki arada bir derede kalıyor; bir yandan güvenliği için endişe ediyor ve diğer yandan güvenliği tesis etmek adına atılan bütün bu adımlardan ötürü kendini yine tehlikede hissediyor. Çünkü haksızlığı kamuoyu karşısında dahi gizlenemeyen polis cinayetleri bile bu argümanla pişirilerek insanların karşısına çıkarılıyor. “Hata yapılmış olabilir ama ya hata olmasaydı, ya canlı bomba olsaydı, ya terörist olsaydı, ya gözünü kırpmadan sizi öldürebilecek bir katil olsaydı...” Somut olaydaki eli kanlı katil polis, bir anda toplumun güvenliğini sağlamak adına – istemeden elini kana bulamış- bir kahramana dönüştürülüyor. Kısacası yaratılmak istenen korku toplumunun temel yapı malzemesini güvenlik sorunsalı oluşturuyor.

Bugün devlet terörünün hemen her görünümünde, sistemin çeşitli kurumlarının sorumluluğu söz konusu. Hedefli-hedefsiz tüm cinayetler ve bundan sonra işlenecekler de böyle kavranmalı. Sonuçta polis burada uygulayıcı, istatistikleri bilfiil kabartan o olacak. Ancak bunu yaparken, güvenini yasal düzenlemelere değil; kimi zaman yasalara rağmen onları aklayan yargı mekanizmasına borçlu. Bugün PVSK’daki maddelere atıf yaparak kendini kurtaracağını bilir, dün zamanışımına güvenirdi, yarın da PVSK’nın ilgili maddeleri yürürlükten kalksa da kendisini koruyacak bir mekanizma olacağını bilecek. Medya ise yazılı basından başlayarak bu uygulamaların gerekçelendirmecisi gibi davranıyor. Ya da görsel alanda, örneğin çektiği dizilerle (Behzat Ç. örneğinde çok net görüldüğü üzere) meşrulaştırıcısı rolü oynuyor. Bu sorumluluk ilişkisine daha başka özneler de eklemek mümkün. Kısacası, artık “Türkiye bir polis toplumuna dönüştürülüyor” demek yersiz. Bu dönüşüm kanımca çoktan tamamlanmıştır.

Cinayet(ler)in faili ve nedeni

Temel Demirer

*“Yaşamak tek başına
bir değer yargısıdır:
Nefes almak ise,
yargılamaktır!” [1]*

Antoine de Saint Exupéry’nin, “Yaşama anlam veren şey, ölüme de verir”; Rosa Luxemburg’un, “İnsan iki ucundan yanan bir mum gibi olmalı” sözleri bana Alaattin Karadağ’ı anımsatır...

Bir komünist olarak onun yaşamının anlamı, belki de en özlü biçimiyle, W. Shakespeare’in, “Hayat kısa... ve bizler eğer yaşıyorsak, kralları çiğnemek için yaşıyoruz” dediği ‘IV. Henry’deki tümcelerde gizlidir sanki...

Bunlar böyle olduğu için takip ederim 19 Kasım 2009’da Esenyurt-Avcılar’da sokak ortasında polis tarafından katledilen Alaattin Karadağ’ın davasını...

Bunun için de davanın 26 Eylül 2011 tarihindeki beşinci duruşması sonrasında, polis ablukasının ortasındaki basın açıklamasında yaptığım kısa konuşmada, duruşma salonundaki gözlemlerimi paylaşarak, “Davanın artık sona erdiği” vurgusuyla, polise tetiği çektirenin kapitalist devlet olduğunu söylemiştim.

Hakimin, ÇHD’li avukatların uyarılarına gülerek yanıt vermesinin, “Ne yapayım bağırayım mı” demesinin tarafsız olmadığının bir göstergesi olduğunun da altını çizerek, mahkemeye Emniyet, İçişleri Bakanlığı tarafından ayar çekildiğini ifade etmiş ve nihayet bu koşullarda adalet beklentisinin “Nafile” olduğunu dile getirip eklemiştim: “Sizin adaletiniz devrimcileri öldürme adaletidir”!

Üzülsem de, şaşırmadan belirtmem gerek: Bir burjuva hukuk(suzlu)tu tulûatından başka değeri olmayan bu davadan bir sonuç çıkmayacaktır...

Çıkmayacaktır çünkü aslı terör kaynağı olan burjuva devletin Alaattin Karadağ’a yönelik terörist cinayeti, elbette bu devletin bir fiili olarak yargılanıp cezalandırılmaz!

Evet, her coğrafyada olduğu üzere, bu ülkede de terörist nitelikleriyle burjuva devlet bir “hukuk(suzluk)” kaynağıdır...

Bunu ben değil; bir haber söylüyor...

“Nasıl” mı?

Associated Press (AP) haber ajansı, 11 Eylül sonrası 66 ülkede yaptığı araştırmada, güvenlik yasalarının sertleştiğini, tutuklamaların arttığını saptadı.

Peki 66 ülke içinde en çok “terörist” hangi ülkede çıktı dersiniz?

Bildiniz: Türkiye’de...

2001’den beri dünyada 35 bin kişi terörist diye hüküm giymiş.

Bunların üçte biri (12 bini) Türkiye’de...

Üstelik bizdeki patlama son 5 yılda yaşanmış:

2005’te 273 olan “terörist” sayımız, 2009’da 6345’e çıkmış.

Bu hesaba göre... hükümet hoşuna gitmeyen herkese “terör örgütü üyesi” damgası yapıyor. Yani devasa bir devlet terörü uyguluyor...

Evet, Türkiye devasa bir devlet terörünün uygulandığı coğrafya; Alaattin Karadağ da bu terörün kurbanıdır!

“Katil devlet”

Devlet cinayet işler... Katil de olabilir devlet...

Bunları duymak kimilerinin hoşuna gitmese de böyledir bu!

Evet, Türkiye devasa bir devlet terörünün uygulandığı coğrafya; Alaattin Karadağ da bu terörün kurbanıdır!

Mesela Ali Sirmen, “Devlet eliyle işlenmiş cinayet”lerden söz eder; Özgür Mumcu, “Metin Göktepe... Hrant Dink... vb.” cinayetleri hatırlatır; bir gazete, “1991’de Milliyet gazetesinde seçimlerle ilgili bir haber yayımlandı. Haberde ‘Bize göre parti yok’ diyen dört üniversite öğrencisinden üçü artık yaşamıyor. Biri infaz edildi, biri gözaltında kayboldu, diğeri kendini yaktı,”[2] der...

Sonra Erdoğan’ın Dolmabahçe’de dinlediği Berfo Ana’nın, 30 yıl önce “gözaltında kaybolan” (?) oğlu Cemil Kırbayır’ın işkencede katledilişi...

Veya Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen “faili meçhuller” davası!

Ya da Susurluk hükümlüsü eski Özel Harekâtçı Ayhan Çarkın’ın, 1990’lı yıllarda Ankara’da işlenen üç faili meçhul cinayet konusunda “dava arkadaşlarını” işaret etmesi!

Var olduğunu sonunda “yargı”nın da kabul ettiği JİTEM’in marifetleri... “Faili meçhullerin izi”[3] ... “Devletin mezarları”[4] ...

7 yıldır bir arpa boyu yol alınamayan ve müdahil avukatlardan Oya Arslan’ın, “Bu gidişle dava 15 yıl daha uzayacak,” dediği “Hayata Dönüş Operasyonu” diye tezgâhlanan toplu kırım...

Siz bakmayın Ümraniye Cezaevi’ndeki müdahalede görevli 267 jandarma ve görevli hakkında “faili belli olmayacak şekilde adam öldürme”, “birden fazla kişinin ölümüne sebebiyet verme”, “yaralama ve kötü muamele” suçlarından açılan davaya... 7 yıldır süregelen davada yalnızca 94 sanığın dinlenmesi ve diğer sanıklara mahkemenin kaç yılda ulaşacağı sorusu ortadayken!

Aslı sorulursa Berat Günçikan, ‘Devletin Şiddet Tarihi’[5] başlıklı yapıtında cinayetleri, kayıpları ve vahşeti gün yüzüne çıkarırken; bir devlet politikası olarak şiddetin, ekonomiye, aileye, okula, sokağa, yansımalarının izini sürer.

“Türkiye’nin yüzleşmesi gereken bir geçmişi var. Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hesaplaşma olmadan, geçmişin karanlık cinayetlerinin faileri yargılanmadan hukuktan söz etmek mümkün değil,” diye haykırır...

Devlet şiddeti

Siz “Devlet yapmaz, etmez” denmesine aldırmayın... Kapitalist devlet, kusursuz bir şiddet aygıtıdır; başka türlü de olamaz!

“Yine çocuklar, yine polis şiddeti”; “Gözaltında işkence”; “Elektrikli cop işkence yöntemidir,” haberlerinin adım başında karşımıza dikildiği Türkiye’de devlet şiddeti (istisna değil) kuraldır...

Bunun kanıtı olarak, birkaç örnek yeter de artar bile...

i) İstanbul Milletvekili Sezgin Tanrıkulu “9 yıllık AKP iktidarında işkence devam etmektedir. Raporlar, Başbakan Erdoğan’ın ‘sıfır tolerans’ iddialarını yalanlıyor,” derken; Türkiye İnsan Hakları Vakfı Genel Sekreteri Metin Bakkalcı, T.“C”’nin “İşkenceye Karşı Sözleşme”yi 1988’de kabul ettiğini, ancak işkencenin hâlen kamu görevlileri tarafından “sistematik” olarak uygulandığını vurguladı...

ii) Başbakan Erdoğan’ın Aralık 2010’da rektörlerle Dolmabahçe’de gerçekleştirdiği toplantıyı protesto etmek için Türkiye’nin çeşitli illerinden gelen öğrencilere yönelik polis şiddetine ilişkin soruşturmada polisin öğrencilere attığı gaz bombalarına Valilik “sakinleştirici” dedi. Öğrencilerin zarar görmemesi için cop yerine “biber gazı” kullanıldığı belirtildi...

iii) Öğrenci muhalefetine yönelik polis şiddetinin BM’nin işkence tanımına tamamen uyduguna dikkat çeken Türkiye İnsan Hakları Vakfı Başkanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı, “İşkencenin illa cezaevlerinde ya da kapalı mekânlarda yapılması gerekmez. İşkence sokakta da olabilir. Ne yazık ki Türkiye’de Adli Tıp iktidarın tarafıdır” dedi...

iv) Diyarbakır'da 20 Nisan 2011 günü BDP'nin desteklediği 7 adayın veto edilmesinin ardından yaşanan olaylarda gözaltına alınanlar bir süre AKP il binasında tutuldu ve burada dayağa maruz kaldı...

v) Emniyet Genel Müdürlüğü Disiplin Kurulu, 2011'in şubat ayında İstanbul Taksim'de kendisine kimlik soran polislere, cep telefonu ile konuştuğu için "bir dakika" diyen tiyatrocü Ü.S.'nin karakola getirilip "makul şüphe" gerekçesiyle çıplak soyulması olayına karışan polisler herhangi bir ceza verilmesine gerek görmedi...

vi) Nihayet Yaşar Aydın'ın, "Hopa'da şiddetin adı: polis" diye özetlediği olaylarla ilgili dosyaya giren belgeye göre polis o gün 127 el ateş açtığı Erdoğan'ın Hopa'daki mitingi ve sonrası...

Hızla sıralayalım: Hopa'daki olayları Ankara'da protesto ederken gözaltına alınanlar anlatıyor: Polis otobüsünde kelepçe, toplu dayak, küfür, hakaret, taciz vardı...

Hopa'da 31 Mayıs'ta Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ı protesto sırasında öğretmen Metin Lokumcu'nun gaz bombasıyla yaşamını yitirmesi üzerine Ankara ve İstanbul'da aynı gün protestolar düzenlenmiş, başkentteki eyleme polis müdahale etmişti. Arbede sonrası Özgür Çağdaş Ersoy, Ozan Gündoğdu, Soner Torlak, Göksel Ilgın ve Ferat Konukçu; 3 Haziran'da tutuklandı. Gösterilerde panzerin üzerine çıkan Halkevleri MYK Üyesi Dilşat Aydın, polislerce kalçası kırılacak şekilde dövüldü.

vii) Özetle hak örgütleri, iktidarın söylemlerinin aksi yönünde hareket ettiği noktasında birleşiyor: AKP hükümetinin "İşkenceye sıfır tolerans" söyleminin "işkenceye tolerans" noktasına geldiğine dikkat çekildi.

Polis ve askerin neredeyse her etkinlik ve toplantıya müdahale ederek orantısız güç kullandığını dile getiren Mazlum-Der Diyarbakır Şube Yöneticisi avukat Sibel Ateş, toplumsal olaylardan sonra yoğun işkencenin ve kötü muamelenin kameralara yansıdığını da belirtti.

2010 yılında gözaltında işkence ve kötü muamele iddiasıyla İHD'ye yapılan başvuru sayısı 47 iken, 2011 yılının daha ilk dört ayında bu sayının 33 olarak tespit edildiğine dikkat çeken Ateş, 2010 yılında gözaltı yerleri dışında tespit edilen işkence vaka sayısı da 122 iken 2011 yılının ilk dört ayında 81'e ulaştığını vurguladı.

Bunlar basına yansıyanlar, yani buzdağının görünen kısmı! Varın ötesini siz tahayyül edin...

Ya hukuk(suzluk) mu?

Bunları yapan, yaptırın, yapılmasına göz yuman bir devletin hukuk(suzluğ)undan ne beklenebilir ki?

Kapitalist devletin hukuk(suzluğ)u da, şiddetinin bir parçası, yani egemenliğinin dolaylı bir enstrümanıdır!

Çünkü Şaban İba'nın deyişiyle, "Hukuk ve yargı sistemden bağımsız olamaz."

Aslında Jacques Derrida'nın, 'Force and

Law/ Kuvvet ve Yasa' başlıklı makalesinde otoritenin kökünde, yasanın konmasında, şiddetin varolduğunu[6] işaret etmesi de bundandır.

Bu nedenle de Max Weber devletin metafizik kavranışını reddetmiş, ama modern devletin kendine özgü araçları olduğunu ve bu araçlar dikkate alınarak tanımlanabileceğini öne sürmüştü. Bu araçların belirleyici olanı şiddet araçlarıdır.

Bir başka ifadeyle, modern devletin belirleyici özelliği şiddet araçlarını tekelinde tutması, fiziksel güç kullanma tekeline sahip olmasıdır.

Ancak, bu şiddet kullanma meşru olmalıdır. Yasalara dayanmalı, yasalara uygun olarak kullanılmalıdır. Şu da unutulmamalı: Modern devlet normatif yaptırım gücüne sahip, yüksek derecede disiplinli ve dayatıcı bir siyasal örgütlenmedir, kurulu düzene uyulmasını ister.

Dolayısıyla, yasaları daima bir tehdit içerir. Yasaların dilinde bir şiddet vardır, fiziksel olmayan bir şiddet. Uyulmadığında şiddet kullanılacağı hatırlatılır. Hukuk düzeni şiddet üzerine kuruludur.

Franz Neumann, Weber'i izleyerek "fiziki zor kullanma" tekelini elinde bulundurmanın modern devletin ayırt edici özelliği olduğu, bu tekelin meşru olması, hukuka dayanması gerektiği düşüncesini vurgular.

Bu çerçevede de "Adalet fikri kendi içindeki farklı toplumlar tarafından belirli bir siyasi ve ekonomik iktidarın bir aracı olarak ya da bu iktidara karşı bir silah olarak icat edilmiş ve devreye sokulmuş bir fikirdir. Ama... adalet kavramının kendisi, her hâlikârda sınıflı bir toplumda ezilen sınıf tarafından kendisini haklı çıkarmak amacıyla yapılan bir hak iddiası görevini görür." [7]

O hâlde "olağanüstü hâl" in istisna değil kural olduğu burjuva hukuk(suzluğ)un "adalet iddiası"nın da ezilenler için sınıfsal bir eşitsizlik olduğu bir an dahi unutulmamalıdır...

AKP ve hukuk(suzluk)

AKP'ye bel bağlayan liberal zavallılığı elinin tersiyle itenlerin, Armağan Öztürk'ün, "Türkiye gerçeğini karakterize eden olağan şüphelilik hâlinde başınıza her iş gelebilir. Korku ve belirsizlik siyasal sistemin temeli olmuştur," saptamasının altını özenle çizmelerinde yarar vardır...

Çünkü "Bir yerde ders verecekseniz, bir protestoya katılacaksanız, poşu takacaksanız, kitap yazacaksanız aman dikkat," vurgusuyla ekler Özgür Mumcu:

"Birini öldüren bir polisseniz tutuksuz yargılanıyorsunuz ve görevinize devam ediyorsunuz. Festus Okey davası bize bunu gösterdi. Festus Okey'i öldüren kurşunun çıktığı silahın sahibi olan polis memuru dört yıldır tutuksuz yargılanıyor.

Ancak bir siyasi partinin siyaset akademisinde konuşma yapıyorsanız tutuklu yargılanıyorsunuz. KCK davasının son aşaması bize bunu gösterdi. Prof. Büşra Ersanlı, BDP Siyaset Akademisi'nde ders verdiği için tutuklu yargılanıyor.

Galatasaray Üniversitesi öğrencisi Cihan Kırmızıgül yanlış zamanda yanlış yerde poşuyla gezdiği için, savcı beraatini istediği hâlde tutuklu yargılanıyor. Hem de 21 aydır.

Metin Lokumcu'nun ölmesiyle sonuçlanan Hopa gaz bombası saldırısını protesto eden öğrenciler tutuklu yargılanıyor.

Roman açılımı sırasında

'parasız eğitim' pankartı açma cüreti gösterdikleri için Ferhat Tüzer ve Berna Yılmaz 19 ay tutuklu kaldı.

ODTÜ öğrencisi Hüseyin Edemir bir bilgisayar çıktısında adı var diye 18 ay tutuklu kaldı.

Devrimci Karargâh davasında yayıncı ve editör Baha Okar bir kimlik fotokopisinde parmak izi olduğu için aylardır tutuklu.

Ahmet Şık henüz yayımlamadığı bir kitap nedeniyle ve başkasının bilgisayarındaki bir belgede 'Ahmet' ibaresi geçtiği için aylardır tutuklu. Keza Nedim Şener. Seminer sırasında yurtdışında bulunduğu hâlde tutuklu yargılanan Balyoz davası sanıkları da unutulmamalı.

Kimsenin neden tutuklu yargılandıklarını anlamadığı Tuncay Özkan ve Mustafa Balbay kaç zamandır içeride? Uzun tutukluluklar bunlardan ibaret değil.

Çağdaş Hukukçular Derneği'nin raporu ve CHP Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün'ün açıklamasına göre 500 öğrenci tutuklu yargılanıyor. Bunların bir kısmı lise öğrencisi.

Tutuklu öğrencilerden bazıları tarihe karışmış, 1970'lerden kalma THKP-C örgütüne üye olmaktan suçlanıyor.

Bu öğrencilerden hiçbirinde silah ele geçmemiş. Delil ne? Bazılarında delil olarak benim de kütüphanemde olan kitaplar gösteriliyor. Ne yapacağız yani, bu saatten sonra evdeki Komünist Manifesto'yu, Feuerbach ve Klasik Alman İdeolojisi'nin Sonu kitabını yakacak mıyız? Ciddi ciddi iddianamelerde yer alıyor bu kitaplar.

Burada adı geçen kimse, kimseyi öldürmekten yargılanmıyor. Ama hepsi tutuklu. Festus Okey'i öldürmekle suçlanan polis memuru ise dört yıldır tutuksuz yargılanıyor.

Terörle Mücadele Kanunu'nun Türkiye'yi getirdiği nokta budur...

Ana fikir şudur: Adam öldüren, TMK'dan yargılanmıyorsa ve bir de polis memuruysa yıllarca tutuksuz yargılanır, hiçbir şey olmaz.

Ama bir yerde ders verecekseniz, bir protestoya katılacaksanız, poşu takacaksanız, kitap yazacaksanız aman dikkat. Bir bakmışsınız, terör örgütü üyesi olmaktan yıllarca tutuklusunuz.

Silahsız 500 öğrencinin silahlı terör örgütüne üye olmaktan tutuklu yargılandığı bir ülkede yaşıyoruz."

Tüm bunların adı "ileri demokrasi" diye sunulan sınıfsal "hukuk(suzluk)tur"!

Bu öyle bir şeydir ki, AKP'nin burjuva hukuk(suzluk)u yargı mensupları ve kolluk kuvvetlerindeki devletçi rezervlerle birleşerek bir olağan şüpheliler toplumu yaratıyor!

Bu tabloda muhalefet gayrimeşru ilan ediliyorken; muhaliflere neden öyle oldukları soruluyor!

Muhalefet gayrimeşrulaştırılıp, kriminal bir vaka hâline getiriliyor!

Hukuk(suzluk) adına öne çıkartılan akıl tutulması derinleşiyor.

Mahkemeler ise Kafka'nın "Josef K."ındaki kara mizahla betimleniyor!

Özel yetkili mahkemeler ve gizli tanık uygulamalarıyla kristalize olan jurnalcilik burjuva otoritaryanizmini karakterize ediyor.

Türk(ie) hukuk(suzluğ)u

Tüm bunlar burjuva Türk(ie) hukuk(suzluğ)uyla iç içe geçmiş gerçeklerdir!

Oral Çalışlar'a, "Yargının değişmesi kolay değil," dedirten; E. Fuat Keyman'a bile, "Hukukun bittiği anlar"dan söz ettiren; Soli Özel'e, "Kilit mesele: hukuk" gerçeğini anımsattıran; İlhan Cihaner'e bile, "Artık Türkiye'de bir hukuk düzeninden söz etmemiz mümkün değil. Bu bu tam bir ortaçağ hukuku; yaptım ve oldu hukuku," diye haykırtıran;

Süleyman Arıoğlu'nun "İktidarı eleştirenler tasfiye ediliyor," diye betimlediği tabloya Diyarbakır Hâkimi Faruk Özsu, "Türk yargısı, 'taşranın kültürel kodlarına hapsolmuş, güce tapan, toplum ve birey düşmanı, antientelektüel, ahlâkçı, asosyal bir cemaattir'... " notunu düşüyor!

21 Eylül 2010'da tutuklanan ve "Devrimci Karargâh Davası"nda yargılanan Tuncay Yılmaz'ın, "Sessiz kalmayanları sokakta gazlıyor, olmazsa senaryo iddianameler; tiyatro davaları tutukuyorlar. Örnek mi? İşte KCK Davası, işte Devrimci Karargâh Davası, işte Hopa Davası..." kaydını düştiği tablodaki hukuk(suzluk)un temelinde, "raison d'etat/ hikmet-i hükümet" olarak "devlet sırrı";[8] "devleti koruma" kayıtlarıyla betimlenen "olmazsa olmazlar" vardır! Bu da "Devlet ideolojisine göre hukuk"un "şirazeden çıkmış yargı"sını[9] devreye sokarken; devlet, tüm varlığını/ gücünü/ kendisini var eden her şeyi, sınırsız ve kayıtsızca kullanabilme olanağına kavuşurken; sınıfsal diktatörlük vücuda gelir.

İşte bunun için de Carl Schmitt'in o ünlü cümlesini hatırlayalım: "Egemen olağanüstü hâle (istisna hâline) karar verendir."

İşte tüm bunlar unutulmadan, bir Yargıtay yargıci, Celal Çelik'in, "yargının... çok derin sıkıntılar yaşadığını", hatta "bittiğini" söylediği Türk(iye) hukuk(suzluk)una mündemiç şu örneklere göz atılmasında fayda vardır:

i) Yargının Kürt adaleti başka işliyor. Yargılananlar Kürt olunca mahkemelerin adalet terazisi de değişiyor. Ankara'da Kürtçe şarkı söyleyen Emrah Gezer'i öldürenleri beraat ettiren mahkemeler, polise tekme attığı iddiasıyla Ümit Kapagan'a 9 yıl, basın açıklamalarına katıldıkları iddiasıyla yargılanan 3 öğrenciyi de 22 yıl hapis verdi...

ii) Anayasa Referandumu öncesi, 18 Ağustos 2010 tarihinde Siirt'in Kurtalan İlçesi'nde yapılan mitingde halay çeken BDP İlçe Örgütü eski başkanı ve ilçe yöneticilerine, "örgüt propagandası" yaptıkları iddiasıyla birer yıl hapis cezası verildi. Ceza verilen BDP Kurtalan İlçe Örgütü eski Başkanı Abdulgafur Kubilay, söz konusu ceza ile Kürtlere halay çekmenin de yasaklandığını söyledi...

iii) Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şube Sekreteri Güçlü Sevimli, 20 öğrencinin 1 yılı aşkın süredir cezaevinde tutuklu bulunduğunu, gerçek sayıyı tespit edemediklerini belirterek Adalet Bakanlığı'nın gerçek sayıyı kamuoyuna açıklamasını istedi. Başta Bursa, Malatya, Adana, Ankara ve İstanbul olmak üzere yurdun çeşitli yerlerindeki hapishanelerde, 500'ü aşkın öğrenci çeşitli gerekçelerle tutuklu bulunuyor...

iv) Özgürlükçü Gençlik Derneği üyesi gençlerin evini basarak gözaltına alan polisler, Hikmet Kıvılcımlı'nın kitaplarını suç delili olarak gösterdi. Gözaltına alınan Özgürlükçü Gençlik Derneği üyesi gençlere, savcılıkta, "Hikmet Kıvılcımlı'yı neden okudunuz?" sorusu soruldu...

v) Başbakan'ın katıldığı 14 Mart 2010 tarihindeki Roman Çalıştay'ında "Parasız eğitim istiyoruz" yazılı bir pankart açıp gözaltına alınan, sonra da örgüt üyeliği iddiasıyla tutuklanan Ferhat Tüzel ve Berna Yılmaz'a destek için Edirne'de sokakta çadır kurup bildiri dağıtan yedi üniversiteliye de dava açıldı...

vi) Yenibosna'da 7 Ekim 2007'de Yürüyüş dergisi satarken polis kurşunuyla vurularak felç olan Ferhat Gerçek'in davası, Adli Tıp'tan rapor gelmediği için yerinde sayıyor. 4 yıldır süren davada mahkeme, hâlâ Gerçek'in vücuduna isabet eden mermiyle ilgili araştırma yapıyor...

vii) Zeynep Oral'ın, "Yargı tecavüze ortak" vurgusu; Umur Talu'nun, "T.C. büyük, N. Ç. küçük!" ironisiyle

betimlediği davada Yargıtay 14. Ceza Dairesi, 2002'de Mardin'de 13 yaşında satıldığı 26 kişinin tecavüzüne uğrayan N.Ç. ile ilgili davada, büyük eleştirilere neden olan mahkeme yorumunu doğru buldu! Yargıtay, hüküm verirken, yerel mahkeme gibi, küçük kızın, babası, dedesi yaşındaki kişilerle rızasıyla birlikte olduğu yorumundan hareket etti...

viii) "Adı bir öldürmeye karıştığı için '12 Eylül hukuku' ile 36 yıl hapis cezası alan Tahir Canan, 1991'de tahliye oldu. Ama bu kez de örgüt üyesi diye tutuklandı ve 12.5 yıla mahkûm edildi. Eski cezasını da üstüne koydular. Aradan 18 yıl geçmesine rağmen Canan'a tahliyesi için üç ayrı tarih verdiler."

ix) "Fener'e Dokunan da Yanıyor!" Deniz Feneri soruşturmasından el çektirilen Cumhuriyet Savcısı Nadi Türkaslan HSYK'ya sunduğu savunmasında görülmemiş zorluk ve müdahaleyle karşılaştığını belirtti.

x) Eski İstanbul Barosu başkanlarından 49 yıllık avukat Turgut Kazan, savunmasını üstlendiği eski Erzincan Cumhuriyet Savcısı İlhan Cihaner için yazılan bir mektup nedeniyle "3 yıl hapis ve meslekten men" istemiyle 1 Kasım 2011'de Erzurum 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde hâkim karşısına çıkıp, "Böyle bir Türkiye yaratmış olanlardan, Türkiye adına utanıyorum" dedi...

xi) Festus Okey'in öldürülmesiyle ilgili dava Nijerya'dan gelecek evraka takılırken, bunu protesto edenlere soruşturma açıldı. Mahkemenin 11 duruşmadır öldürülen kişinin "gerçek" Festus Okey olup olmadığına ilişkin Nijerya'dan beklediği evrak, dosyaya yine ulaşmadı. Dava 2008'den beri bu belgeye takılırken, mahkeme, kendisini evrakı bekleyip dosyayı oyalamakla suçlayan beş avukatla davayı takip eden Göçmen Dayanışma Ağı'nın 30 üyesi hakkında "adil yargılamayı etkileme" iddiasıyla soruşturma açtırdı...

xii) HES eylemine katıldığı için mahkeme tarafından "eylemlerde bulunanlarla konuşması" yasaklanan 17 yaşındaki Leyla Yalçınkaya'nın itirazı kısmen kabul edildi. Tortum İlçesine bağlı Bağbaşı Beldesi'nde 5 Eylül 2011'deki HES eyleminde bulunduğu gerekçesiyle Leyla Yalçınkaya eylemci 13 kişiyle görüşemeyecek! Ayrıca Leyla'nın ailesinin de HES mağduru olduğu ortaya çıktı. Leyla'nın babasına 5 bin lira tazminat davası açıldı, annesi ve kız kardeşi eylemlere katıldığı için karakola götürüldü ve "uyarıldı". Babaanneye de 250 lira para cezası kesildi. Ailede sadece 14 yaşındaki Murat ve 7 yaşındaki Fatih henüz HES cezası almadı...

xiii) Osmaniye'de aile içi tartışma nedeniyle gözaltına alınan Metin Serdar Gökçe, karakolda beş polis tarafından feci şekilde dövüldü. Ayağı iki yerden kırılan Gökçe hakkında beş ay sonra da "kamu görevlisine hakaret ve direnme" suçundan 10 yıl hapis istemiyle dava açıldı...

xiv) Ankara'daki Hopa eylemine "terör" davası açıldı. Deliller: Tişört, şemsiye, kısaltılan saç... Milletvekili Ertuğrul Kürkçü de iddianamede "terörist"...

Ankara'da Hopa olaylarını protesto eden 28 kişi hakkında "THKPC Devrimci Yol Devrimci Gençlik" isimli terör örgütü üyesi olmaktan dava açıldı. Şüphelilerin evlerindeki sol içerikli kitaplar, basketbolcu tişörtü, not defterleri delil sayıldı, olay yerinde bulunan

bir şemsiye, sert plastik boru ve flama sopası da suç aleti olarak yer aldı...

“Sonuç yerine”

Buraya kadar ifadeye gayret ettiklerim bağlamında diyebilirim ki, ne sokak ortasında katledilen Alaattin Karadağ'ın ne de ötekilerin davasında hukuki bir beklentim söz konusu değil...

Her ne kadar F. Schiller 1800'lerde, Yasanın gözü" metaforuyla hukuka gönderme yaparak, "Korkutamaz gece kimseyi/ Yasanın gözü nöbettedir," dese de,[10] ben, bu burjuva saptamaya inat, bizim gözümüzün, örgütlü özgürlük mücadelemizin burjuva yasaların üstünde olması gerekliliğin altını özenle çizerek; V. İ. Lenin'in, "Paranın gücü üzerine kurulmuş bir toplumda bir avuç zengin asalak bir ömür sürerken, emekçi kitlelerin sefalet içinde kıvrandığı bir toplumda gerçek ve tam bir özgürlük olamaz"; İgnazio Silone'nin, "Özgürlük, size armağan edilmiş bir şey değildir. İnsan kendi özgürlüğünü başkalarından dilenemez. Özgürlük halkların alın teriyle kazanabilecekleri emektir," sözlerinin altını özenle çiziyorum...

Kaldı ki Walter Benjamin'in, "Ezilenlerin geleneği gösteriyor ki, içinde yaşadığımız 'olağanüstü hâl', istisna değil kuraldır. Buna denk düşen bir tarih anlayışına ulaşmak zorundayız. O zaman açıkça göreceğiz ki, gerçek olağanüstü hâli yaratmak bize düşen bir görevdir," diye betimlediği tabloda; burjuva hukuk(suzluk)ca kural hâline getirilmiş sahte olağanüstü hâle, yani sistemin bekası ve güvenliği için halklara uygulanan teröre karşı tek seçenek özgürlük mücadelesini yükseltmektir...

Hem de Fazıl Hüsni Dağlarca'nın şu dizeleri eşliğinde: "Savcı nedir düşündün mü?/ Bıçakları uçlu kılan?/ Bir eski hak alınmamış, bir dere kan sorulmamış,/ Şunun bunun alın teri./ Alınları taçlı kılan./ Savcı nedir düşündün mü?/ Yazıları suçlu kılan?/ Usla, yürekle büyümüş, gündüzler geceye karşı./ Ama nedir çağlar üzre,/ beni senden güçlü kılan?"[11]

Nihayet diyebilirim ki, Alaattin Karadağ'ın davasının bana hatırlattıkları özetle bunlardır...

8 Kasım 2011 13:06:56

NOTLAR

[1] Albert Camus.

[2] "Bir Haber, Dört Hikâye, Üç Kayıp Yaşam", Taraf, 26 Aralık 2010, s.8.

[3] İlhan Taşcı, "Faili Meçhullerin İzi Susurluk'ta Aranacak", Cumhuriyet, 15 Eylül 2011, s.8.

[4] Erdal Engin, "Devletin Mezarları", Demokratik Toplum, 10-16 Ekim 2011, s.22-24.

[5] Berat Günçikan, Devletin Şiddet Tarihi, Agora Kitaplığı, 2010.

[6] Jacques Derrida, Şiddetin Eleştirisi Üzerine, der: Aykut Çelebi, çev: Zeynep Direk, Metis Yay., 2010.

[7] Michel Foucault-Noam Chomsky, İnsan Doğası: İktidara Karşı Adalet, çev: Tuncay Birkan, BGST Yay. 2005.

[8] Meclis'e gönderilen Devlet Sırrı Kanunu Tasarısı'yla, bilgi ve belgelere devlet sırrı niteliğini verme işlemlerini yapmak üzere Başbakanlık Müsteşarı'nın başkanlığında Devlet Sırrı Kurulu kurulacak. Mahkemelerce talep edilen devlet sırrı niteliği taşıyan bilgi ve belgeler, kurulca gerekçesi belirtilmek suretiyle verilmeyebilecektir. ("Yargının 'Devlet Sırrı'na Ulaşması Zorlaşıyor", Cumhuriyet, 3 Kasım 2011, s.5.)

[9] Hüsni Öndül, "Hukuk Şirazesinden Çıkarsa", Evrensel, 3 Kasım 2011, s.2.

[10] Michael Stolleis, Yasanın Gözü, Çev: Arif Çağlar, Kitap Yay., 2010.

[11] Fazıl Hüsni Dağlarca, "Dört Kanatlı Kuş", Büyük Türk Şiiri Antolojisi, derleyen: A. Behramoğlu, Sosyal Yay.

“
Buraya kadar ifadeye
gayret ettiklerim
bağlamında diyebilirim ki,
ne sokak ortasında
katledilen Alaattin
Karadağ'ın ne de
ötekilerin davasında
hukuki bir beklentim
söz konusu değil...”

”

Ölümsüzlüğe uğurlanışının 2. yılında Alaattin yoldaş üzerine...

Partili kimliğin örnek bir temsilcisi!

Komünist işçi Alaattin Karadağ (Nurettin) yoldaş 19 Kasım 2009 tarihinde ölümsüzler kervanına katıldı. TKİP'nin seçkin bir üyesi olan Alaattin yoldaş, parti faaliyeti sırasında düşmanla girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçirildi. Ama düşman O'nun devrimci kimliğini iyi tanıyordu ve kendi hukukunun işlemini bile beklemeden infaz etti. Alaattin yoldaş sokak ortasında polis kurşunu ile katledildi!

Ölümüyle de Parti'yi onurlandıran Alaattin yoldaş, en az bunun kadar yaşamıyla da Parti'yi onurlandırmış, bugünün devrimcileri için örnek bir kimliğin temsilcisi olmuştur.

Habip, Ümit ve Hatice'den öğrenen Alaattin'den öğrenmek

Alaattin yoldaş, kendinden önce şehit düşen yoldaşlarından öğrenerek yeni bir örnek hayat bırakmıştır geriye. Bunun en yalın anlatımı, yoldaşın şehit düşmesinin ardından yapılan parti açıklamasında ifade edilmiştir. Açıklamada belirtildiği gibi, O, Parti'nin "seçkin bir üyesi"dir. Bu ifade, yoldaşın ölümünün ardından yapılan sıradan bir güzelleme değildir elbette. Bu niteleme, yoldaşın örgütsel hiyerarşideki yerinden değil, devrimci kimliğinden, parti ve devrim davası adına yüklendiği sorumluluktan ve devrimin zaferi için kendisine biçtiği misyondan gelmekteydi. Sonrasında çeşitli vesilelerle anlatılan yaşamı bunu tüm açıklığı ile ortaya sermektedir.

Alaattin yoldaş proleter kökenli bir komünisttir. Mensubu olduğu sınıfın kurtuluşuna adanmış bir devrimcidir. Sınıfının kurtuluşuna yönelik adanmışlığını Parti ile birleştirmiş, hayalini kurduğu kurtuluşun ancak sınıfın devrimci partisinden kurmaylığı ile gerçekleşebileceğini kavramıştır. Bu kavrayış sayesinde ki, genç yaşta başladığı profesyonel devrimcilik yaşamını Parti üyesi olma onuru ile taçlandırmıştır.

Yoldaşın devrimci kimliği açık bir bilinç ve köklü bir inançla yapılan tercihin ürünüdür. Daha 18 yaşında iken, yanına kendisinden küçük kardeşini alarak, ailesini ve düzenle olan bağlarını geride bırakarak büyük sanayi şehirlerinde profesyonel devrimcilik yapmaya gidişi bu açıklığın ve inancın kanıtıdır. Alaattin yoldaş tercihini en başta yapmış, geri kalan yaşamını ise bu tercihin gerekliliklerini yerine getirebilmek üzerinden kurmuştur.

İnanç yüklü bir sıra neferi

Alaattin yoldaşın devrime bağlılığı, örgütsel

kimliğine de şekil vermiştir. Bir sıra neferi ruhuyla devrim işçiliği yapmıştır. Bir devrimci için örnek bir örgütlü kimlik demektir bu. Büyük küçük demeden, Parti'nin kendisine verdiği tüm görevleri yüklenen, devrim davasının sorumluluğunu en derinden hisseden bir sıra neferi ruhu yansır bu örnek kimlikten.

Yoldaşın yaşamı bunun örnekleriyle doludur yine. Genç bir devrimci olarak büyük bir şehre adım attığında Parti'nin içinde bulunduğu bazı olumsuz koşullarla karşılaşmasına rağmen heyecanını yitirmemesi, inancının sarsılmasına izin vermemesi bu örneklerden biridir. Ya da başka bir ile İK üyesi olarak atanmışken, kendisinden daha deneyimsiz bir yoldaş yanına alarak afişlemeye çıkması, O'ndaki sıra neferi ruhunu anlatmaya fazlasıyla yeterlidir.

Onuruna ve partisine sahip çıkan bir direnişçi

Partili kimliğin bir başka yansıması da devrimcinin direnişçiliği üzerinden gerçekleşir. Bu da en az örgütlü kimlik kadar önemlidir partili bir militan için. Parti'yi ve devrimci onuru korumak, parti bayrağını düşmanın karşısında düşürmemek her militan için bir görevdir aynı zamanda. Gerekli koşullarda bu görevin layıkıyla yerine getirilebilmesi parti ve devrim davasının ne ölçüde içselleştirildiği ile de yakından ilgilidir.

Alaattin yoldaş örnek bir direnişçidir. Bir devrimci olarak onurunu düşmana teslim etmemiştir. Kendinden önce ölümsüzleşen diğer yoldaşlar gibi Parti onurunu korumayı her şeyin başına koymuş, gerektiğinde bedenini ölüme yatırmakta tereddüt etmemiştir.

İzmir'deki bir mitingde parti materyallerini kullandıktan hemen sonra düşmanın eline geçmiş, daha bu anda da direnişe başlamıştır. Düşman saldırısı daha en başından göğüslenmiş, düşmanın gözaltı çabaları bile direnişle karşılaşmıştır. İşkencede kazanan yine Alaattin yoldaş olmuştur. Yoldaşlarından devraldığı parti bayrağını işkencecilerin karşısında yere düşürmemiş, onu titizlikle korumuştur. İşkence sonrası ise yeni bir direniş alanıdır yoldaş payına. Zindan direnişinin sarsılmaz neferidir artık. Günü geldiğinde bedenini açlığa yatırmış, şanlı Ölüm Orucu direnişindeki yerini almıştır.

Alaattin yoldaş tüm bu süreçlerden alınının aklıyla çıkmayı başarmıştır. Özellikle zindan direnişi sonrasında oluşan atmosferin basıncıyla nice devrimcinin safları terk ettiği bir dönemde o Parti'ye sarılmış, dışarıdaki mücadeleye kaldığı yerden devam etmiştir. Ölümsüzleşene kadar da yaşamını bir kavga

adamı olarak sürdürebilmeyi başarmıştır.

Yoldaşlarına ölümüne bağlı bir devrimci

Alaattin yoldaş insani güzellikleri de kendinde toplayan bir devrimcidir. Tıpkı Habip yoldaş gibi, o da kendisinden daha genç devrimcilere moral ve enerji taşıyan bir komünisttir. Cezaevi süreci sonrasında kaleme aldığı rapordan yansıyanlar buna tanıklık.

"Yoldaşlık üzerine gelen kurşunu bile paylaşmaktır"... Pratiğiyle bu sözüne sadakatini gösteren Ümit yoldaşın ardından Alaattin yoldaş da bu tanının gerçekliğini kanıtlamıştır. Alaattin yoldaş, birlikte faaliyete çıktığı yoldaşını koruyabilmek için düşmanla çatışma yoluna gitmiş ve bu çatışmanın sonucunda şehit düşmüştür. Bu örnek bile ondaki yoldaşlık anlayışını ortaya sermeye yeterlidir. Kaldı ki, bu açıdan onun ilk örneği de değildir şehit düşmesine neden olan bu olay. Onun için yoldaşlarına ölümüne bağlılık Parti'ye bağlılık demektir. Parti, en sade ifade ile, devrim davasına ölümüne bağlı devrimcilerin gönüllü birliği üzerinden şekillenen bir müfreze değil midir zaten?

Parti yeni Alaattinler yetiştirecektir

Alaattin yoldaşın parti ve devrim davasına kattıkları, Parti ile karşılıklı olarak kurduğu ilişkinin sağlam temellerine dayanmaktadır. O bir devrim işçisi olarak bu dava için emeğini, canını ve nihayetinde kanını ortaya koymuş; komünist işçi partisi de bu malzemelerle sarsılmaz bir dava adamı yaratmıştır. Diğer tüm yoldaşlar gibi, Alaattin'den Nurettin'e dönüştüğü zaman Parti'nin ışığıyla bulmuştur yolunu.

Alaattin yoldaş ölümsüzleşmiştir. Ancak onun canını kattığı Parti dimdik ayakta. Bu demektir ki, Parti yeni Alaattinler yetiştirecektir. Giden hiçbir yoldaşın yeri dolmayacak elbette, ama yeni Alaattinler Alaattin Karadağ yoldaşın mirasını layıkıyla omuzlayacak, anısını kıskançlıkla koruyacaklardır. Orak-çekici kızıl bayrağa sarmalayıp geleceğe taşıyacaklardı ondan kalanı.

Ve zafer günü... Habipler, Ümitler, Haticeler ve Alaattinler önder yoldaşlarının kanıyla boyanan kızıl bayrağı burjuvazinin burçlarına dikeceklerdir.

Habip, Ümit, Hatice ve Alaattin yoldaşlar yaşıyor, TKİP savaşıyor!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Kasım Ayı Toplantısı

Değerlendirme ve kararlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Kasım ayı toplantısını gerçekleştirdi. Bir dizi gündemi ele alarak çeşitli sonuçlar çıkardı. Toplantının gündeminde şu başlıklar yer aldı:

- Genel siyasal gelişmeler
- İşkolunun gündemi
- Bülten

Genel siyasal gelişmeler:

- Bu gündem başlığı altında ağırlıklı tartışılan konu Kürt sorunu ile bağlantılı gelişmeler oldu. Konuyla ilgili kapsamlı tartışmalar yürüten MYK şu sonuçlara vardı:

1. Sermaye devleti Kürt emekçi halkının ulusal özgürlük ve eşitlik taleplerini yok saydığı gibi, halkın mücadele iradesini kırmak için de geleneksel inkar ve imha politikalarına başvuruyor. İşte bugün tırmandırılan savaş ve saldırganlık politikalarının gerisinde de bu politikalar var. Bir halkın haklı ve meşru taleplerini bastırmaya çalışanlar yaşanan ölümlerin de sorumlusudur.

2. Devletin bugün tüm hatlarıyla tırmandığı bu savaş ve saldırganlık yöneliminin gerisinde ABD emperyalizminin açık desteği bulunuyor. Bu desteğin nedeni de ABD emperyalizmi yararına Ortadoğu'da üstlenilen gerici rollerlerdir. AKP eliyle devlet, bölgede ABD'ye kalkan olurken diğer yandan da bölgede maşalığa soyunuyor. İşte bu nedenle Kürt halkına düşmanlık aynı zamanda Ortadoğu'nun emekçi halklarına düşmanlıkla birleşiyor.

3. Fakat devlet ve düzen, sorumlusu olduğu asker ölümlerini de kullanarak bu gerçeklerin üzerini örtüyor. İrkçi-şoven kampanyalarla halkları birbirine düşman ediyor. Böylelikle de hem kardeş bir halka yönelik haksız bir savaşı meşrulaştırıyor, hem de toplumu yönetmenin olanaklarını yaratıyor.

4. Düzenin bu kirli siyasetinin en önemli destekçilerinden biri de sendika ağalarıdır. Öyle ki bu ağalar bırakalım yukarıda özetlenen gerçekleri, aynı zamanda bu ırkçı-şoven saldırganlığın taşeronları olarak hareket ediyorlar. Böyle yapıyorlar çünkü aynı çöplükten besleniyorlar. Burjuvazi ile birlikte işçi sınıfının canına okuduktan sonra, vatan-millet edebiyatıyla tüm bu gerçeklerin üstünü örtüyorlar. İşçi sınıfının hakları için kılarını kıpırdatmazken, böylesine gerici bir suç ortaklığına imza atıyorlar.

5. İşkolumuzdaki sendikalardan Türk Metal ve Çelik-İş yönetimlerinin tutumu da bu bakımdan farklı değildir. İşçi hakları söz konusu olduğunda sesleri solukları çıkmayan bu sendikalar, milliyetçilikte şampiyonluğu kimseye bırakmadılar. Fakat asıl dikkat çekici olan "ilerici", "solcu" geçinen Birleşik Metal yönetiminin de onlardan geri kalmamasıydı. "Terörü lanetlemekte" diğerleriyle yarışan bu yöneticiler, "şiddet son bulsun" türünden asgari demokratinin sınırlarında bir tutum dahi alamadılar. Böylelikle de bir kez daha DİSK'in değerlerinin ne kadar uzağında olduklarını kanıtladılar.

6. Deprem bu devletin Kürt halkı üzerinde yarattığı felaketi katmerli hale getirmiştir, düzen ve devlet Kürt halkını bir de böylelikle vurmuştur. Deprem aynı zamanda düzenin örgütlediği şovenizmin ve ırkçılığın tüm çirkinliğini de ortaya koymuştur. Öyle ki deprem felaketi düzen cephesinden utanç verici bir memnuniyetle karşılandığı gibi, yardımlar terbiye etmek amacıyla sopa gibi kullanılmaya çalışılmıştır. Aynı zamanda ise "milli birlik-bütünlük" masalları okumak için malzeme yapılmıştır. Fakat ne yaparlarsa

yapsınlar deprem felaketi aynı zamanda emekçi halklar arasındaki kardeşliğin güçlenmesinin fırsatına dönüşmüştür. Çünkü devletin yıkımı altında acı çeken Kürt emekçi halkına hiçbir çıkar beklemeden uzanan el emekçilerin eli olmuştur.

7. Tüm bu değerlendirmelerden hareket ederek ileri ve öncü işçilerin görevlerini ele alan MYK, ırkçılığa ve şovenizme karşı mücadelenin önemine dikkat çekmektedir. Bu mücadele bir yandan düzenin ırkçı-şoven kampanyaları karşısında "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" anlayışını işçi sınıfı içerisinde yaymak anlamına gelirken, diğer yandan ise "sınıfa karşı sınıf" çizgisinde mücadeleyi derinleştirmek demektir. Diğer taraftan ise şovenizmi işçi sınıfına taşımakta uğursuz bir rol üstlenen sendika ağalarına karşı mücadele de etkin bir tarzda örgütlenmek durumundadır. Deprem yıkımı altında kalan kardeş Kürt halkıyla dayanışmayı fabrika zemininde örgütlemek özel bir önem taşımaktadır.

- Toplantıda ayrıca sınıfa yönelik Ulusal İstihdam Stratejisi adı altında örgütlenen kapsamlı saldırı planı da bir kez daha gündeme alınmıştır. Yapılan tartışmalarda mücadelenin henüz oldukça geri olduğu tespiti yapılırken, mücadeleyi örgütlemek bakımından yoğun ve sistematik bir aydınlatma çalışmasının belirleyici önemine bir kez daha vurgu yapılmıştır. Bu kapsamda yapılacak çalışmaları "saldırıyı anlatmadık işçi bırakmamak" iddiasına uygun bir seferberlikle yürütmeliyiz.

- Asgari ücret ve Ocak zamları gündemi ise tartışılan başlıklardan biri oldu. İşçi sınıfının ana gövdesinin toplu sözleşme hakkından yoksun ve asgari ücret sınırlarında bir ücrete talim ettiği, ayrıca sermaye devletinin iğneden ipliğe okkalı zamlar yaptığı koşullarda bu konunun hayati önemi ortadadır. Bu kapsamda "İnsanca yaşamaya yeterli asgari ücret" talebi doğrultusunda eylemli mücadele yükseltilmelidir. Diğer yandan ise Ocak zamları vesilesiyle bu mücadelenin patronlarla işçiler arasında sert mücadelelere neden olacağı da açıktır. Birlik bileşenleri bu anlayışla metal işçilerini bu mücadeleye hazırlamak ve mücadeleyi sermaye karşısında başarıyla yönetmek sorumluluğuyla hareket etmek durumundadırlar. Bu hedef doğrultusunda işçileri talep etmek ve mücadele için örgütlenmek konusunda aydınlatmalı, bulunduğumuz tüm alanlarda bu doğrultuda pratik müdahale çabası

içerisinde olmalıyız.

MYK bu bakışla mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt vermek üzere, merkezi düzeyde bir dizi aracı hazırlayarak kullanıma sunacaktır.

- İşkolunun gündemi:

Bu gündem başlığı altında işkolundaki gelişmeler çeşitli cephelerden ele alınmış ve pratik bazı sonuçlar çıkarılmaya çalışılmıştır. Ele alınan başlıklar içerisinde tek tek fabrikalardaki örgütlenme ve mücadele süreçleriyle birlikte sendikalar cephesinden yaşanan gelişmeler de masaya yatırılmıştır. Bu bakımdan özellikle Birleşik Metal genel kurul süreci üzerinde durulmuştur.

Birleşik Metal genel kurulu süresince başından itibaren görülen kaba bürokratik ve dayatmacı tutumlar Gebze Genel Kurulu'nda uç bir noktaya ulaşmıştır. Birleşik Metal ve DİSK'in mücadele değerlerine leke sürecek kadar ileriye gidilmiştir. Devrimci eleştiri ve muhalefet karşısında tuttukları koltuklara dayanarak gerici yaparlar işi aralarında sendika üyelerinin de bulunduğu devrimci işçileri, genel kurul salonuna almamaya kadar vardırımlardır. Bu pervasızlığı işçi sınıfı ve metal işçileri unutmayacak ve mutlaka hesap soracaklardır.

Belirtmek gerekir ki sendikanın büyük bedellerle yaratılmış değerlerine böylelikle leke sürenler, böylelikle genel kurulların sınıf yararına sonuçlar doğurmasının da başta önüne geçmişlerdir. Mücadeleyi geliştirmek, güçlendirmek gibi amaçlar yerine koltuklarını sağlamlaştırmak için kaba ve çirkin yöntemlere başvuranların ne işçi sınıfı mücadelesine ve ne de Birleşik Metal'e verecekleri hiçbir şey olamaz.

Bu gerçeklerin altını çizen MYK bir kez daha sergiledikleri yöntemlerle Türk Metal çetesiyle aynı çizgiye düşen bu bürokrat takımını kınamakta ve ileri-öncü ve devrimci işçileri hesap sormaya çağırılmaktadır.

- Bülten:

Bültenin Kasım sayısı üzere daha önce yapılan planlamayı gözden geçiren MYK, güncel gelişmeler üzerinden konu başlıklarını belirlemiş ve yeni bir planlama yapmıştır.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu
5 Kasım 2011

Sendikal çalışma, reformizm ve devrimci politika üzerine...

“...Dünyanın hiçbir yerinde proletaryanın gelişmesi, sendikalar olmadan, sendikaların ve işçi sınıfının partisinin karşılıklı eylemi olmadan gerçekleşmemiştir ve gerçekleşemez.” (Lenin)

Marks’ın ya da Lenin’in sözlerinin çarpıtılması ya da söylenen sözlerin sadece işlerine yarayan kısmının alınması günümüzde pek çok sol hareketin yaygın eğilimi haline geldi. Marksizm’den, devrimcilikten söz eden, tartışmalarda (mangalda) kimseye söz (kül) bırakmayan bu hareketler, Lenin’in Marksizm’i hiçbir zaman bir dogmalar yığını olarak ele almadığını tekrar edip dururken, Lenin’in bizlere sınıf mücadelesinde rehberlik edecek en özlü ifadelerini sadece kağıt üzerinde bırakmaktan zerre kadar rahatsızlık duymuyor. Bu eğilim beslendiği küçük-burjuva ideolojik zeminden bağımsız gelişmiyor elbette. Emek üzerine, sömürü üzerine, demokrasi üzerine söylenecek ne varsa hepsi söylendi, söyleniyor belki ama, söylenen her söz teori-pratik arasındaki kopmaz bağın bir o tarafa bir bu tarafa çekilerek esnetilmesinden başka bir işe yaramıyor. Bu sınıf dışı/karşıtı çaba, işçi sınıfının en kitlesel örgütleri olan sendikalarda da kendisini ne yazık ki hissettiriyor.

“Sendikalar siyasete karışmaz” eğilimi, bugün için sendikaları denetim altında tutmak için her türlü çabayı gösteren burjuva siyasetçilerinde görülebildiği gibi, ufkudar olan, bu yüzden de dar grupçuluk elbisesini üzerinden hiçbir zaman çıkaramayacak olan reformist akımlarda da karşımıza çıkıyor. Bir tarafta AKP’nin Hak-İş’i, MHP’nin Türk-Metal’i, CHP’nin Birleşik Metal-İş’i doğarken, diğer tarafta da “*sendikaların ve işçi sınıfının partisinin karşılıklı eylemi olmadan*” ifadesini “sendikaların başına geçip yönetimi ele almak” olarak algılayan sol partilerin siyaset dışı ekonomist yaklaşımları sınıf mücadelesi önündeki engellerden biri haline geliyor. Proletaryanın ekonomik mücadelesini, yani yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirmek (çalışma saatlerinin kısaltılması, işçi güvenliği önlemlerinin alınması, ücretlerin yükseltilmesi vb.) için verdiği mücadeleyi, kapitalist sömürüyü tamamiyle ortadan kaldıracak olan devrimci politik mücadeleden ayıran bu akımların işi vardırıdığı nokta en nihayetinde devrimcileri sendikalardan olabildiğince uzak tutmak, her türlü ileri eylemi durdurmak ve tam da günü kurtarma çabası demek olan sınıfın yerinde saymasını sağlamak oluyor. İşyerlerinden sıklıkla duyduğumuz ve alışık olduğumuz “İşçiler henüz eyleme hazır değil”, “Aceleci davranıyorsunuz”, “Ortalığı karıştırıyorsunuz” diyen hareketlerin ideolojik arka-planına bir bakın. Ne ilginçtir ki, bugün sendikaları devrimci sınıf mücadelesine çekmek, kendiliğinden bir şekilde sendikalarda örgütlenen ve ekonomik mücadele veren işçi kitlelerinin ufkunu siyasal olarak da genişletmek için sınıf devrimcilerinin ortaya koyduğu pratiği bu ifadelerle bastırmaya çalışanlar, yani işçi sınıfının kendi öz politikasından, yani kapitalizmi yıkıp sömürüyü ortadan kaldırma politikasından korkanlarla sendikaların yönetici koltuklarına çöreklenenler ve böylelikle kendi dar siyasal anlayışlarını sendikalarda da yaşatmaya çalışanlar aynıdır.

“Zaafından hain olanla, hesaplı ve kasıtlı hainlik yapan biri arasında kişisel olarak büyük fark vardır; siyasal açıdan ise böyle bir fark yoktur, çünkü milyonlarca insanın gerçek kaderi siyasete bağlıdır. Ama milyonlarca işçi ve yoksul köylünün, zaafından hain olanların mı yoksa bencil çıkarları için hain olanların mı ihanetine uğramış oldukları, bu kaderi değiştirmez.” (Lenin)

Türkiye’de sendikalar ve sendikacılık sorunu sınıf adına söz söyleyen herkes için önemli bir yerde duruyor. Herkes şu veya bu şekilde bu soruna dair fikirlerini ifade ediyor. Pek çoğu da “sendika bürokratları” ve “iyi niyetli sendikacılar” ayrımı yaparak, bugün burjuva düzenin dayanağı haline gelen sendikaların bürokrasiyle birlikte anılması sorununu ülke koşullarından, iktisadi-siyasal koşullardan kopuk ele alıyor. Öyle ki, sendikal bürokrasi denince sınıf adına geri kararlar alan, sınıfı pratik ve ideolojik olarak geliştireceği yerde onu kendi dar çerçevesine hapseden bir grup yönetici anlaşılıyor. Çözüm olarak da ilk fırsatta onların gidip yerlerine “iyi niyetli” kişilerin gelmesi öneriliyor. Hemen her sendikanın kurullarında ortaya çıkan tablodan bunu görmek mümkün. Bu tabloda her seferinde gözümüze çarpan karşıt iki sınıf arasındaki savaş yerine, yani işçi sınıfının burjuvazi karşısındaki mücadelesi yerine, bürokratlarla “iyi niyetli” sendikacılar arasındaki yarış oluyor. Burada şunu belirtmekte fayda var, sendikaların elbette ki üye aidatlarıyla saltanat kuran ve işçilerden uzaklaştığı ölçüde burjuvaziye yaklaşan, bunun sonucu olarak da artık burjuvazinin ağzından konuşmaya başlayan ağalardan temizlenmesi, onların yerine devrimci işçilerin geçmesi gerekir. Fakat bu hiçbir şekilde, “yönetimde devrimcilerin bulunması gerekir, bu yüzden mevcut yönetimle bir süre flört edilebilir” şeklinde kendisini gösteren sefil bir pragmatist tutum almak biçiminde çarpıtılmamalıdır. Bunu yapmak adına, mücadeleden, sendikal bürokrasinin yıkılması gerektiğinden dem vuranların nasıl da iş seçimlere gelince onlarla kol kola yürüdüğünü görebiliyoruz. Yapılması gereken, emek-sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi ve bu çelişkinin siyasal iktidardan bağımsız ele alındığı, bununla beraber sendikal bürokrasinin yarattığı tahribattan kurtulunmadığı taktirde asla yok olamayacağını açıkça ifade etmek, “siyasal konuşup yöneticileri ya da geri bilinçteki işçileri korkutmamak” adına işi kendini inkara vardırmamaktır.

İşçi sınıfının devrimleştirilmesiyle sendikal mücadeleyi bir arada ele alan ve buna uygun bir pratik sergileyen sınıf devrimcilerinin, Birleşik Metal-İş’in genel kurullarında karşılaştığı tutuma (gerek bürokrat takımından gerekse de sözde “devrimcilik” iddiası taşıyanlardan) bakarak bu daha iyi anlaşılabilir. Bugün, ne yazık ki, işçileri politikleştirme, tabanın öfkesini açığa çıkarma, onların kendileri adına karar almaları konusunda ön açıcı olma adına gösterilen her çaba vakit kaybetmeden bastırılmaya çalışılmaktadır. Ve ne yazık ki “iyi niyetli” sendikacılar da iş yönetiminde yer edinmeye gelince birakalım sessiz kalmayı, işi sınıf devrimcilerine sözlü saldırıda bulunmaya kadar vardırmaktadır. Bir taraftan düzen ağzıyla konuşup “Ortalığı karıştırıyorlar” demeyi eksik etmezken bir taraftan da “Sendikaları karalıyorlar” diyerek ihanetçi bürokrasiyi PDK’nın Arayış https://arayis.com.tr/

tabanın öfkesi biraz da olsa kendini gösterdiğinde “işçiler bölünüyor” diye geri tavır sergileyebilmektedir.

Bugün işçi sınıfının her türlü ileri eylemini bastırmak, söz söyledikleri yerde onları susturmak, karar

“Yapılması gereken, emek-sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi ve bu çelişkinin siyasal iktidardan bağımsız ele alındığı, bununla beraber sendikal bürokrasinin yarattığı tahribattan kurtulunmadığı taktirde asla yok olamayacağını açıkça ifade etmek, “siyasal konuşup yöneticileri ya da geri bilinçteki işçileri korkutmamak” adına işi kendini inkara vardırmamaktır.”

alma süreçlerinin dışına itmek olarak karşımıza çıkan sendikal bürokrasi, işçilerin ve işyeri temsilcilerinin eğitimine de tam da ihtiyaçları kadar ve ihtiyaç olunduğu şekilde gereken “ilgiyi” gösteriyor. Bu durum, sınıf bilincini geliştirmek için hiçbir şekilde eğitim vermemek olarak karşımıza çıktığı gibi, işçileri kendi kontrolleri altında tutabilmek için burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda eğitimler vermek olarak da kendini gösterebiliyor. Örneğin, eğitim uzmanlarını sözleşme döneminde işçilere eğitim vermeye çağırıp onlara görevlerini hatırlattığımızda karşımızda “bekleyin, sabredin, yasalar böyle” diyerek “eğitim”

veren birini bulabiliyoruz.

“Ekonomik mücadele, ancak ve ancak proletaryanın politik mücadelesiyle doğru bir şekilde bileştirildiği ölçüde işçi kitlelerinin koşullarını kalıcı olarak geliştirebilir ve onların gerçek sınıf örgütlenmelerini güçlendirebilir (...) Parti, proletaryanın sosyalist amaçlarının ve sınıf mücadelesinin anlaşılması adına sendikalara üye işçileri eğitmek için her türlü çabayı göstermelidir.” (Lenin)

Marksizm-Leninizmi rehber edinen ve kendi siyasal çizgilerini sendikalarda işçi kitlelerine taşıyan Bolşeviklerin deneyimini referans alan devrimci işçiler, koşulların ve sınıf hareketinin geriliğini kendi rahatlarını bozmamanın bahanesi haline getiren sendika bürokratlarının ve onlardan geri kalmayan, sınıfın devrimci eylemine öncülük etmek yerine işçilerin kapalı odalarda yetiyeceğini düşünen “iyi niyetli”, “romantik” solcu sendikacıların aksine, işçi sınıfını devrimci çizgiye çekmek, hem politik hem de pratik olarak onları eğitmek için her türlü çabayı harcayacaktır. Çünkü, sendikalar ancak ve ancak o zaman işçi sınıfının gerçek mücadele örgütleri ve okulları haline gelecek, ve ancak o zaman sosyalizm mücadelesinde ileri bir adım atılacaktır.

Sendikal bir işçi

TKİP'nin 13. yılı etkinliğindeki konuşma:

Güne yükleniyor, de

Değerli dostlar, yoldaşlar...

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 94'üncü, partimizin kuruluşunun 13'üncü yıldönümünü kutlamak için bir kez daha bir aradayız. Türkiye Komünist İşçi Partisi adına sizleri en içten devrimci duygularla selamlıyoruz...

"İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği Gecesi"ne hoş geldiniz!

2009 sonbaharında toplanan TKİP III. Kongresi, dünya ölçüsünde olayların seyrine ilişkin olarak şu değerlendirmeyi yapmıştı: "İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yıkıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek, yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye'de de..."

Bu bir tarihsel dönem değerlendirmesidir. Partimiz yıllardır bunun üzerinde özel bir biçimde durmaktadır. Zira günümüz dünyasında olup bitenleri doğru bir biçimde anlamlandırabilmek, bunu da temel ve güncel devrimci görevlere doğru bir biçimde bağlayabilmek, ancak bununla olanaklıdır. Girilmiş bulunulan tarihsel döneme ilişkin açık bir bilinciniz yoksa eğer, olayların ayrıntıları içinde kaybolursunuz. Olup bitenleri birbirleriyle bağ ve bütünlüğü içinde değerlendiremezsiniz. Bunu yapamadığınız bir durumda ise, devrimci bir parti olarak sizi bekleyen görevleri gerçek kapsamı ve derinliği ile ele alamazsınız.

TKİP III. Kongresi değerlendirmesi, "İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır" diyor ve "Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yıkıcı olgulardır" diye ekliyor. Aradan geçen iki yıl üzerinden olayların genel tablosuna bakalım: Sistemin tümü genel bir ekonomik krizin pençesinde debelenmeye devam ediyor. Kriz şirketlerin ve bankaların ardından, artık ülkeleri de iflase sürüklüyor. Trilyonlarca dolarlık kurtarma paketlerine rağmen, krizin hafiflemesi bir yana, genel bir ekonomik çöküş korkusu bugün her zamankinden daha büyüktür. Krizin son elli yılın en büyük emperyalist projelerinden biri olan Avrupa Birliği'ni sarsan boyutlara ulaşması, onun kapsamı ve derinliğinin yeni bir göstergesi olmuştur.

Bütün bunlarla sistemin çok yönlü bunalımının ekonomik temeline işaret emiş olduk yalnızca. Bunu, bu temel üzerinde yaşanan ve günden güne ağırlaşan çok boyutlu bir sosyal ve politik kriz tamamlamaktadır. Dünyanın dört bir yanında işçilerin ve emekçilerin günden güne büyüyen ve yayılan isyanı, bunun en dolaysız bir göstergesidir, ki buna birazdan ayrıca değineceğiz.

Bunalımlar alanından savaşlar alanına geçiyoruz. Günümüz dünyasında ekonomik ve sosyal bunalımlar

gerçeğini, militarizm, emperyalist saldırganlık ve savaşlar tamamlamaktadır. Afganistan ve Irak'ın ardından, salt petrolünü yağmalamak üzere Libya'da son altı ayda otuz bin kişinin katledilmesi, Afganistan ve Irak'ın ardından bu kez Libya'nın yakılıp yıkılması, bunun bir göstergesidir. Emperyalist barış dönemi yerini artık emperyalist savaşlar dönemine bırakmıştır. NATO bir savaş makinası olarak altmış yıldan beri vardır, ama bir savaş makinası olarak işlemesi son on küsur yılın bir olgusudur. Kapitalizmin tarihinde militarizm hiçbir dönem bu denli çığırından çıkmamıştı. Emperyalist dünyada silahlanma yarışı hiçbir dönem bugünkü boyutlara ulaşmamıştı. Bütün bunlar, sona erişti tantanayla ilan edilen soğuk savaşın yerini bir sıcak savaşlar dönemine bıraktığının göstergeleridir.

Özetle ve TKİP III. Kongresi değerlendirmesini izleyerek söyleyelim: Evet, insanlık yeni bir bunalımlar ve savaşlar dönemine salt tarihsel ölçülerle değil fakat fiilen de girmiş bulunmaktadır. Peki ya devrimler? Kuşkusuz henüz fiilen değil, ama tarihsel ölçülerle alındığında, gerçekte devrimler dönemine de girmiş bulunmaktayız. Buna ilk kanıtımız, teorik bakıştan ve tarihtendir. 20. yüzyıl tarihi, üstelik iki ayrı evre üzerinden, bunalımlar ve savaşları üreten o aynı koşulların, kaçınılmaz bir biçimde devrimlere de yolaçtığını göstermektedir.

İkinci kanıtımız ise günümüz dünyasında olayların somut seyridir. Dayanılmaz boyutlara ulaşmış ekonomik-sosyal sorunlar ile siyasal baskılara karşı dünyanın dört bir yanında emekçilerin kendiliğinden ayağa kalkışı, devrimci açıdan günümüz dünyasının en önemli olgusudur. Dünya ölçüsünde milyonlarca emekçiye kapsayan geniş çaplı sınıf ve kitle hareketleridir, karşı karşı bulduğumuz. Amerika'dan İngiltere'ye, Yunanistan'dan İspanya'ya, Tunus'tan Mısır'a, İsrail'den Şili'ye, Hindistan'dan Güney Kore'ye kadar artık hiçbir ülke, hiçbir bölge bu isyanın dışında kalamıyor.

Ayağa kalkan emekçiler dosdoğru kapitalist sömürü düzeninin mabetlerini suçluyorlar. Yaşadıkları sorunların kaynağı olarak bankaları, borsaları, kapitalist şirketleri gösteriyorlar. "Gerçek demokrasi!" istiyoruz diye haykıran emekçiler, böylece burjuva demokrasisinin kofluğuna ve ikiyüzlülüğüne de işaret etmiş oluyorlar. Ekonomik sistemle birlikte politik sistemden de umutlarını kesmekte olduklarının ilk işaretlerini veriyorlar.

Ve bütün bunlar, dünya komünist ve devrimci hareketinin bir kez daha doğru ve net bir şekilde

dönemde, demek oluyor ki büyük ölçüde kendiliğinde yaşanıyor. Emekçi insanın sistemin karşısına, üstelik onun metropollerinde, üstelik devrimci bir önderlikten yoksun olarak bu dikilişi, bu sistemin gelip sınırlarına dayandığının, onun iflasının en dolaysız bir göstergesi, en tartışmasız bir ilanıdır.

Bu, bunalımlar ve savaşlarla pençelesen insanlığın, gitgide yeni bir devrimler dönemine de yaklaşmakta olduğunun en dolaysız bir göstergesidir. Uzun onyıllar boyunca ana fay hatlarında muazzam enerjiler biriktiren büyük depremler, gelmekte olduklarını küçük öncü sarsıntılarla duyururlar. Bilim dünyası bu öncü sarsıntıları, gelmekte olan büyük depremlerin en dolaysız bir belirtisi sayar. Toplum yaşamında da bu tamı tamına böyledir. Devrimler büyük toplumsal depremlerdir ve tıpkı depremler gibi gelişlerini öncü sarsıntılarla duyururlar.

Günümüz dünyasını saran, günden güne yayılan, bizzat sistemin kalbinde, emperyalist metropollerde kendini gösteren isyan dalgasını geleceğin büyük toplumsal depremlerinin ön belirtisi saymamak için kör olmak gerekir. Ya teorik ve tarihsel bilinçten yoksun olmak, ya da devrim davasından her türlü umudu kesmiş olmak gerekir.

Yazık ki bunun her ikisi de tasfiyeci bir sürüklenme içindeki Türkiye solunun büyük bir bölümü için geçerlidir. Bundan dolayıdır ki, solun gitgide daha geniş kesimleri kendilerini devrime değil fakat reforma göre

konumlandırıyorlar. Devrimci teoriden, devrimci programdan, devrimci taktikten, devrimci değerlerden, devrimci sembollerden genel bir kaçış halindeler. Kurulu düzeni temellerinden yıkmak hedef ve programından koparak, onu kendi temelleri üzerinde demokratikleştirmek çizgisine geçiyorlar. Devrimci örgütü tasfiye ederek ya da daha baştan ondan özenle uzak durarak, düzenin icazeti içinde legal yapılar olarak konumlanıyorlar. İşçi sınıfını devrimin biricik gerçek güvencesi olarak görmek, tüm güç ve olanaklarıyla onu devrimcileştirmeye, örgütleyip etkin kılmaya yönelmek yerine, yeni liberal birlik projeleriyle oyalanıyorlar. Dünyanın sözde büyük birlik projeleri olan oluşumların görkemli iflası orta yerde duruyorken, şimdi altında her kafadan bir sesin çıktığı şekilsiz Çatı Partileriyle boşa zaman harcıyorlar.

Türkiye Komünist İşçi Partisi bu genel körlüğün, bu devrimden kaçışın, bu tasfiyeci sürüklenmenin dışındadır. TKİP girmiş bulunduğumuz tarihsel dönemi devrimci bir partiye yaraşır biçimde

“Evet, insanlık yeni bir bunalımlar ve savaşlar dönemine salt tarihsel ölçülerle değil fakat fiilen de girmiş bulunmaktadır. Peki ya devrimler? Kuşkusuz henüz fiilen değil, ama tarihsel ölçülerle alındığında, gerçekte devrimler dönemine de girmiş bulunmaktayız.”

Devrim hazırlanıyoruz!

değerlendirmekte, gelmekte olanı görmekte, tüm hazırlığını da buna göre yapmaktadır. O girilen tarihsel döneme ilişkin değerlendirmesini, tam da ondan gerekli devrimci sonuçları çıkarmak üzere yapmıştır. Devrimci teoriye, devrimci programa, devrimci taktiğe, devrimci örgüte, devrimci sınıfa, devrimci değerlere daha sıkı sarılmak üzere yapmıştır.

III. Kongresi üzerinden partimizin bu konuda, tarihsel dönem tespitinden çıkarılması gereken sonuçlara ilişkin sözü şu olmuştur: “Bu tespit partimizin tüm mücadele, çalışma ve örgütlenme çabasının belirleyici ana eksenidir. Partimiz tüm güncel devrimci görev ve sorumluluklarına buradan bakmakta, geleceğin büyük mücadelelerine bu bakış açısı ile hazırlanmaktadır. Her biçimi ile burjuva gericiğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabasını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır.”

TKİP’nin sözü işte budur ve bu söz onun tüm eyleminin, bütün bir gündelik çabasının temelidir.

Dostlar, yoldaşlar!

Halen gündemde tuttuğu yer nedeniyle genel bir ilgiye konu olan Kürt sorununa da kısaca değinmek istiyoruz. Geçen yılın Parti Gecesi’nde partimiz adına yapılan konuşmada, Kürt sorunundaki gelişmeleri özetlemiş, devletle Kürt hareketi arasında süren ve büyük umutlar yaratan gizli görüşmelere değinmiş ve ardından da, bütün bunlar “Kürt sorununun nihayet bir çözüm yoluna girmekte olduğunu mu gösteriyor?” diye sormuştuk. Yanıtımız ise şu olmuştu:

“Buna yanıtımız, hayır, hiçbir biçimde! şeklindedir. Gerekçemiz ise şudur: devletin amaç ve hedefleriyle Kürt hareketinin amaç ve hedefleri arasında derin bir uçurum vardır. Taraflardan biri kendi konumunu radikal bir biçimde terketmeden, bu uçurumu giderebilmenin bir olanağı da yoktur.

“Devletin bunu yapmayacağını, doğası gereği yapamayacağını biliyoruz. Büyük burjuvazinin tüm kesimlerinin Kürt açılımı üzerinden vardığı mutabakat, sorunun gerçekten çözümü değil fakat sınırlı bazı tavizlerle yatıştırılması ve denetim altına alınması, bu arada silahlı biçimiyle Kürt hareketinin tasfiye edilmesidir. Bunun karşısında Kürt hareketi ise ilk aşamada bölgesel özerklik olmak üzere özgürlük ve eşitlik istemektedir. Bu, sorunu devletle uzlaşarak çözmeye çalışan, silahlı direnişi de bu doğrultuda bir baskı aracı olarak kullanan Kürt hareketinin büyük bir açmazıdır da. Partimiz devletin Kürt açılımını değerlendirirken bu açmazı vurgulu bir biçimde işaret etmiş, ancak devrimle elde edilebilir istemlerin kurulu düzenle pazarlıkların ürünü anayasal reformlarla elde

edilebileceğini sanmanın ham hayallerle oylanmak olduğunu vurgulamıştır. Halen de aynı görüşteyiz. Kürt hareketi bugünkü konumundan ve istemlerinden köklü tavizler vermedikçe, devletle sürdürüldüğü bildirilen müzakerelerden hiçbir sonuç çıkmayacaktır.”

Tekrar hatırlatıyoruz, bunlar bir yıl önce yine böyle bir etkinlikte dile getirdiğimiz görüşler idi. Yazık ki olayların seyri değerlendirmelerimizi olduğu gibi doğruladı. Devletin amaç ve hedefleriyle Kürt hareketinin amaç ve hedefleri arasındaki derin uçurumun pazarlık masalarında aşılamayacağı, taraflardan biri konumunu radikal bir biçimde değiştirmedikçe, bu pazarlıklardan hiçbir sonuç çıkmayacağı, bütün açıklığı ile ortaya çıktı. Sonuçta aynı kısır döngüye, yeni bir kısır çatışma dönemine yeniden dönmüş oldu. Yazık ki toplumu şovenizmle sersemleten zemine kan taşımak ve iki kardeş halk arasındaki gönül bağını daha da zayıflatmak dışında, bu yeni çatışma döneminden de bir sonuç çıkmayacaktır.

Bu çatışmada kurulu düzen, tümüyle haksız fakat kendi yönünden tümüyle tutarlıdır. Zira kendi doğasına uygun düşmeyen bir çözüme yanaşmamaktadır. Tersinden ise bu Kürt hareketi davasında tümüyle haklı fakat çözüm arayışında aynı ölçüde tutarsızdır. Devrimle dayalı stratejiyi terketmenin ardından hala da ancak devrimle elde edilebilir olanı düzenle pazarlık masalarında elde edilebileceğini sanmak, bu tutarsızlığın özü ve esasıdır. Bu tutarsızlığı sürdürmek, bir kısır döngü içinde dönüp dolaşıp aynı yanlışları tekrarlamaktır.

sürdürdüğü sürece, onlarca yıl daha direnmeyi başarsa bile bir çözüm elde edemeyecektir. Fakat bu arada Türkiye ve Kürdistan’da toplumun devrimci olanakları, kısır bir silahlı çatışmanın sürekli kan taşıdığı şovenizm atmosferinde döne döne tüketilmiş olacaktır.

Tercih yapması gereken Kürt hareketidir. Gerçek özgürlük ve tam eşitlik istiyorsa, devrimi seçmeli, Türkiye’nin emekçileriyle birleşik bir devrimci

mücadeleye yönelmelidir. Yok eğer sorunu kurulu düzen zemininde, kokuşmuş bir cumhuriyeti sözde demokratikleştirmek üzere, devletle pazarlık masasında çözmek istiyorsa, bu durumda gerçek özgürlük ve tam eşitlik hayallerinden vazgeçmelidir.

Partimiz Kürt halkı için gerçek özgürlük ve tam eşitlik istiyor. Bunun için kurulu düzene karşı birleşik devrimci mücadelesi ile olanaklı olduğunu savunuyor. Kurulu düzen aşılmadıkça ulusal

sorunun köklü ve kalıcı bir çözümü yoktur. Devrimci teori bunu söylüyor, tarih bunu kanıtıyor, Kürt sorunu eksensiz son otuz yıllık çatışmanın seyri bunu doğruluyor.

Hepinizi bir kez daha içten devrimci duygularla selamlıyorum.

**Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!**

29 Ekim 2011

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği gecesi” gerçekleşti...

Politik mesajları tok, kitlesele ve devrimci etkinlik!

Ekim Devrimi'nin 94. Yeni Ekimler'in Partisi TKİP'nin 13. yılı dolayısıyla, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarıyla düzenlenen etkinlik başarıyla gerçekleştirildi. Almanya'nın Wuppertal kentinde tarihi bir binada gerçekleştirilen etkinliğe 700 işçi, emekçi ve genç katıldı.

Devrimci politik bir atmosferin egemen olduğu salon, sosyalizme ait sembollerin bulunduğu pankartlar ile Marx, Engels ve Lenin'in posterleri ile süslenmişti. Salonda devrimci şiarlar sıklıkla haykırılırken kızıl bir renk egemendi. Yapılan tüm konuşmalarda Parti'nin bağımsız devrimci duruşu tok biçimde ifade edildi.

Etkinliğe Almanya'dan MLPD katılım gösterdi aynı zamanda da mesaj verdi. Filipinler Komünist Partisi de gönderdiği mesajla etkinliği selamladı.

Türkiyeli parti ve çevrelerden TKP/ML, MLKP, MKP ve Heviya Sor etkinliğe katılıp, aynı zamanda stand açtılar. MKP ayrıca mesajıyla geceyi selamladı.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Parti örgütlerinden gelen mesajlar oldukça etkileyiciydi. Mesajlardaki bilinç açıklığı, tokluk, kararlılık ve devrimci içtenlik heyecan vericiydi. İstanbul İl Komitesi'ne ait olanı başta olmak üzere Parti örgütlerine ait kutlama mesajları kitlede yoğun bir coşku ve heyecan yarattı.

Gecede yapılan konuşmalarda yakın günlerde gerçekleşen Van depremi belli bir yer tutarken, sunucular kısaca, Van ve Kürt halkının acılarını paylaştıklarını dile getirdi, halkların kardeşliğinin tam zamanı olduğunun altını çizip, tüm kitleyi Kürt halkıyla her yerde ve her bakımdan dayanışmaya çağırdılar.

Coşkulu ve devrimci program

Etkinlik Fransızca, Almanca ve nakaratı Türkçe söylenen Enternasyonal marşı ile başlatıldı. Bunu, sunucuların okudukları kısa açılış konuşması ve devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşenler için yapılan bir dakikalık saygı duruşu izledi. Ardından Ruhr Korusu sahneye davet edildi. Ruhr Korusu söylediği devrimci marşlarla salona enternasyonal bir hava kazandı. Onlardan sonra bu kez, Delil Delois sahne aldı ve Kürt ozanı Şivan Perver'in en güzel türkülerini seslendirdi. Delil'in dinletisi salondaki tüm dinleyiciler tarafından büyük beğeni ile dinlendi ve yoğun biçimde alkışlandı.

Bu güzel dinletinin ardından parti adına gecenin konuşmasını yapacak yoldaş kürsüye davet edildi. Konuşma partinin içinde geçilmekte olan tarihsel dönem, bu çerçevede, partinin önünde duran yaşamsal görev ve sorumluluklar konusunda oldukça önemli ve sağlam açıklıklar ile geleceğe ilişkin tok mesajlar içeriyordu. Özellikle Kürt sorunu ve çözümü konusundaki tokluk ve içtenlik dikkati çekti. Konuşma büyük bir dikkatle dinlendi, coşku yarattı.

Konuşmadan sonra genç partililer sahneye geldiler. Önce kısa bir folklor gösterisi yaptılar. Sonra Almanca, Türkçe ve Kürtçe devrimci marşlar söylediler. Oldukça başarılı biçimde sunulan program her zamanki gibi ilgiyle ve beğeniyle izlendi, yoğun alkış aldı.

Tok sesi ile söylediği türkülerle büyük beğeni alan Hasan Yükselir'in dinletisinin ardından gecenin ilk bölümü sona erdi.

Etkinliğin ikinci bölümü sinevizyon gösterimi ile başlatıldı. Dünyadaki proleter kile hareketleri,

Ortadoğu'daki halk isyanları ve Avrupa'daki ırkçı-faşist saldırınlık ve coğrafyamızdaki Kürt özgürlük mücadelesi ve işçi direnişlerinden çarpıcı karelerden oluşan sinevizyonda, devrimci teori, devrimci örgüt ve devrimci sınıfın bütünlüğünün altı çizilirken Parti'ye işaret edildi. Gösterim beğeniyle izlendi.

Sinevizyondan sonra Grup Su sahneye çıktı. Kitle yılların emeğine dayanan ve duruşundan taviz vermeden yolundan yürümeyi başaran Gurup Su'ya sahip çıktı. Devrimci marşlar ve hareketli türkülerden oluşan dinleti ilgi ve beğeni ile izlendi.

Gecenin son bölümünde bu kez Volkan Yaraşır konuşmasını yapması için kürsüye çağrıldı. Volkan Yaraşır, kapitalist krize, Avrupa'daki işçi ve emekçi hareketine, Ortadoğu'daki halk isyanlarına değindi, özellikle Yunanistan örneği üzerinden devrimci imkanlara dikkat çekti, döne döne devrimci sınıf ve devrimci partinin yaşamsallığının altını çizdi. Yaraşır kendisine özgü anlatım tarzı ile bir kez daha dikkatle dinlendi.

Etkinliğin finalinde politik rap tarzı müzik yapan genç komünistlerden oluşan grup sahneye çıktı. Oldukça başarılı olan sunumlarıyla salona hareketlilik kazandırdılar. Etkinlik yeni bir devrimci etkinlikte buluşmak dileğiyle sona erdirildi.

Politik ilkelerden taviz vermeyen devrimci emeğin ürünü etkinlik

Bu yılki etkinlik, kapitalizmin küresel krizinin gitgide derinleştiği, sistemin merkezi Amerika da dahil, tüm kapitalist metropollerin işçi, emekçi ve gençliğin militan eylemleriyle sarsıldığı bir süreçte gerçekleştirildi. Aynı dönemde Türkiye'de son derece önemli gelişmeler vardı. Sermaye devleti kardeş Kürt halkına dönük kirli ve kanlı savaşı gitgide derinleştirirken, ırkçı-şoven saldırganlığı iyiden iyiye

tırmandıyordu. İşte bu önemli gelişmelerden hareketle gecenin temel şiarı, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” olarak belirlendi.

Ön hazırlıkları da dahil olmak üzere her zamanki gibi komünizme ait sembol ve değerlerden taviz verilmedi. Etkinliğin ana temasına da uygun materyaller hazırlandı. Ön çalışmalar boyunca her yerde ve her vesileyle, arzu edilir düzeyde olamasa da, yoğun bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütüldü. Çalışmalarda “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarının yaşamsallığına değinildi. Bu kapsamda yoğun ve yaygın sayılabilecek biçimde gece çağrıları dağıtıldı, afişler asıldı, emekçi evleri ziyaret edildi, gece davetiyeleri satıldı. Etkinliğin başarılı biçimde gerçekleşmesi için her imkan değerlendirilmeye çalışıldı. Gece, toplantı, gösteri ve düğünler kitle çalışması için kullanıldı. Özellikle geceye ev sahipliği yapan kent ve çevre kentlerde çalışma planı ve kolektif biçimde örgütlendi.

Şüphesiz ki etkinliği örgütlemenin önünde ciddi güçlükler bulunuyordu. Yurtdışında devrimci parti ve örgütlerin sürekli bir erozyona uğradığı, kimlik, konum ve renklerde rahatsız edici bir değişim yaşadığı, emekçilerle politik parti ve örgütlerin arasında öteden beri var olan soğukluğun arttığı bir dönemden geçiliyordu. Bu koşullarda bu tür devrimci etkinliklere katılım giderek azalıyordu. O kadar ki, popüler grupların katıldığı etkinlikler konusunda dahi adeta bir doyum içindeydi. Fakat tüm bu olumsuzluklara rağmen komünistler politik ilkelerinden taviz vermediler, devrimci duruşta ısrar gösterdiler.

Sonuçta etkinliğin başarıya ulaşmasının yolunun çalışmak ve daha fazla çalışmakta olduğu bilinciyle yaklaşıldı. Her defasında olduğu gibi yoğun, yaygın ve kararlı bir politik-pratik çalışmayla anlamlı ve başarılı bir etkinlik örgütlenmiş oldu. Devrimci ve yoğun politik mesajları olan bir etkinlik gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Almanya

Parti, sınıf, devrim!

Ekim Devrimi'nin 94., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 13. yıl dönümü dolayısıyla, Kartal BDSP bir etkinlik gerçekleştirdi. 31 Ekim günü Kartal İKE'de gerçekleştirilen etkinlik, saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından açılış konuşması gerçekleştirildi. Mısır, Tunus ve Ortadoğu'daki gelişmelere değinildi ve devrimci partinin önemine işaret edildi. Türkiye'deki tasfiyeci rüzgara karşı, partinin “devrimci örgüt yaşamsaldır” şiarını öne çıkardığı vurgulandı. Ardından sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

İlgiyle izlenen sinevizyonun ardından, Kartal İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan bir şiir dinletisi sundu. Etkinlik partiyi büyütme ve mücadele çağrısı yapılan BDSP konuşması ile sona erdi.

13. yıl etkinliğine mesajlar...

Yeni Ekimler için devrimin kızıl bayrağını yükseltiyoruz!

(...) Elbette sermaye düzeniyle esas ve nihai hesaplaşma, tüm toplumsal sorunların kalıcı çözümünü de sağlayacak olan muzaffer bir proleter devrimle gerçekleşecektir. Partimiz TKİP bu bilinç ve misyonla hareket etmekte, dünya komünist hareketi ile Türkiye sol hareketinin tüm devrimci mirasını sahiplenerek, başarılarında olduğu kadar yenilgilerinden de dersler çıkararak, içinden geçtiğimiz dönemin en acil görevini, devrimi örgütleme görevini önüne koymaktadır.

“Parti, sınıf, devrim!” şiarında özetlenen bu güncel görevin omuzlarımıza yüklediği sorumluluklar, üç-beş yılda yapılacak işler aylara sığdıracak bir devrimci enerji ve ataklığı gerektiriyor. Sınıfı örgütlemek ve devrime kazanmak için daha güçlü bir yüklenmeyi gerektiriyor.

Partimizin 13. yılı vesilesiyle düzenlemiş olduğunuz etkinlikte, kavganın sıcaklığı ve mücadelenin ortaklığıyla beraber olduğumuzu biliyor ve sizlere buradan söz veriyoruz: Partiyi kazandık, partiyle sınıfı ve devrimi kazanacağız!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

İstanbul İl Komitesi

“Yeni Ekimler için ileri!”

(...) İnsanlık yeni bir dönemin eşliğindedir. Devrimler dönemi! Partimizin daha III. Kongre’de ortaya koyduğu bu tespit bir dizi gelişme ile doğrulanmıştır. Fakat bu aynı süreç dünyanın farklı yerlerinde ayağa kalkmış, isyana durmuş kitlelerin devrimci önderlik ihtiyacını da tüm yakıcılığı ile ortaya koymaktadır. Komünistler olarak kendi misyonumuza yeni dönemin ortaya koyduğu sorumluluklar üzerinden bakmak, buna uygun hareket etmek, günün görev ve sorumluluklarını bu çerçevede değerlendirmek durumundayız. Bunun kendisi, adım atmış olduğumuz 14. mücadele yılından başlayarak, bunu takip eden dönem içerisinde partimizin kitlelerin devrimci isyanına önderlik edecek bir düzeye taşınması, sınıf içerisinde buna uygun mevzilere kavuşturulması anlamına gelmektedir. Partimizin niteliğini ve savaşım gücünü her geçen gün büyütme anlamına gelmektedir. Komünistler olarak önümüzdeki süreçte bu görev ve sorumlulukların da üstesinden başarıyla geleceğiz. (...)

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Ankara İl Komitesi

Devrim günlerine hazırlanıyoruz!

Emperyalist kapitalizmin dünya halklarını her geçen gün biraz daha yıkıma sürüklediği bir tarihsel evrede “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarıyla düzenlediğiniz geceyi, işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş mücadelesine duyduğumuz sarsılmaz inançla selamlıyoruz.

(...) Önümüzdeki dönemde genel olarak partinin özelde İzmir çalışmamızın önemli bir gelişim yaşayacağına açık bir inanç duyduğumuzu siz yoldaşlarımız ve dostlarımızla bu anlamlı etkinlik vesilesiyle paylaşırken, yurtdışı örgütümüze de çalışmalarında başarılar diliyoruz.

İzmir İl Komitesi

Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!

(...) Partimizin ideolojik-politik güçlülüğünü tüm

çalışma alanlarımıza layıkıyla yansıtabilmenin çabası içerisindeyiz. Bu çaba, ideolojik eğitimde, örgütsel işleyişte ve kadrolaşmada mesafe katedebildiğimiz ölçüde anlamlı sonuçlar üretebilecektir. Bu noktada yerelerde bizlere düşen sorumluluğun bilincindeyiz. Bu bizim her anımızı devrim için yaşamamız gerektiğini, zamanın devrime aktığı gerçeğini bilince çıkartmamızı gerektiriyor. Kaybedecek tek bir saniyemiz yok (...)

Sefaköy Bölge Örgütü

Yaşasın proletarya devrimi! Yaşasın sosyalizm!

(...) Esenyurt sanayi havzası işçi kitlelerine ağır çalışma koşullarının dayatıldığı bir sömürü cennetidir. Uzun yılları geride bırakan devrimci sınıf faaliyetimizle bölgemizde sermayenin sömürü dişlilerini parçalama çabası içerisindeyiz. Fabrikalara partimizin sesini taşıyor, işçi sınıfı içinde soluk alıyor, böylece sınıfı devrime ve sosyalizme kazanmanın güncel öneminin bilinciyle günü örgütlüyoruz. Böyle bir faaliyet içerisinde Alaaddin Karadağ yoldaş sermaye devleti tarafından katledilerek parti ve devrim davasında ölümsüzleşmişti. Alaaddin yoldaşı güneşe uğurladığımızdan bugüne geçen iki yıl süresince, sermayenin korkularını gerçek kılacak sınıf kinimiz ve iktidar bilincimiz daha da bilindi.(...)

Esenyurt Bölge Komitesi

“Parti, sınıf, devrim!”

(...) Biz de bölgemizde fabrika fabrika sınıfın mücadelesinin önündeki engelleri parçalamaya, siyasal bilinci yaygınlaştırmaya çalışıyoruz. Sınıfı partiye kazanmanın devrimi ve sosyalizmi kazanmak olduğu bilinciyle gecemizi gündüzümüze katıyoruz. Patimizin bayraklaştırdığı “Parti, sınıf, devrim!” şiarı bölgemizdeki fabrikaların üstünde dalgalanıyor. Bu bayrak şehit yoldaşlarımızdan devralınmıştır. Onların

anısını bu bayrağı kapitalizmin burçlarında dalgalandırarak yaşatacağız.

Partimizin kuruluş yıldönümü vesilesiyle düzenlemiş olduğunuz geceyi devrim ve sosyalizm mücadelesindeki tüm kararlılığımızla selamlıyoruz.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

TKİP Ümraniye Bölge Örgütü

Geleceği kazandıracak adımları atanlara selam olsun!

(...) Dünden daha iddialı, daha kararlı ve daha tok bir biçimde yolumuzda yürütüyoruz. Bugün sendika bürokratları ve devletin kolluk güçleri işçi sınıfı içerisinde örgütlenme ve hak talepleriyle gündeme gelen mücadelelerde devrimci sınıf kimliği ve ihtilaleci örgüt iradesi ile yüzyüze geliyorlar. Bu somut gerçeklikle dünden daha güçlü bir mücadele zeminine sahibiz.

Bundan sonrası bizim için, ideolojik gücümüzü yukarıdan aşağıya hakim kılmak, hedefli sistematik çalışmada sonuç üretmek ve sınıf mevzilerinde yoğunlaşmaktır.

Kartal’dan Komünistler

Yaşasın partimiz TKİP!

(...) Komünistler olarak sınıfın olduğu her alanda faaliyet yürütüyoruz. Marksizmin-Leninizmin kılavuzluğunda sınıfı örgütlemek ve devrime götürmek için yoğun bir çaba içindeyiz. Önümüzdeki dönemin bu çabaların filizlendiği bir dönem olacağı umudu ve coşkusuyla hepimizi selamlıyoruz.

Yaşasın partimiz TKİP!

Tuzla’dan Komünistler

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

(...) Tüm dünya halklarının proletaryanın kızıl bayrağı altında eşit, özgür, birlikte ve kardeşçe yaşayabileceği günler uzak değildir.

Fakat bu günlerin kendiliğinden gelmeyeceği, bunun, tek devrimci sınıf olan işçi sınıfının kendi tarihsel rolünü oynamasına bağlı olduğu açıktır. İşte bu açıklıkla davranan partimiz, işçi sınıfını kazanmak için büyük bir çaba içerisinde. Gerçekleştirilen eylem, etkinlik ve direnişlerin de tanıklık ettiği bu çabanın bizi yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt vermeye muktedir kılacağı inancıyla etkinliğinizi bir kez daha selamlıyoruz.

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Yaşasın partimiz TKİP!

Bursa’dan komünistler

Ekim Devrimi kutlamaları...

Ekim Devrimi’nin 94. yıldönümü Moskova ve Kiev’de düzenlenen törenlerle kutlandı.

Rusya’da 7 Kasım’ı “milli gün” olarak kutlayan hükümetin izlediği tutuma karşı komünistler kendi anma törenlerini gerçekleştirdi. Rusya Federasyonu Komünist Partisi öncülüğünde düzenlenen törende binlerce kişi Marks’ın büstünün bulunduğu meydana buluşarak kızıl bayraklarla Kızıl Meydan’a yürüdü.

Diğer bir kutlama ise Ukrayna’nın başkenti Kiev’de yapıldı. Ukrayna, 2000 yılında Ekim Devrimi’nin yıldönümünü ulusal tatil olmaktan çıkarmış ancak ülkedeki sol partiler kutlamaya devam etmişlerdi. Bu yıl gerçekleştirilen gösterilerde ise komünistlerle milliyetçiler arasında çatışma çıktı. Kutlamalarda Lenin ve Stalin posterleri taşıyan bin kadar yaşlı komünistin de yer aldığı bildirildi.

AB'nin zayıf halkası Yunanistan'da kriz derinleşiyor...

AB kapitalizminin en zayıf halkası Yunanistan'da sistemin krizi yeni boyutlar kazanıyor. İşçi sınıfının, emekçilerin, genç kuşakların grev, genel grev ve militan direnişlerinin basıncı altında bunalan Yunanistan burjuvazisi ve onun rejimi, krizin enkazı altında kalmamak için değişik taktikler geliştiriyor. İşçi ve emekçilerin militan direnişi ile AB şeflerinin basıncı arasında sıkışan PASOK hükümeti ve başbakanı Yorgo Papandreu, ne birini ne ötekini memnun edebiliyor. Zira AB şefleri sosyal yıkım paketinin ne pahasına olursa olsun uygulanmasını dayatırken, işçi sınıfıyla emekçiler ise, bu paketi egemenlerin tepesinde parçalama kararlılıklarında.

AB'den sömürge muamelesi...

Çöküşün eşiğindeki kapitalist sistemi kurtarabilmek için, Troyka diye adlandırılan Uluslararası Para Fonu (IMF), Avrupa Birliği (AB) ve Avrupa Merkez Bankası'nın (AMB) "kurtarma" planına bağımlı olan PASOK, tensikatlar, ek vergiler, özelleştirmeler, kamu harcamalarını budama, sosyal hizmetlerin özelleştirilmesi gibi saldırıları içeren sosyal yıkım paketini uygulamanın yollarını arıyor.

Genel grev ve militan direnişler karşısında bunalan Papandreu hükümeti, saldırı paketini referanduma sunma taktiğine başvurmak istedi. Ancak hem AB şefleri hem içteki burjuva muhalefet, şiddetle buna karşı çıktılar. Zira sınıf ve kitle hareketinin kitlesel ve militan bir çizgide ilerlediği bu süreçte paketin reddedilmesi kaçınılmazdı. Bunun farkında olan AB şefleri, Yunan hükümetine adeta kukla muamelesi yaparak, kamuoyuna ilan edilen bu kararı geri aldırdı.

Yunanistan'ı AB'den kovmakla tehdit eden Almanya Başbakanı Angela Merkel ile Fransa Cumhurbaşkanı Nikolas Sarkozy, sosyal yıkım paketinin ne pahasına olursa olsun uygulanmasını, aksi halde "kurtarma" planı çerçevesinde Yunanistan'a verilmesi öngörülen kredilerin iptal edileceğini söyleyerek, aba altından sopa gösterdiler.

AB şeflerinin tehdidi, sadece PASOK üzerinde değil, ana muhalefetteki Yeni Demokrasi Partisi (YDP) üzerinde de etkisini gösterdi. Referandumdan vazgeçen PASOK, YDP'yi de hükümete dahil ederek, sosyal yıkım paketinin altında kalma riskini azaltmaya çalıştı. YDP ise, PASOK'la koalisyon hükümeti kurmayı kabul ederek, okkanın altına girmeye razı olmak zorunda kaldı. AB şeflerinin tehditleri karşısında sergilenen utanç verici tutum, Yunan burjuva partilerinin emperyalistler karşısındaki sefil hallerini gözler önüne serdi.

Düzen cephesi, "tek bayrak" altında...

Sosyal yıkım paketini uygulamaya çalışan PASOK'un yıpranıp güç kaybetmesini bir süredir keyifle izleyen YDP şefleri, gelinen yerde siyasi faturası ağır olacak koalisyon hükümetine girmek zorunda kaldılar. Bu zorunlu tercihin bir nedeni AB şeflerinin basıncı ise, diğeri de Yunanistan kapitalizminin uçurumun kıyısına gelmiş olmasıdır. Bu da, bu saatten sonra esas olanın sistemin bekasının korunması olduğunu gösteriyor.

Yunanistan burjuvazisinin "sağcı" (YDP)ve "solcu" (PASOK) siyasi temsilcileri, kokuşmuş sistemin bekası için, sosyal yıkım paketini birlikte uygulama konusunda anlaştılar. Papandreu'nun başbakanlıktan istifa etmesi,

kurulacak hükümete teknokratların katılması, Şubat 2012'de seçimlerin yapılması ve işçi sınıfıyla emekçilerin direnişinin bastırılması için birlikte çalışma kararı alan iki partinin şefleri, bedeli ağır olsa da, emperyalizme ve büyük burjuvaziye hizmet etmeye devam edeceklerini ilan ettiler.

AB'nin desteği ve basıncı ile tek cephede birleşen sermaye partilerinin işçi sınıfına, emekçilere ve genç kuşaklara karşı daha saldırgan bir politika izlemeye hazırlandıkları anlaşıyor. Zira 400 milyar dolara ulaşan dış borcunu ödeyebilmek için AB şeflerine muhtaç olan Yunanistan yönetiminin işçi ve emekçilere saldırmak dışında bir seçeneği bulunmuyor. Bu icraat, sonunu kendi elleriyle hazırlamak anlamına gelse de... Nitekim kamuoyu yoklamaları, iki sermaye partisine verilen destekte şimdiden ciddi düşüş meydana geldiğine işaret ediyor.

Saldırı birleşik, kitlesel, devrimci direnişle püskürtülebilir

Yunanistan burjuvazisi kadar AB şefleri de birliğin bu zayıf halkasındaki krizle yakından ilgilenmek zorunda kalıyorlar. Zira Yunanistan'ın yanı sıra İtalya, Portekiz, İspanya, İrlanda gibi ülkelerde de kriz derinleşiyor. Özellikle dış borç stoku ve AB içinde tuttuğu yer itibarıyla on Yunanistan'a bedel olan İtalya'da olası bir çöküş ihtimali, AB şeflerini diken üstünde bırakıyor. Zira İtalya'da olası bir çöküş, AB ülkeleri başta olmak üzere kapitalist emperyalist sistemi bir bütün olarak sarsacak sonuçlar yaratabilir. Bundan korkan emperyalist şefler, Yunanistan'ı "kurtarma" paketinin uygulaması için pervasızca bastırıyorlar.

Krizin vardığı nokta ve kapitalist emperyalist sistem için yarattığı riskler, egemenlerin, militan kitle hareketlerini bastırmak için faşist diktatörlük dahil her yola baş vurabilecek durumda olduklarını gösteriyor. Nitekim bu günlerde Yunanistan'da askeri darbe spekülasyonlarının piyasaya sürülmesi bir rastlantı değil. Belirtmek gerekiyor ki, faşist zorbalık için askeri darbenin olması da şart değil. Önemli olan egemenlerin, işçi sınıfıyla emekçi müttefiklerinin militan kitle eylemlerini bastırmak için hangi yöntemlere başvuracaklarıdır. Krizlerin derinleştiği yerde, egemenlerin faşist zorbalığa başvurdukları ise tarihsel deneyimlerle sabittir.

Onlarca genel grev, sayısız grev, kitle eylemi ve işgal gerçekleştiren Yunanistan işçi sınıfıyla emekçi ve genç müttefikleri, sosyal yıkım saldırısını püskürtmeye kararlı olduklarını gösteriyorlar.

Ancak çatışmanın giderek şiddetleneceği ve daha kararlı daha hedefli daha birleşik daha militan bir mücadeleyi gerektireceği dikkate alındığında, mücadele alanındaki devrimci önderlik boşluğunun doldurulmasının hayati bir önemi bulunmaktadır.

Başta Yunanistan Komünist Partisi (KKE) olmak üzere ilerici, devrimci ve anarşist güçlerin tümü de kitle eylemlerinin organik birer parçası durumundadırlar. Ancak yansıyanlara bakıldığında, bu güçlerden henüz işçi sınıfıyla birleşerek devrimci önderliğin hakkını verecek bir hareketin bulunmadığı anlaşıyor. Sınıfla güçlü bağları, sendikal mevzileri ve kitlesel gücü olmasına rağmen, KKE'nin reformist çizgide olması, devrimci önderlik boşluğunu doldurmasını engelliyor. Bu çizgi, KKE'nin kimi zaman diğer sol güçlerle çatışmasına da yol açıyor.

KKE'nin reformist çizgisini eleştiren KOE ve "Radikal Sol Koalisyonu" (SYRIZA) gibi güçler ise, kimi zaman daha militan bir çizgi izleseler de, işçi sınıfıyla devrimci temelde birleşmekten uzak görünüyorlar. Hareketin kitleselliği ile kıyaslandığında, ilerici-devrimci güçlerin oynadıkları rolün, halen harekete bir bütün olarak önderlik etmeye yetmediği anlaşıyor. Dahası henüz aşılmayan bölünmüşlük, bu etkiyi kısmen de olsa zayıflatıyor.

Sözünü ettiğimiz bazı etkenlere rağmen, işçi sınıfının hareket içindeki etkin rolü, mücadele tarihi, komünist birikim ve ilerici devrimci güçlerin devam eden eylemlerde etkin bir rol oynamaları, Yunanistan'da devrimci önderlik ihtiyacını karşılayacak güçlü potansiyellerin mevcut olduğunu gösteriyor.

FARC lideri Alfonso Cano katledildi

Başkanı Juan Manuel Santos için büyük zafer olarak nitelendiriliyor.

1964'te kurulan örgütün 2008'den bu yana liderliğini yapan 63 yaşındaki Cano, Marulanda'nın ölümünden sonra FARC'ı yeniden örgütlemişti.

İki "modern" gerilla örgütlenmesinden ilki 1964'te oluşturuldu. Marquetalia katliamına bir yanıt olarak, Komünist Partisi'nin etkisi altındaki birkaç köylü grubu *Kolombiya Devrimci Silahlı Kuvvetleri—Halkın Ordusu*'nu (*Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia-Ejército del Pueblo-FARC-EP*) kurdu.

Aynı zamanda, Küba devriminden esinlenen ve Santander'deki köylü direnişinde yer almış olan bir gerilla fokusu oluşturuldu. *Ulusal Kurtuluş Ordusu (Ejército de Liberación Nacional-ELN)* olarak adlandırılan bu örgüt, Che Guevara'nın stratejisine bağlıydı ve Camilo Torres'in katılımıyla büyük bir sempati kazandı.

Kolombiya'da faaliyet gösteren "Kolombiya Silahlı Devrimci Güçleri"nin (FARC) lideri Alfonso Cano askeri bir operasyon sırasında katledildi.

4 Kasım akşamı Kolombiya ordusunun Suarez ile Lopez de Mikay bölgelerine düzenlediği operasyonda öldürüldüğü söylenen Cano 63 yaşındaydı.

Ordu ve polis, Mart 2008'de kalp krizi sonucu ölen örgütün kurucusu ve efsanevi lideri Manuel Marulanda'nın yerine gelen Cano'nun peşindeydi.

Cano'nun öldürülmesi, geçen yıl göreve gelen ve FARC ile etkin mücadele sözü veren Kolombiya Devlet

“İşgal Et” eylemleri sürüyor!

Saldırılar sürüyor

“Wall Street’i işgal edin” (Occupy Wall Street) sloganıyla New York’ta başlayan ve giderek ABD’nin diğer kentlerine ve dünya çapına yayılan anti-kapitalist eylemler baskı ve devlet terörünün hedefi olmaya devam ediyor.

ABD’nin Kolorado eyaletinin başkenti **Denver**’da 30 Ekim günü “İşgal et” eylemleri kapsamında binlerce kişi eyalet meclis binası önüne yürüyüş düzenlemek istedi. Polisin yürüyüşü engellemek istemesi üzerine çıkan çatışmada 20 gösterici gözaltına alındı. Göstercilerden bir kısmı polisin kullandığı plastik mermilerin isabet etmesi sonucu yaralandı.

25 Ekim günü ABD’nin **Oakland** şehrinde polis, belediye binası önünde kamp kuran “Wall Street İşgali” destekçilerine saldırarak 85 kişiyi “kaçak konaklama, kötü davranış” gibi gerekçelerle gözaltına almıştı.

26 Ekim günü **Atlanta**’da polisin kampı dağıtmak istemesi üzerine çıkan çatışmada 50 gösterici gözaltına alınmıştı. **Oakland** ve **San Diego** kentlerinde de eylemciler polis terörüne maruz kalmışlardı.

28 Ekim günü de Tennessee eyaletinin **Nashville** kentinde polis saldırısı yaşanmıştı. Eylemcilere kaldıkları çadırlarda saldıran polis onlarca göstericiyi gözaltına almıştı. Yerel mahkeme ise bölgede belirli saatlerde sokağa çıkma yasağı uygulanması gerektiğini açıklamıştı.

Eylemlere dönük saldırılar **Sydney**’de de yaşanmıştı. Avustralya polisi 23 Ekim günü sabah saatlerinde Avustralya Merkez Bankası’na ait bina önünde “Sydney’i İşgal Et” eylemine saldırarak 40’tan fazla eylemciyi gözaltına almıştı.

Oakland’da liman işgali

Kaliforniya eyaletinde bulunan Oakland’daki “Wall Street işgal et!” eylemcilerinin yaptığı genel grev çağrısı üzerine 2 Kasım günü gerçekleştirilen eyleme binlerce kişi katıldı. Sendikalardan resmi bir çağrı olmamasına rağmen emekçiler de eyleme ilgi gösterdi.

Gün boyu şehrin farklı bölgelerinde büyük eylemler gerçekleşirken göstericilerin sayısı öğlen saatlerinde 20 bini

aştı.

Vitrinlerine eyleme destek afişleri asan dükkanlar kepenk kapatırken, yüzlerce öğretmen ve öğrenci de okula gitmeyerek eyleme katıldı. Eylem nedeniyle Wells Fargo, Chase, Citibank ve Bank of America gibi bankalar şubelerini kapattı.

Eylemde ABD’nin beşinci büyük limanı olan Oakland limanı da işgal edildi. Liman işçileri kişisel girişimlerle genel grev çağrısına yanıt vermeye çalıştı. Sabah saatlerinde limanın yüzde 40 kapasiteyle çalıştığı belirtilirken akşam da liman önünde buluşan yaklaşık 30 bin kişi giriş-çıkışları bloke ederek kamyonların geçişini engelledi. İşgal nedeniyle limanda faaliyetlerin durdurulduğu açıklandı.

Öte yandan, eylemcilerin kent limanı işgal etmesinin ardından, göstericilerden bazılarının çevredeki binaların camlarını kırması ve kullanılmayan bir binayı ateşe vermesi üzerine polisle göstericiler arasında çatışma çıktı. 5 gösterici ile birkaç polis yaralanırken, 80’i aşkın kişi gözaltına aldı.

New York’ta da uluslararası yatırım bankası Goldman Sachs binasına yürüyüş düzenleyen ve burada oturma eylemi yapan “Wall Street’i İşgal Et” grubundan yaklaşık 16 kişi polis tarafından gözaltına alındı.

“Dame Caddesi’ni İşgal Et”

İrlanda’da “Dame Caddesi’ni İşgal Et” eylemi 6 Kasım günü birinci ayını geride bıraktı.

Merkez Bankası’nın önünde kurdukları çadıra konaklayan eylemcilerin sayısı gün geçtikçe artarken, her gün sistematik eylemler gerçekleştiriliyor. 50 kadar eylemci kamp alanında günlük nöbetçi olarak kalıyor.

Bununa beraber hava koşulları giderek kötüleşiyor. Fakat anti-kapitalistlere çevreden erzak vb. yardımlar da eksik olmuyor. Eylemcilerin dört talebi ise şöyle:

“AB ve IMF’nin İrlanda’nın iç işlerinden uzak durması, özel borçların yükünün İrlanda halkının omuzlarına yüklenmemesi, ülkenin gaz ve petrol rezervlerinin sahipliğinin İrlanda halkına iade edilmesi ve gerçek bir katılımcı demokrasinin hayata geçirilmesi”

Frankfurt’ta ‘özelleştirme’ paneli

Frankfurt’ta 6 Kasım günü “Özelleştirme saldırısı, taşeronluk sistemi ve görevlerimiz” konulu bir panel gerçekleştirildi.

Hüseyin Aydın panelde IG Metal Sendikası adına konuştu. Almanya’da sorunun kronolojik gelişimi, kapsamı ve bugün yaşanmakta olan sonuçlarına değindi. Konuşmasının devamında yoğun ve katmerli bir sömürüyle içiçe ciddi sosyal saldırıların ve sendikal hak gasplarının yaşandığını ifade ederek IG Metal olarak taşeron çalışma sistemine karşı kampanya yürüttüklerini belirtti. Aydın sözlerini, sendikalara sahip çıkılması çağrısıyla bitirdi.

Daha sonra söz alan eski bir IG Bau Sendikası temsilcisi ise, suyun özelleştirilmesi ile ilgili çarpıcı açıklamalarda bulundu. “Dünyada yaşayan her insan için 46 metreküp su var” diyen konuşmacı suyun günümüzde ticari amaçlarla

özelleştirildiğini söyledi.

Panelin “görevlerimiz” bölümünde ise aralarında BİR-KAR’ın da bulunduğu etkinliğin düzenleyicisi bileşenler adına konuşmalar yapıldı. Kurumlar adına konuşan panelistlerin tümü saldırılar karşısında işçi sınıfına ve sendikalara büyük görevler düştüğünü ancak sendikal bürokrasinin engeleyici çabalarının aşılamadığını belirttiler. Bu nedenle sendikaların olumlu yönde rollerini oynamaları için işyerlerinde işçilerin işyeri komiteleri temelinde örgütlenerek tabanın basıncını harekete geçirmeleri gerektiğini, bu görevin ise öncelikle ilerici ve devrimci kurumlara düştüğünü belirttiler.

Canlı tartışmalar eşliğinde yaklaşık 5 saat süren panele 60 kişi katıldı.

BİR-KAR / Frankfurt

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İsrail’de grev ve eylemler

İsrail’de kamu çalışanlarının 7 Kasım günü gerçekleştirdikleri 4 saatlik grev hastaneler, kamu binaları, uluslararası havaalanı da dahil olmak üzere toplu taşıma sistemlerini felce uğrattı.

Yüzbinlerce kamu çalışanının üye olduğu sendikaların bağlı bulunduğu Histadrut İşçi Federasyonu’nun (HİF) çağrısıyla greve giden emekçiler ülkede hayatı durdurdu. HİF sayıları onbinleri bulan temizlik, güvenlik ve bakım personelinin kadrolarının geçici sözleşmeden kadroluya aktarılmasını talep ediyor. Bunun için süresiz grev ilan eden federasyonun karşısına yargı barikatı örüldü.

İş Mahkemesi, hükümetle sendika arasındaki müzakerelerin sonuçsuz kalması üzerine devreye girerek grevin süresini sadece dört saatle sınırladı. HİF karara uyacağını açıklarken, hükümetle yapılan görüşmelerin mahkemenin gözetiminde devam edeceği bildirildi.

Binler yeniden sokaklarda

Öte yandan, ülkede sosyal adaletsizliğe karşı ayağa kalkan emekçiler iki aylık aranın ardından 29 Ekim günü bir kez daha alanları doldurdu.

“Sokaklara Dönüş” adı altında yapılan gösterilerin en büyüğü başkent **Tel Aviv**’de gerçekleştirildi. 17 bini aşkın kişi, “Halk sosyal adalet istiyor!”, “Sadaka değil sosyal adalet!” sloganlarıyla Rabin Meydanı’nda toplandı. Meydandaki konuşmalarda Gazza Şeridi ile sınırdaki gerginlikler ele alınarak “Güneyde yaşanan gerginlik, bizi sosyal adalet taleplerimizi değiştirmeye götürmemeli” ifadelerine yer verildi.

Eylemde hükümetten ve parlamentodan 2012 yılı bütçesinin değiştirilmesi ve halkla işbirliği içinde yeni bir sosyal bütçe hazırlanması talep edildi.

Yürüyüş sırasında 4 gösterici gözaltına aldı.

Kudüs’te ise yaklaşık 3 bin kişi İsrail Parlamentosu’na yürüyüdü.

Eylat, Modiin, Kiryat Şimona gibi kentlerde de eylemler yapıldı.

İsrail’de konut fiyatlarının yüksek olmasının protesto edildiği eylemler hayat pahalılığına ve işsizliğe duyulan tepkiyle çığ gibi büyümüşü. 3 Eylül’de yapılan ve İsrail tarihinin en büyük gösterisi olarak nitelenen protestolarda, ülke genelinde yarım milyon dolayında insan hükümetin politikalarına karşı yürümüşü.

Göçün 50.yılı ve kısa hikayesi

*“Onlar ki toprakta karınca
Suda balık
Havada kuş kadar
çokturlar....”
N. Hikmet*

Türkiye’den ağırlıklı Almanya olmak üzere Avrupa’ya işçi göçü tam 50 yıl önce başladı. İlk elden 30 Ekim 1961 yılında Almanya ile “işçi mübadele anlaşması” imzalandı. Önceleri de kendiliğinden de olsa Avrupa’ya göç vardı. Bu uluslararası nitelikteki anlaşma ile birlikte göç resmileşti. Bu tarihte Avrupa’da yaklaşık 30 bin işçi bulunuyordu. Almanya’yı 1964 yılında Avusturya, Hollanda, Belçika, 1965 yılında Fransa ve 1967’de İsviçre izledi. Bugün Almanya başta olmak üzere Avrupa’da hali hazırda, çeşitli ülkelerden gelen toplam 15 milyon göçmen işçi var. Türkiyeli işçi sayısı ise 2.5 milyonu Almanya’da olmak üzere toplam 4 milyondur.

50 yıl önce imzalanan toplam 12 sayfalık bu anlaşma metni, Türkiye’den getirilecek olan ve adına “Gastarbeiter(misafir işçi)” denilen işçileri özgürce ve her türlü işte sınırsız biçimde kullanma hakkını tanıyordu. Avrupalı kapitalistler de böyle yaptılar. Göçmen işçileri kendilerinin belirlediği koşullarda en pis ve en ağır işlerde çalıştırdılar, yoğun biçimde sömürdüler. Fabrikalar, maden ocakları, inşaat sektörü ve temizlik işleri bir anda Türkiye’den ve başka ülkelerden gelen göçmen işçilerle dolup taşıtı.

Almanya II. Dünya Savaşı’nda tam bir yıkıma uğramıştı. Yeniden inşa edilmesi ve yeniden imrenilen bir ülke haline getirilmesi hedefleniyordu. Alman tekeli burjuvazisi bunun için ihtiyaç duyduğu işgücünü bulmuştu; göçmen, bir başka adıyla “misafir işçiler”. Bu ucuz işgücü ordusu sınırsızca kullanılacak ve zamanı geldiğinde, posası çıkmış bir halde gerisin geri geldikleri ülkelere gönderileceklerdi.

Türkiye’de düzen kendi insanlarına insanca yaşanılabilir koşullar sağlamamıştı. Ne iş verebiliyordu, ne de aş. İşsiz ve yoksul onbinlerce işçi zorunlu olarak yerlerinden, yurtlarından göçmek zorunda kaldı. Avrupalı kapitalistler bir ucuz işgücü pazarı kurmuştu, Türk sermaye devleti de bu pazara kaynağını sağlamıştı.

Türkiye’den gelen işçiler son derece yoksuldular, sefalet koşullarında yaşıyorlardı. Bu nedenle de Almanya’ya gelen bu işçiler burayı bir umut kapısı, bir sosyal haklar cenneti olarak gördüler. Hiç itiraz etmeden, en ağır koşullarda ve üstelik de, Alman işçilerine göre çok daha düşük ücretlerle çalışmayı kabul ettiler. Alman burjuvazisi onların bu durumunu çok iyi değerlendirdi. Her fırsatta onları yerli işçilerle karşı karşıya getirdi. Ücretleri düşürmede, sömürüyü yoğunlaştırmada, kısacası kölelik koşullarını kabul ettirmede onları kullandı. Böylece karlarına kar kattı.

Yıkık Almanya kısa denebilecek bir zaman dilimi içinde yeniden Türkiyeli bu işçilerin de katkılarıyla ayakları üstüne dikildi. Türkiyeli işçiler diğer ülkelerden gelen sınıf kardeşleri ile birlikte ürettikleri ve yarattıkları ile Alman burjuvazisini zenginleştirdiler. “Alman mucizesi” nin yaratılmasında onların da önemli payı var.

Dönmek üzere gelmişlerdi, buralı oldular...

Türkiyeli göçmenler dönme üzere gelmişti, ama

dönmediler, dönemmediler. İktisadi-toplumsal koşullar onları yerli toplumun organik bir parçası haline getirdi. Bekar ve yalnız gelmişlerdi, sonra eşlerini ve çocuklarını da getirdiler. Zamanla buralı oldular.

Sermaye devleti samimiyetten tümüyle yoksun demeçler ve sahte çıkışlar dışında, hiçbir dönem Avrupa/Almanya’daki işçilerin gerçek sorunları ile, onların acıları, iş ve yaşam koşulları, sıkıntıları vb. ile ilgilenmedi. Onları sadece ve sadece bir döviz kaynağı olarak gördü.

Geçici olarak gönderilen bu insanlar çoğala çoğala milyonları buldu. Bu büyük kitleye, 12 Eylül 1980 sonrası dönemde bir de hatırı sayılır nicelikte politik sürgün dahil oldu. 2. ve derken 3. kuşak oluştu. Buranın dilini öğrendiler, okudular, memur oldular, polis oldular,yavaş yavaş yaşamın her alanına girmeye başladılar. Ticarete atıldılar, işveren oldular, mülk satın aldılar. Yerli toplumla yakınlaştılar, kız alıp verdiler. Zaman içinde sınırlı da olsa buranın toplumsal-siyasal yaşamına dahil olmaya başladılar.

Vatandaşlık hakkını kazananlar seçme ve seçilme hakkını da elde etti. Seçti-seçildi. Bu yeni bir durumdu ve değerlendirilmesi gerekiyordu. Sermaye devleti hızla lobi faaliyetine başladı. Ucuz işgücü aracı olarak Almanya ve Avrupa’ya gönderdiği işçileri, bu kez de politik olarak istismar etmeye, onları iç ve dış politikalarının dolgu malzemesi olarak kullanmaya başladı.

Dahası var.

Milliyetçiliği körükledi, dinsel gericiyi örgütledi. Her yerde camiler inşa ettirdi. Tarikatları adeta buraya taşıdı. Dini, milliyeti, mezhepleri ticari çıkarların aracı olarak kullandı. Vakıflar kurdu, onlar aracılığıyla bilinçsiz emekçilerin yılların emeğine malolan paralarını hortumladı. Kombassan ve günümüzde gündem olan Deniz Feneri gibi patlayan soygun çarkları bunun örnekleridir.

Avrupa eski Avrupa, Almanya eski Almanya değil..

Aradan geçen 50 yılın Türkiyeli işçileri hem fiziki ve hem de moral açıdan hayli yıpratmış kesir bir gerçektir. Öyle ve o kadar ki, yıllarca en pis işlerde, en ağır ve en zor koşullarda çalışan ve gereğinden fazla yıpranan bu insanlar doğru dürüst emekli dahi olamadılar, olamıyorlar. Emekli olanların önemli bir kısmı ise, hastalıklardan yakasını kurtaramadı, birçoğu yaşamını yitirdi. Büyük çoğunluk hala emeklilik hakkı için mücadele ediyor.

Krizin yarattığı çok büyük sorunların en çok

göçmen işçiler yaşıyor. Sonuçlarından en çok onlar etkileniyor.

Eski Avrupa ve Almanya’dan eser kalmadı. Sosyal devlete çoktan elveda dendi. Almanya artık sosyal haklar cenneti değil. Onyılların mücadelesine malolan tüm sosyal haklar tek tek gaspedildi, edilmeye devam ediliyor. Refahtan da eser kalmadı.

Günümüzde sömürü daha bir katmerleşmiştir. Ücretler habire aşağı çekilmekte, çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün daha da kötüleşmektedir. İşsizlik tam bir kabusu dönüşmüştür ve bu en çok göçmen işçileri etkilemektedir. Kriz tehdidi, sınırdışı edilme şantajı ile bu işçiler en düşük ücretle çalıştırılmaya razı edilmektedir. Uzun sürelerle çalıştırılmaktadırlar, mesaiye zorlanmaktadırlar. Buna karşın bu işçilere bunun için ek bir ücret verilmektedir. Fabrikalarda çalışmak şimdi tam bir ayrıcalık haline gelmiş bulunuyor. Taşeron sistemi iyiden iyiye yaygınlaştırıldı. Her yerde deyim uygunsu amele pazarları kurulmaktadır. Bu pazarlarda en çok alınıp satılan ise göçmen işçiler olmaktadır. Yoksulluk toplum ölçüsünde yaygınlaşmış olup, en çok göçmen işçileri vurmuştur. Eğitimden sağlığa her şey özelleştirildi. Onbinlerce göçmen çocuğu okullardan kaydını sildirmiş bulunuyor.

Avrupa ve Almanya düne kadar demokrasinin kalesi olarak sunuluyordu, şimdi bunun sözü dahi edilemez. Dün, Doğu Bloku ve Sovyet devletlerini, bu arada da Doğu Almanya’yı polis devleti olmakla suçlayan, başta Almanya olmak üzere Avrupa devletlerini kendileri geline yerde birer polis devletine dönüşmüştür.

Ayrımcı-dışlayıcı politikalar da sürüyor. Hatta günümüzde daha da acımasız boyutlar kazanmıştır. Avrupa, en çok da Almanya ırkçı ve yabancı düşmanlığının kalesi olmaya başlamıştır. Daha da önemlisi, göçmenler krizin ve onun tüm yıkıcı sonuçlarının nedeni olarak gösterilmektedir.

50 yılın ardından hala vatandaş olanların sayısı azdır. Bu konuda habire yeni şartlar ileri sürülmektedir. Öte yandan seçme ve seçilme hakkı mücadelesi de devam etmektedir.

Türkiye’nin çeşitli kentlerinde 1961 yılında başladı zorunlu göç. Tarih 2011 ve aradan tam 50 yıl geçti. Yerlerini yurtlarını terkeden onbinlerce işçi çözülür umuduyla sorunlarını da sırtlarında taşıdılar gittikleri kapitalist zengin ülkelere. Nedir ki, sorunlarının hiçbirini çözülmedi, tam tersine bunlara yenileri eklendi. Üstelik de daha bir ağırlaşarak..

Ne var ki, umut tükenmedi. Umut gelecek aydınlık günlerde.

Libya’da yeni emperyalist işgal dönemi

Emperyalist güçlerin vurucu gücü NATO, yedi ay süren Libya saldırısına 31 Ekim’de sona verdiğini açıkladı. Yedi ay boyunca Kaddafi denetimindeki kentleri bombalayan NATO uçaklarının 26 bin sorti yaptığı, 10 civarında hedefi vurduğu açıklandı. Açıklanmayan ise, bu vahşi saldırılar sırasında -çoğu sivil- 30 bini aşkın kişinin katledildiği gerçeğidir. Libya halkı şahsında insanlığa karşı işlenen bu suça ABD, Fransa, İtalya, İngiltere emperyalistlerinin yanısıra Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi gerici tetikçi rejimler de ortak oldu.

“Sivil halkı koruma” zırvasını gerekçe göstererek saldırıyı başlatan emperyalistlerle tetikçilerinin Afganistan ve Irak’tan sonra tahrip ettikleri üçüncü ülke oldu Libya. Afganistan ve Irak’ta olduğu gibi, Libya’da da emperyalistlerin kuklası dinci-gerici yeni bir yönetim kurulacak. Libya örneği, bir kez daha emperyalistlerin elinin değdiği yerin yakılıp yıkıldığını ve ortaçağ karanlığına doğru sürüklendiğini kanıtlamıştır. Bu örnekler, gerici iktidar mücadelesine tutuşan egemen sınıfların, ülkelerini yıkıma sürükleyecek kadar soysuz, acımasız ve çaptan yoksun olduklarını da çarpıcı bir şekilde kanıtlamaktadır.

Devrimci önderlikten yoksun emekçilerin açmazları...

Başkent Trablusgarp dahil Libya’nın çok sayıda kentini bombalayarak 30 bin kişinin katledilmesine neden olan NATO’nun şefi Anders Fogh Rasmussen, bu saldırının örgütün tarihindeki en başarılı operasyonlardan biri olduğunu söyledi. 30 bin kişinin katledilmesinden sorumlu olan bu eli kanlı şef, sivilleri ölümden kurtardıklarını söyleme pişkinliği ile yetinmiyor, “Libya halkının kendi geleceğini belirlemesi için gereken koşulları oluşturduk” açıklamasını yapabilecek kadar da arsızlaşabiliyor.

Emperyalistlerin en azından şimdilik Libya’da başarılı olmalarını sağlayan esas neden, Kaddafi rejimine karşı harekete geçen gençlerle emekçilerin bağımsız bir önderlik oluşturma becerisi gösterememeleri ve bundan dolayı kısa sürede inisiyatif emperyalistlerin işbirlikçisi olan gerici güçlere kaptırmalarıdır. Zira bu durum, zorba bir yönetime karşı demokratik sosyal taleplerle başlayan eylemlerin, kısa sürede iktidarı ele geçirmek isteyen gerici soysuzların elinde bir oyuncağa dönüşmesine yol açtı. Devrik Kaddafi yönetiminin zorbalığı emperyalist güçlerin saldırısına davetiye çıkarmış olsa da, hareketin önderlik alanında meydana gelen boşluğun, düne kadar Kaddafi yönetimi adına cellatlık yapanlarla emperyalistlerin işbirlikçileri tarafından doldurulması, isyanı yozlaştırıp hedefinden saptırmıştır.

Yabancı müdahaleye karşı ilk günlerde bazı sesler duyulsa da, bunlar bastırılmış ve NATO saldırısı “tanrının lütfü” olarak sunulmaya başlamıştır. Emperyalistlerle işbirliği yapan dinci gerici adına

açıklamalarda bulunan “ulema” kılıklı kişiler, dış müdahaleye “ilahi kılıf” uydurmakla işgal ederek, NATO ve CIA mensubu profesyonel katiller tarafından güdülen Kaddafi muhaliflerinin inisiyatif ele geçirmelerini kolaylaştırdılar. Libya’da son aylarda yaşanan süreç, bağımsız devrimci önderlikten yoksun kalan kitle hareketlerinin, emperyalistlerle işbirlikçilerinin karşı devrimci saldırılarının gerekçesi haline gelebileceğini, yazık ki yeniden kanıtlamıştır.

Emperyalizme uşaklık alçaltıcı sonları önlemiyor...

Uzun yıllar emperyalist güçlere hizmet eden, onlar adına tetikçilik/taşeronluk yapan kişilerin efendileri eliyle katledilmeleri sık rastlanan olaylardandır. NATO tetikçileri tarafından linç edilerek katledilen Kaddafi de, Saddam Hüseyin ve Usame Bin Ladin’den sonra bu kaderi paylaşmıştır. Kaddafi uzun yıllardan beri emperyalistlerle işbirliği yapıyordu. Özellikle son on yılda, alçaltıcı işler dahil ABD, Fransa, İngiltere, İtalya gibi emperyalist güçlere önemli hizmetlerde bulunmuştu.

Berlusconi, Blair, Sarkozy gibi emperyalist şeflerin “yakın dostu” olan Kaddafi, ‘insan hakları ödülü’ verecek kadar da Tayyip Erdoğan’a yakındı. 167 milyar dolar olduğu iddia edilen servetinin çoğunu ABD, İngiltere, Fransa, İtalya gibi emperyalist ülkelere aktarmıştı. Libya’nın birinci sınıf petrolü ve ülkenin Afrika Kıtası’na açılan kapı olması, emperyalist şefleri Kaddafi’nin elini öpmek zorunda bırakacak kadar önemliydi.

Oysa tüm bunlara rağmen, Kaddafi’nin emperyalist şefler nezdinde beş paralık bir değeri bile yoktu; nitekim bu şefler, vahşi bir şekilde katledilmesini kahkahalarla karşılamışlardır. Zira Trablusgarp’ta kurulmakta olan yeni rejimin efendileri halis işbirlikçi/uşaklardan oluşuyor. Kaddafi’nin geçmişte bazen emperyalistlere kafa tuttuğu dikkate alınırsa, bu güçler tarafından ilk fırsatta harcanması şaşırtıcı olmamıştır.

Kaddafi’nin dönüşümü sınıfsaldır. Ülke servetini yağmalayan soysuzlar kastına dönüşen Kaddafi, çocukları ve etrafındaki yiyici takımının, emperyalistlere sığınmak dışında bir yönelime girmeleri mümkün değildi.

Milyar dolarlara el koyanlar emperyalistlerle işbirliği yapmaya mahkûmdurlar. Buna karşın Kaddafi olayı, yordakçıların emperyalist şefler nezdinde zerre kadar bir kıymetlerinin olmadığını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Bilindiği üzere emperyalistlerin dostları olmaz, ancak kullanma süreleri dolunca çöpe atılan veya katledilen işbirlikçileri, tetikçileri, yordakçıları olur...

Libya’yı ortaçağ karanlığına doğru sürüklüyorlar...

Yönetimin devrilmesi, Kaddafi karşıtı gerici güçlerin başarısından çok, NATO bombardımanları sayesinde olmuştur. Eğer emperyalistlerle suç ortaklarının hava saldırıları olmasaydı, verili koşullarda Kaddafi yönetiminin, Ortadoğu’da başına gelenlerden çok daha

devrilmesi sözkonusu bile olmayacaktı. Zira bu gerici güçlerin davetiyle başlayan emperyalist saldırı, Kaddafi muhaliflerini zayıflatmış, toplumun bir kesiminin ise, iki tarafa da mesafeli durmasını sağlamıştır. Bombardımana rağmen yedi ay ayakta kalabilmesi, bunun göstergesidir.

Sonuçta NATO, Kaddafi denetimindeki kentleri havadan bombalayarak -onbinlerce sivil katletmek pahasına- zayıtsız bir savaş yürütmüş, işbirlikçi güçler ise, tetikçi durumuna düşürülen Kaddafi muhaliflerini cepheye sürerek iktidarın basamaklarını tırmanmışlardır. Böylece emperyalistlerle işbirlikçileri Libyalıları birbirlerine kırdırarak, en azından şimdilik gerici/iğrenç emellerine ulaşabildiler.

Kaddafi’nin zorba yönetimi, emperyalistlerin işbirlikçisi dinci gerici zorbalara iktidar yolunu açmıştır. Hem emperyalistlere uşaklık eden hem şeriatı savunan ucube bir yönetimin kurulmakta olduğu Libya’da, süreç ortaçağ karanlığına doğru ilerlemeye gebe görünüyor. Zira hem işbaşına gelen gerici güçler arasında, hem yönetimle Kaddafi’ye destek veren güçler arasında çatışmalar yaşanıyor. Uluslaşma süreci tamamlanmayan Libya’da, gerici iç çatışmaların yayılması gibi vahim bir tehlike de mevcuttur.

İlk günden erkeklere “çok karılı” evlilik yolunu açan yeni yönetim ise, kokuşmuş zihniyetini sergilemekte tez davranmıştır. Bu yönetimde ne emekçilerin ne hareketi başlatan genç kuşakların taleplerine yer olacaktır. Kadınların ise daha kölece koşullarda yaşamaya zorlanacağı ise kesindir; tek eşliliği öngören medeni yasanın dinci gerici yönetimin ilk hedefi olması, kadınları bekleyen karanlık dönemin habercisidir.

Emperyalistlerin Arap dünyasındaki halk isyanlarını “ılımlı İslam”ı temsil eden Müslüman Kardeşler eliyle yozlaştırılıp hedefinden saptırmak için çaba sarf ettikleri dikkate alındığında, Afganistan ve Irak’ta olduğu gibi, Libya’nın yakın geleceğinin de daha karanlık, daha geri, daha kasvetli olması kaçınılmazdır.

Emekçiler mücadele alanlarına inene kadar...

Kaddafi yönetiminin yıkılması, emperyalistlerin güdümündeki dinci gerici iktidara yerleşmesi, bu ülke halkının sorunlarını çözen değil, daha da ağırlaştırıp karmaşılaştıran bir dönemin kapılarını açmıştır. Soysuz işbirlikçiler güdümündeki yönetimin işbaşına geliş şekli ve ilk icraatları, Libyalı işçi ve emekçilere daha iyi bir yaşam değil daha karanlık bir gelecek vaat edildiğine işaret ediyor.

Yeni yönetimin başını çekenler hem dinci gerici hem eli kanlı hem neoliberal hem emperyalizmin uşaklarıdır. Bunlar ne demokratır ne özgürlüktüdür ne insan haklarına saygılı, ne demokratik ve sosyal hakları önemseyen güçlerdir. Bunlar Libya’ya üşüşmek için sıra bekleyen büyük tekellerle ülke zenginliğini birlikte yağmalayabilmek için şimdiden didişmeye başlayan sömürücü mülk sahibi sınıflardır. Bunlar, iktidar ve ranttan pay alabilmek için hem ülke zenginliğinin yağmalanmasına hem emperyalist güçlerin askeri üssü haline getirilmesine onay verecek tıynettedir. Zira iktidara emperyalistler sayesinde gelenler, onları o mevkiye taşıyanlara uşaklık yapmaya mahkûmdurlar.

Durumun vahametine rağmen Libyalı emekçilerin bu alçaltıcı koşullara uzun süre sessiz kalmaları olası görünmüyor. Karanlık kuşatmanın yarılması ve Libya halkının onurunu yeniden kazanmasının yolu, emperyalistlerle iktidara yeni yerleşen işbirlikçilerine karşı meşru/militan mücadelenin güçlenmesiyle açılacaktır.

Direnişçi Hugo Boss işçileriyle konuştuk...

“Engeller sınıf dayanışması ile aşılr!”

Gaziemir Ege Serbest Bölgesi’nde (ESBAŞ) kurulu Hugo Boss’ta yürütülen sendikal faaliyet nedeniyle atılan ve direnişe geçen işçilerle konuştuk. Çalışma koşullarını ve örgütlenme aşamasında mariz kaldıkları baskıları anlatan işçiler dayanışma çağrısı yapıyorlar.

- TEKSİF sendikasına üye olduğunuz ve sendikal çalışma yürüttüğünüz için işten çıkarıldınız. Ne zamandır sendikal mücadele içerisinde ve hangi koşullara karşı bu mücadeleyi başlattınız?

Eylem Çelik: Biz bir buçuk senedir çalışma yürütüyoruz. İçeride koşullar ağır, dışarıda Hugo Boss güllük-gülistanlıklar diyorlar ama, öyle değil. İnsanlar çok ciddi sağlık sorunları yaşıyorlar, ücretler yüksek değil. Eve gidiyorsun, 5-6 saat yatıyorsun, tekrar dönüyorsun fazla mesaiye.

Bizde çok fazla baskı var. %100 çalışmak zorundasın, %100 kalite vermek zorundasın. Altına düştüğünde sürekli baskı ile karşılaşıyorsun. Bu durum çeşitli sağlık sorunlarına da sebep oluyor. Boyun fıtığı ve psikolojik rahatsızlıklar sık görülüyor. Birçok arkadaşımız ilaç kullanıyor psikolojik sorunlar nedeniyle. Buna karşın iyi bir sağlık hizmeti de alınmıyor. Doktor sabah 8.00’den 10.00’a kadar muayene ediyor, sonra muayene yok. Sonra hemşire duruyor, onun da tek yaptığı gerektiğinde belli ilaçları vermek. Düşünün iki vardiya çalışılıyor sabah 6.00’dan geceye kadar çalışılıyor ama toplam 3 saat doktorumuz var.

Onun dışında fazla mesai ile sık karşılaşıyoruz, bizden istenen sayılar da çok yüksek. Toplam Kalite Yönetimi adı altında bir uygulama var. Standartlaştırma uygulaması var. Yani bir metot belirleniyor ve o metottaki hareketlerin dışına kimse çıkamıyor. El hareketleri olsun duruş olsun, herkes o metotla çalışmak zorunda. Yani tamamen robot sistemi.

Biz bir buçuk yıldır sendikal mücadele veriyoruz, tam örgütlenme aşamasında iken çıkarıldık. Yaklaşık 35 gündür burada direnişeyiz. İlk ben çıkarılmıştım, 25 gün yalnızdım. Ondan sonra arkadaşlar da çıkarılmaya başlandı. 70 kişi bir çıkarıldı, sonra 30-40 kişi daha çıkarıldı. Toplu çıkışların ardından çıkışlar halen sürüyor. Toplu çıkış yapılırken çıkarılanlar arasında üye olanlar da var olmayanlar da var, büyük kısmı rastgele yapılıyor çıkışların. Ama amaç tabi ki sendikalaşmayı engellemek, işçiyi korkutmak ve baskı altına almak.

Mustafa Kılıç: 3500 kişinin çalıştığı bir yer. Hugo Boss’un felsefesinde önce insan yatıyor, öyle deniyor. Ama içeriye bakın, çalışanlarda psikolojik rahatsızlıklar var. Psikolojik baskıdan dolayı ilaç kullanıyorlar. Bel fıtıkları, boyun fıtıkları, varisler... Burası dışarıdan düzenli görünebilir ama “beyin olarak, fizik olarak sadece bizim düşündüğümüzü düşünsünler, biz ne istersek onu yapsınlar başka bir yerle başka bir bağlantısı olmasın” politikası uygulanıyor.

- İçeride çalışmakta olan arkadaşlarınızın size karşı tepkileri nasıl?

Son baskılara kadar çok iyi tepkiler alıyorduk. Servisler zaten sürekli buradan geçtiği için arkadaşlar geçerken el sallıyorlardı. Onun dışında telefonlarla arıyorlar, gelip görüşmek istiyorlar. İki haftadan beri çok baskı var içeride. İşten çıkarmalar, toplantı almalar, herkesi takip altına almalar. Ben 5 yıldır

çalışıyorum. Atılan arkadaşlar arasında 8 yıllık işçi olan var, 11 yıldır çalışan var. Sürekli çıkışlar var şu an. Daha disiplinli bir çalışma gidiyor içeride.

- Sendikalaşma sonrası ne gibi sıkıntılarla karşılaşıyorsunuz?

Mustafa Kılıç: İçerdeki insanların çektiği sıkıntılar, çıkarılan işçilerin parasının verilmemesi, tazminatların verilmemesi bir sıkıntı. 25. maddeden atıyorlar. İşe zarar vermekten.

İçerde insanlar sendikayı kötü bilsin diye sendika hakkında bir karalama politikası var. İnsanları odalara çekiyorlar, o odalarda insanlara baskı uyguluyorlar. İnsanlara çıkış yaparken son anda çekiyorlar ki o odalara “insanlar bir şey düşünmesin, yanılgıya düşsün”, parasını almadan imzasını atsın bu gibi bir çok baskı var. İnsanları yalnızlaştırmaya çalışıyorlar.

Biz TEKSİF sendikasına gittik, ki insanların anayasal hakkı bu. Ama genel müdür bu hakkı karalamaya kalkıyor.

Hacer Karsak: Sendikaya dair olumsuz şeyler anlatıyorlar. Sendikanın girdiği yerde herkesi işsiz ekmeksiz bıraktığını söylüyorlar. Bizim burada kendi düzenimiz var, sistemimiz var diyorlar. Bu fabrikadan büyük karlar elde etmek istediklerini söylüyorlar. Herkesin uyanık olması gerektiğini, sendikayı bu firmaya asla sokmayacaklarını hatta gerekirse kapatacaklarını söylüyorlar.

Recep Yıldırım: Son aldığımız duyuma göre “performansı, verimliliği düşük olan, sendika muhabbeti yapan insanlar varsa belirleyin; bayramdan sonra onları komple eleyeceğiz” diyorlar işçilere. “Tespit edin tek tek not alın” diyorlar. Benden de aynı şeyi istediler. Beni vardiya amiri Emre Yayla ofisine çağırdığında, benim maddi durumumu, annemin rahatsız olduğunu bildiği için “git oraya kim üye oluyor kim olmuyor bana bildir” dedi. Başta gidip baktım, oradaki insanlar hep işçi-emekçi olan insanlar. Emekçilerin hakkını yemek bana göre bir iş değil zaten. Ben içeri geri döndüğümde öyle bir şeyin olmadığını sadece sendikanın kendi adamları

olduğunu söyleyerek komplo kurduğunu söyledim. Bana inanmadılar tabi. Çok sevilen bir operatördüm aslında. Verimliliğim çok yüksekti benim. % 100 ile çalışmam gerekiyorsa ben %150 çıkarıyordum. Öğrendiklerinde ise hiçbir hakkımı, tazminatımı ödmeden çıkardılar.

Mustafa Kılıç: İçerde, dışarıdaki insanların siyasi bir boyutla davrandıklarını söylüyorlar. Buradaki insanlar değişik partileri, değişik siyasi görüşü olan insanlar. Ama burada insanlar ekmeğinin kavgasını veriyor. Bu konumda olan, bu şartlar altında çalışan bir

çok insan var. İnsanların birbirini desteklemesi lazım. İnsanların yalnız bir başına bir yere gelemeyeceği, her konuda aşikârdır. Ne kadar işçi biraraya gelirse, birarada olursa ancak o zaman birşeyler kazanılır. Sendikaların birbirine olan destekleri konusunda da sınıf dayanışması gösterilmesi gerekir. Bu sadece burada Hugo Boss işçisinin sorunu değil. Burada sendikal işyerleri var. Onların buraya destek vermeleri gerekir. Bunlar çok önemli şeyler. Hugo Boss’la karşı karşıya

çalışıyorlar. Sınıf dayanışması ile aşılr bir çok engel. Burada sendikasız yerler var. Oralardan işçiler geldiğinde biz de onları bilgilendiriyoruz.

-Buradan son olarak örgütsüz ve örgütlü işçilere, içeride çalışan işçi arkadaşlarınıza çağrınız nedir?

Eylem Çelik: Biz burada direnişimizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Burası önemli bir yer. 3500 kişinin çalıştığı ve tekstilin kalbinin burada attığı bir yer. Hugo Boss’un örgütlenmesi serbest bölgede örgütsüz çalışan işçiler için örnek olacak. Bu nedenle bütün sendikalardan, işçilerden ve Hugo Boss’ta çalışan işçi arkadaşlarımızdan olsun çok büyük bir destek bekliyoruz, bizim direnişimizi bir adım daha ileri götürmek için.

Mustafa Kılıç: Tüm işçileri ve işçi dostlarını desteğe bekliyoruz.

Kızıl Bayrak / İzmir

Şubeler hazırlıklara başladı

Sendikal Güç Birliği Platformu’nun bölge toplantıları devam ederken şubeler içerisinde de hazırlıklar hızlanıyor.

Platform bileşeni sendikaların İstanbul’daki şubelerinin yanısıra platform içerisinde yer almayan çeşitli sendikaların İstanbul şubeleri Belediye İş Sendikası İstanbul Şubeleri binasında toplantı gerçekleştirdi. Toplantıya Belediye İş Sendikası İstanbul 1-2-3 Nolu Şubeleri, Deri-İş Tuzla Şubesi, Petrol-İş Sendikası İstanbul 1 ve Kocaeli Şubeleri, TÜMTİS İstanbul Şubesi, Haber-İş İstanbul 1 Nolu Şubesi, Tez-Koop İş Sendikası İstanbul 1-4-5 Nolu Şubeleri, Yol İş Sendikası İstanbul 1-3 Nolu Şubeleri, Selüloz İş Sendikası İstanbul Şubesi, Tek Gıda İş Sendikası İstanbul ve Anadolu Yakası Şubeleri, Hava İş ve TÜMTİS Sendikaları Genel Merkez Yöneticileri düzeyinde katıldılar. Harb-İş İstanbul Şubeleri de çalışmalara katılacaklarını açıkladılar. Toplantıya mazeretleri nedeniyle katılamayan Basın-İş ve TGS de Güç Birliği Platformu çalışmaları içinde yer alıyorlar.

Planlama yapıldı

Emek hareketinin sorunlarını ve neler yapılabileceğini tartışan şubeler, Sendikal Güç Birliği Platformu’nun çalışmalarının desteklenmesi, işyerlerinde yaygınlaştırılması, işçilerin tartışmalara katılmalarının sağlanması, Güç Birliği Platformu’nun çıkış amacına uygun çalışmalar yapması ve çalışmaların devamlılığının sağlanması için yapılabilecekleri masaya yatırdılar.

Türk-İş Şubeleri şu kararları aldılar:

* Deri-İş Sendikası’nda örgütlenen ve direnişleri devam eden Kampana ve Savranoglu işçilerine destek ziyaretinde bulunulması ve yardım yapılması

* Kıdem tazminatının gaspına dur demek, gelir

vergisi oranlarının sabitlenmesi, insanca yaşanacak asgari ücret ve toplumun tüm kesimlerinin mutabakatıyla demokratik bir Anayasa yapılması talebiyle imza kampanyası yapılması kararı alındı. İşyerlerinde ve kampanya ile toplanan imzalar, yapılacak bir basın açıklamasının ardından TBMM’ye gönderilecek.

* Sendikal Güç Birliği Platformu’nun daha önce aldığı karar gereği 26 Kasım 2011 tarihinde yapılacak İstanbul toplantısı hazırlıkları değerlendirildi. Platform tarafından hazırlanan afiş, bülten ve bildirilerin işyerlerinde en yaygın şekilde dağıtılmasına karar verildi.

* Toplantıda, 21-25 Kasım tarihleri arasında örgütsüz işçilerin de 26 Kasım toplantısına katılmalarını sağlamak amacıyla İstanbul’da iki ayrı noktada bildiri dağıtımı yapılması kararlaştırıldı.

* 8-11 Aralık 2011 tarihleri arasında yapılacak olan Türk-İş Genel Kurulu’nun sendikal hareketin geleceği açısından önem taşıdığı, mevcut Türk-İş Yönetiminin emek hareketinin öncülüğünü yapamadığı, Sendikal Güç Birliği Platformu’nun Türk-İş Yönetimine mutlaka talip olması gerektiği tartışıldı. Sendikal Güç Birliği Platformu’nun başarıya ulaşması için yaygın çalışmalar yapılması gerektiği ve Türk-İş Genel Kurulu’na katılmak üzere temsilcilerin ve işçilerin taleplerinin anlamlı olduğu değerlendirildi.

* Şubelerin koordinasyonunu sağlamak üzere Belediye-İş Sendikası’ndan Hasan Gülüm, Tez-Koop-İş Sendikası’ndan Rabia Özkaraca Över ve Tek Gıda İş Sendikası’ndan Yunus Durdu görevlendirildiler.

* Sendikal Güç Birliği Platformu bölge toplantılarının sonuncusunu 26 Kasım 2011 Cumartesi günü Çağlayan’da bulunan Figaro Düğün Salonu’nda saat 12.00’da gerçekleştirecek.

önlemleri alınmadığı için iş kazalarının sıkça yaşandığı Trexta Tr Deri’de işten atılan işçiler için tazminatının adı dahi yok.

Deri-İş Sendikası’nın fabrikada başlattığı örgütlenme çalışmasının ardından ise zorunlu mesai uygulaması ve fazla mesai ücretleriyle ilgili çeşitli iyileştirmeler yapıldı. Zorunlu mesai kalkanı kaldırılan patron, mesai ücretlerini de ödemeye başladı.

İşten atılan 20 işçiden 12-13’ü sendikal nedenlerle işten atılırken diğer işçiler de kişisel nedenlerle işten ayrıldılar. Sendika işten atmaların ardından fabrika önüne direniş çadırı kurmasa da içeride ve dışarıda yoğun bir örgütlenme faaliyeti sürüyor. Geçtiğimiz haftalarda mesai çıkışında gerçekleştirilen bildiri dağıtımı ise işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Çin, Hindistan ve İstanbul Hadımköy’de de fabrikaları bulunan Trexta Tr patronunun sendika ve işçi düşmanı tutumuna karşı çeşitli adımlar atan Deri-İş Sendikası, örgütlenme süreciyle ilgili yurtdışında da girişimlerde bulunuyor.

Trexta Tr’nin iş yaptığı

cep telefonu tekeli

Nokia’da örgütlü

sendikalarla

bağlantıya geçen

sendika, şirket

üzerinde basınç

yapılması için

birçok kanalı

kullanmaya

çalışıyor.

Kızıl Bayrak /

Çorlu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

‘Yeniden yapılandırma’ adı altında özelleştirme

Demiryollarında ‘yeniden yapılandırma’ adı altında özelleştirme saldırısına hız veren sermaye hükümeti AKP, demiryollarının kapılarını özel sektöre sonuna kadar açmayı hedefliyor. Bu hedefine 2012 programında yer veren hükümet gerekli yasal düzenlemeleri yaparsa özel sektör lokomotif vagon yatırımı yaparak istediği hatlarda yük ve yolcu taşımaya başlayacak. Güvencesizliğin yanısıra iş kazalarına da kapı aralayacak yeni planla kamu tekeli TCDD’nin tasfiyesi amaçlanıyor.

Demiryollarında çalışan kamu emekçilerinin örgütlü olduğu KESK’e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) Genel Başkanı **Yavuz Demirkol**, özelleştirme planını gazetemize değerlendirdi. Demiryollarındaki yük ve yolcu taşımacılığının özel sektöre devredilmesi planının yaratacağı sorunlara dikkat çeken Demirkol şöyle konuştu:

“Hükümet 2012 Programı’na yeniden yapılandırmayı aldı. Yeniden yapılandırma ile üçüncü şahısların kendi lokomotifleri, vagonları ve personeliyle demiryollarında tren işletmeciliğinin önü açılacaktır. Şimdiye kadar TCDD Genel Müdürlüğü, yani devlet tekeli vardı. Dolayısıyla yük trenlerini işletebiliyordu. Kanun çıktığı taktirde üçüncü şahıslar bizim altyapımızı kullanmak suretiyle yük ve yolcu treni çalıştırabilecekler. Bu sadece bizim ülkemize özgü bir şey değil. Özellikle 1980’den sonra dünyadaki özelleştirme furiasının devamı niteliğinde. Avrupa’nın birçok ülkesinde uygulanmış olan ya da uygulamaya çalışmaları devam eden bir proje. Bunun sonucunda ise maalesef kazalar artmıştır. Yolcular ve demiryolu hizmeti alan yük taşıyıcıları bundan olumsuz olarak etkilenmişlerdir. Kar güdüsüyle hareket edilmektedir. Demiryolu yasası çıkmadan bile raporlardaki öngörülere dayanarak birçok kişi işten atılmıştır, işyerleri kapatılmıştır. Şu anda TCDD bünyesinde 5 bini aşkın taşeron çalışmaktadır. Esnek çalışma alabildiğine yaygınlaşmıştır. Bu yasa tasarısı 2012’de yürürlüğe girse sendika olarak demiryollarında kazaların artmasından korkuyoruz. Yolcular bu durumdan olumsuz etkilenenecektir. Kar etmeyen bölgelerde yolcu trenleri konulmayacaktır.”

Demiryollarındaki keyfi ve plansız yönetim anlayışına dikkat çeken Demirkol konuşmasını şöyle sürdürdü:

“Bu ülkede zaten ulaştırma master planı yok. Alabildiğine keyfi projelerle ulaştırma yapılıyor. Bu ülkenin gerçeklerine uygun bir şekilde ulaştırma modları arasındaki iletişim kurulması lazım. Tüm ülkeler demiryolu ve denizyoluna önem verirken bizde demiryollarının durumu ortadadır. Yük taşımacılığındaki pay yüzde 8 civarında iken yolcu taşımacılığındaki pay ise yüzde 1-2 civarındadır. Üç tarafı denizlerle çevrili olan ülkemizde denizyollarının adı bile geçmemektedir. Bu nedenle öne sürdükleri plan gerçekçi değildir.”

Sendika olarak 1995 yılından bu yana çeşitli eylem ve etkinlikler yaptıklarını belirten Demirkol, bu konuda yetkili kurullarının aldığı kararlar doğrultusunda hareket edeceklerini sözlerine ekledi.

Kızıl Bayrak / Ankara

TREXTA® Deri’de örgütlenme

Deri-İş Sendikası, Nokia, Blackberry, Canon ve iPhone gibi uluslararası tekellere aksesuar ve kılıf imalatı yapan Trexta Tr Deri Fabrikası’nda da örgütlenme faaliyeti başlattı.

Kölelik koşulları hüküm sürüyor

Çerkezköy’de kurulu fabrikada bir süre önce başlayan örgütlenmeden haberdar olan patron, sendikalı işçilerin de aralarında bulunduğu 20 işçiye işten attı. Kölelik koşullarının ve kuralıslılığın hüküm sürdüğü fabrikada düşük ücretlere çalıştırılan işçiler sendikal örgütlenmeye yöneldi.

Yüzde 75’i kadın işçilerden oluşan ve toplam 630 işçinin çalıştığı fabrikada işe giriş-çıkışlar çok sık yaşanıyor. Son iki ayda 100’e yakın işçinin giriş-çıkış yaptığı fabrikada, işçilerin yüzde 75’i asgari ücret alıyor. Kölelik ücretine çalıştırılan işçiler bu ücretlerini bile iki parça halinde alıyorlar.

Tazminatın adı bile yok

Sendikal örgütlenme öncesinde zorunlu fazla mesai uygulamasının olduğu fabrikada patron konuşma, gülme gibi en temel insanı davranışları bile yasaklamış durumda. İşçi sağlığı ve iş güvenliği

Asgari ücretliye 1 somun ekmek

Hükümet programında, asgari ücretin 2012 yılı Ocak ve Temmuz aylarında yüzde 3 oranında, SSK ve Bağ-Kur emekli aylıklarının ise önceki altı aylık enflasyon tahminine göre Ocak ve Temmuz aylarında sırasıyla yüzde 4.22 ve yüzde 2.78 oranında arttırılması öngörüldü. 2012 yılında emekli aylıklarında ise “kademeli intibak” yapılması hedefleniyor.

Günlük 66 kuruş zam hazırlığı

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü (DİSK-AR) tarafından, TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) Madde Fiyatları Eylül 2011 verileri üzerinden yapılan araştırmaya göre 2012 yılı hükümet programında yer alan ilk altı ay için % 3'lük zam oranı uygulanırsa asgari ücret aylık 19,77 TL, günlük 66 kuruş artacak. Geçtiğimiz yıl söz konusu artış aylık 25,6 TL idi. Asgari ücretliye hükümetin ön gördüğü artışla, günlük 1 somun ekmek, 50 gram beyaz peynir, 2 yumurta, 24 gram koyun etinden yalnızca biri alınabiliyor. Zam ile 1 paket makarna bile alınamıyor. Aylık zam ise 1 kilo koyun eti fiyatına bile denk gelmiyor.

Yine sefalet

% 3'lük artışla asgari ücretli günlük 145 gram Pirinç, 12 gram Bebek Maması, 296 gram ekmek, 320 gram makarnadan yalnızca birini alabilecek.

Asgari ücretli, aldığı zamlarla et almaya kalkarsa, günlük 24 gram dana, 27 gram koyun, 104 gram tavuk etinden birini seçmek durumunda. Eğer tercihini süt ve süt ürünlerinden yana kullanacaksa o zaman ya 0,34 lt süt, ya 50 gram beyaz peynir alacak.

Yoksulun protein deposu kuru bakliyat açısından da tablo pek parlak değil. 156 gram kuru fasulye ya da 132 gram nohut asgari ücret zammının günlük karşılığı ile alınabilecek gıda ürünleri.

Asgari ücretli, yapılması hedeflenen zammı biriktirip “bari 1 aylık kiramı ödeyeyim” derse, yaklaşık 26 ay beklemek zorunda. Tabi kira fiyatının sabit kalması koşulu ile. Dışarıda bir tas çorba içmek içinse 5 günlük zammın karşılığını bir kenara koymalı.

Bebek maması için 18 saat

Araştırmada yapılması düşünülen ocak zammı ile asgari geçim indirimli net 679 TL olması hedeflenen asgari ücretle, hangi mal için kaç saat çalışılması gerektiği de ortaya konuldu. Buna göre asgari ücretli, 504 TL'lik ortalama kira giderini karşılamak için 168 saat çalışmak zorunda. Bu toplam çalışma süresinin yüzde 75'ini oluşturuyor. Asgari ücretli 1 kilo pirinç için 1,5 saat, bebek maması için 18 saat ter akıtmak durumunda. 1 kilo dana eti için çalışılması gereken süre ise 8 saat.

Çocuğu varsa 458 TL'lik kreş parasını karşılamak için 153 saat çalışması gerekiyor. Bir buzdolabı için çalışılması gereken süre, başka harcama yapmaksızın 357 saate denk geliyor. Erkek ayakkabısı için 33, kadın ayakkabısı için 22, çocuk ayakkabısı için 14 saat çalışılması şart.

Asgari ücretli 1 kilo beyaz peynir için 5 saat, ayçiçek yağı için 2 saat çalışmak zorunda. Bununla birlikte 13 saatlik çalışma karşılığında 1 gömlek, 2 saatlik çalışma karşılığında 1 çorap alabiliyor.

Komisyon kandırmaca

Raporun sonuç kısmında şu görüşlere yer verildi: “Asgari ücret artışlarının 2012 yılı Hükümet Programında birinci ve ikinci altı aylık dönemler için yüzde 3+ yüzde 3 olarak hedeflenmesi, artık bir orta oyunu olduğu genel kabul gören Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun bir kandırmacadan ibaret olduğunu ortaya koymaktadır. Çünkü söz konusu oran işverenler tarafından da uygun görülürse, işçi kesiminin görüşüne gerek kalmaksızın, Aralık ayında bu biçimde tespit edilecektir. Enflasyon hedefinin 2011 yılı için % 8'lerin üzerine çıktığı koşullarda, yapılması düşünülen artışın bu denli düşük olarak öngörülmesi son derece problemlidir. Asgari ücretliler, işçi statüsünde çalışan nüfusun neredeyse yarısını oluşturmaktadır. Bu anlamda asgari ücret düzeyi, halkın refah düzeyini de belirlemektedir. Halkın refahını yükseltmenin yolu asgari ücrette gerçekleştirilecek artışlara bağlıdır. Buna karşın asgari ücrete yapılan artışlar komik düzeylerde seyretmektedir.

Sağlıkçı grevi 22 Kasım'da

25 Ekim'de yapılması planlanan ancak Van ve Erciş'te yaşanan deprem faciası nedeniyle ertelenen sağlıkçı grevinin 22 Kasım 2011 tarihinde gerçekleştirilmesi kararı alındı.

“Tıp Fakültelerinin Sağlık Bakanlığı'na devrine karşı” İstanbul Üniversitesi Hastaneleri'nde yapılacak 1 günlük uyarı grevinin çağrısı şöyle:

İşimize işyerimize sahip çıkacağız sattırmayacağız!

** Hastanemizin Sağlık Bakanlığı'na devredilmesine hayır demek için,*

** Emeklilik ikramiyelerimizin gaspına izin vermemek için,*

** Performans ve ek ödemenin maaşa eklenmesi, temel maaşın artırılması ve emekliliğe yansması için,*

** Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı geri çekilmesi için*

** Elektriğe doğalgaza değil maaşlara zam yapılması için,*

** Kamuda iş güvenceli ücret güvenceli tam gün çalışmaya evet, sözleşmeli çalışmaya hayır demek için!*

GREVDEYİZ!

Haklarımız ve geleceğimiz için 22 Kasım 2011 Salı tüm İstanbul Üniversitesi Hastaneleri'nde tam gün grevdeyiz.

İşçiler kazanımı kutladı

Boğaziçi Elektrik Dağıtım A.Ş.'de işten atılan 156 işçinin 25 gün süren direnişi kazanımla sonuçlandı. BEDAŞ bünyesindeki taşeron şirketin sözleşme süresinin dolması gerekçesiyle işten atılan işçilerin bayramdan sonra işbaşı yapacağına BEDAŞ yönetimi tarafından söz verildi.

Enerji-Sen üyesi işçiler, kazanımla sonuçlanan direnişlerini 4 Kasım'da direniş alanında

gerçekleştirdikleri etkinlikte kutladı.

Direniş çadırını halaylar ve türküler eşliğinde kaldıran enerji işçileri ‘mücadeleye devam’ sözü verdi.

DİSK Örgütlenme Daire Başkanı ve Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun da destek verdiği eylemde direnişçi işçiler adına Selami Öğretici açıklama yaptı.

İmpo Motor'da direniş sürüyor

Torbalı'da bulunan ve Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen İmpo Motor işçilerinin sendikal mücadelesi sürüyor. Sendikaya üye oldukları için işten çıkarılan 7 işçinin kapı önündeki direnişi sürerken, Çalışma Bakanlığı'ndan yetki belgesinin geldiği bildirildi. Yetkiyi alan İmpo Motor işçileri patronun yetkiye itiraz süresini geçirmesini bekledi. 28 Ekim Cuma günü yetkiye itirazın son gününde patron çoğunluğa itiraz etti. İtirazı duyan işçiler öğle saatlerinde bir eylem gerçekleştirdi.

Görüşlerini aldığımız işçiler mücadelelerini sürdüreceklerini ve patronun gözdağına karşı içerideki işçi arkadaşlarıyla beraber sendikal olma haklarını savunacaklarını belirttiler.

Kızıl Bayrak / İzmir

DİSK/Tekstil’de muhalefeti sindirme operasyonu

Koltuk kavgaları ve bürokratik yönetim anlayışı nedeniyle üye sayısında erime yaşayan, biriken borçlar nedeniyle mali olarak dibe vuran DİSK’e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası’nda sular durulmuyor. Bir dönem DİSK Başkanlığı ve DSP’den milletvekilliği yapmış olan Rıdvan Budak’ın halen genel başkanı olduğu DİSK/Tekstil’de sendikal hareket içindeki çürümenin en pespaye örneklerinden biri yaşanıyor.

Sendikayı çiftliğe çevirdiler

Sendikayı çiftlikleri haline getiren Budak ve yönetimi, olan bitenlere itiraz eden, bu gidişe dur demek isteyen sendika içi muhalefeti de kirli yöntemlerle tasfiye operasyonuna girişti. Sendikadaki konumunu, düzen partisi CHP’de boy gösterebilmek için sıçrama tahtasına dönüştüren Budak, sendika içerisindeki bürokratik işleyişe tepki gösteren muhalif güçleri ise baskı ve tehdit yoluyla susturmak istiyor.

Olağanüstü genel kurul talebi

DİSK/Tekstil’in çeşitli şubelerinden yönetici, temsilciler ve delegeler ise 120 imzalı bir dilekçeyi genel merkeze sunarak sendikanın olağanüstü genel kurula gitmesini isteyecekler.

Tüzüğe göre 52 imzanın yeterli olduğu olağanüstü genel kurul için şimdiye kadar 120 imza toplayan muhalefet, çeşitli fabrikalardaki muhalif unsurların bizzat DİSK/Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak tarafından tehdit edildiğini belirtiyor.

Baskı, tehdit, susturma...

DİSK/Tekstil ağası Budak ve ekibinin son hamlesi ise sendikanın Bursa, Adana ve Antep şube sekreterlerini Genel Merkez Yönetim Kurulu kararıyla görevden almak oldu.

DİSK/Tekstil Bursa Şube Sekreteri İlhami Gün, Antep Şube Sekreteri İlhan Kıyanççek ve Adana Şube Sekreteri Sedat Çetin’in profesyonelliklerini

düşüren ve görevden el çektiren yönetim bu yöneticileri disiplin kuruluna vermekle tehdit etti. Fabrikalara kadar giderek, sendika içindeki muhalefete destek veren öncü kadroları da tehdit eden Budak ve yönetimi “bunlar bir grup çapulcu” söylemini örgüt içerisinde yaymak için kirli bir karalama kampanyası başlattı. Muhalefetin iddiasına göre, Çerkezköy’de DİSK/Tekstil’in örgütlü olduğu Has Örmek fabrikasına giden Rıdvan Budak, işyeri baştemsilcisi Halil Çinkaya’yı tehdit etti. Fabrikanın TEKSİF’ten DİSK/Tekstil’e geçiş sürecinde de başı çeken isimlerden biri olan Çinkaya’nın fabrikasına giden Budak, Çinkaya’nın sendikanın üyesi olmadığını iddia etti. Aynı şekilde, sendika içindeki gelişmelere karşı muhalefetten yana tutum alan DİSK/Tekstil Edirne Temsilcisi Savaş Testici de “Ayağını denk al. Seni de şube yönetimini de görevden alırım” tehditleriyle karşılaştı.

“Anlayış değişikliği gerekiyor”

Örgüt içerisindeki muhalefet içerisinden görüşlerini aldığımız üst kurul delegesi bir yönetici, şu anda 1 trilyon 300 TL borcu olan DİSK/Tekstil’deki üye kaybının her geçen gün arttığına dikkat çekti. 2007’deki genel kurulun ardından sendikanın 3 bin üyesini kaybettiğini ve eğer önüne geçilmezse bu erimenin devam edeceğini belirten DİSK/Tekstil delegesi, sendikanın araçlarının hacizli olduğunu, çalışanlara ise maaşların ödenemediğini sözlerine ekledi. Diğer yandan, uzunca bir süreden beri örgüt içerisinde örgütlenme atağının olmadığını söyleyen delege, örgütün gününbirlik yöntemlerle yönetilmeye çalışıldığının altını çizdi.

12 Haziran seçimleri öncesinde, CHP’den milletvekili aday adayı olan ancak milletvekili seçilemeyen Budak’ın, sendikayı kendi heveslerine alet ettiğini söyleyen delege, bu oyunun içerisinde Genel Sekreter Muzaffer Subaşı ve Mehmet Nuri Toprak’ın da başını çektiği ekibin bulunduğu bilgisini verdi.

Milletvekili seçilemeyen Rıdvan Budak’ın, seçimler sonrasında rotayı CHP İstanbul İl Başkanlığı’na çevirdiğini dile getiren Tekstil delegesi, sendikanın imkan ve olanaklarının CHP’nin yöneticilerinin de katıldığı toplantılar için kullanıldığını sözlerine ekledi.

“Olağanüstü genel kurul kaçınılmaz”

Bu şartlar altında sendikanın olağanüstü genel kurula gitmesinin kaçınılmaz olduğuna dikkat çeken delege, işçilerle buluşacak ve daha mücadeleci bir duruş sergileyecek bir anlayışa ihtiyaç olduğunu belirtti. Basitçe, yönetim düzeyinde bir değişimi değil, anlayış temelinde bir değişimi savunduklarını dile getiren DİSK/Tekstil delegesi, bedeli ne olursa olsun başarıya ulaşacaklarına emin olduklarını söyledi.

Üst kurul delegesi, sendika içinde yaşanan sıkıntılardan dolayı tabandaki işçiler arasında başka bir sendikaya geçme düşüncesinin tartışıldığını da sözlerine ekledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çel-Mer’de yeniden direniş!

Çayırova’da kurulu Çel-Mer Çelik’te işten atılan 2 işçinin 31 Ekim günü “işimi geri istiyorum” talebi ile başladığı direniş sürüyor.

Çel-Mer Çelik ve Özgün Kablo patronlarının emrindeki polislerin engellemeleri ile karşılaşan işçiler, Çel-Mer Çelik fabrikasının karşısındaki boş araziye geçip kararlılıklarını ortaya koydular.

Fikri Akçan isimli işçi, soğuk çekme bölümünde çalışırken makinenin bir parçasına hasar verdiği gerekçesi ile 25 Ekim Salı günü 4857 sayılı kanunun 25/2 maddesi gerekçe gösterilerek işten atıldı. Forkliftçi olarak çalışan Üzeyir adlı işçinin de işine son verildi. Bu işçiler 31 Ekim Pazartesi günü fabrika kapısı önünde direnişe geçtiler.

Direnişlerinin 2. gününde işçileri ziyaret eden Gebze BDSP çalışanları, gün boyunca direniş alanında kalarak işçilerle direnişin seyrine ilişkin sohbetler gerçekleştirdiler.

Fabrika önünde eylem

3 Kasım günü Çel-Mer Çelik karşısındaki direniş alanında gerçekleştirilen eylemde “Keyfi gerekçelerle işten atıldık... İşimizi geri istiyoruz! / İşten atılan Çel-Mer Çelik İşçileri” pankartı açıldı. İşten atılan işçilerden Fikri Akçan konuya ilişkin basın açıklaması gerçekleştirdi.

Akçan, açıklamasını “Tüm işçi ve emekçi kardeşlerimizi de karşı karşıya kaldığımız haksızlığa karşı başlattığımız bu haklı direnişimize destek olmaya ve sesimize ses katmaya çağırıyoruz” sözleriyle noktaladı. Eyleme BDSP, SODAP, İMD ve Halkların Demokratik Kongresi de destek verdi.

Çel-Mer Çelik’te neler olmuştu

Çel-Mer Çelik’de 2010 yılının Haziran ve Temmuz aylarında iki ayrı direniş gerçekleşmiş, Haziran’daki direnişte kapı önündeki kararlı direniş sonrası işlerine geri dönen işçiler ardından tekrar patron saldırısına karşı Temmuz’un 17’sinde direnişe başlamıştı. İşçiler 2 Ağustos günü fabrikayı işgal ederek üretimi durdurmuşlardı. 4 gün süren zorlu işgal sonunda Çel-Mer patronu, Kocaeli Valisi ve Birleşik Metal-İş Sendikası arasında bir protokol imzalanmıştı. Protokole göre Çel-Mer Çelik patronu 11 işçinin dışında kalan diğer tüm işçileri işe alacak ve sendika yetkisini kabullenecekti. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’ndan gelen yetkiye itiraz etmeyen Çel-Mer Çelik patronu, Birleşik Metal-İş Sendikası’nın toplu iş sözleşme çağrısını ise tanımamıştı.

Sendikaya olan tahammülsüzlüğünü çeşitli kirli oyunlarla dışa vuran Çel-Mer Çelik patronu yine çeşitli ayak oyunları ile fabrikada çalışan işçileri sendikadan istifaya zorlamış istifa etmeyen işçilerin ise iş akitlerini tek taraflı olarak fesih etmiş ve işgale katılan tüm işçiler hakkında suç duyurusunda bulunmuştu. İşten atılan işçilerin ise işten atmalara karşı başlatmış oldukları işe iade davaları mahkemenin işçilerin lehine verdiği kararlarla sonuçlanmıştı.

Fabrikada sendika üyesi işçinin kalmadığı süreçte bile patronun kural tanımaz, hukuk dışı ve keyfi uygulamalarının yanısıra polis baskısı da devreye sokularak işçiler üzerindeki tahakküm devam etmişti.

Kızıl Bayrak / Gebze

Cesaret fanzini çıktı

İzmir’de Ekim Gençliği okurları ile Ekim Gençliği’nin 133. sayısını tartışmak amacıyla yapılan toplantıda alınanfanzin çıkarma kararı hayata geçirildi.

İkinci bir toplantıda ise, yazılan yazılar ve konuları üzerinden tartışmalar yürütüldü. YÖK yazısı üzerinden YÖK’ün tarihsel misyonu ve bugün yaptıkları üzerinden verimli tartışmalar yürütüldü.

‘Hazırlık öğrencisi olmak’ adlı yazı içerisinde, hazırlık öğrencilerinin yaşamış olduğu sıkıntılara değinildi. Bu tartışma içerisinde, ‘devamsızlık olgusunun’ kendisi üzerine yoğun tartışmalar gerçekleştirilirken, aynı eğitimi almalarına, aynı sınıfta öğrenci olmalarına rağmen, tıp öğrencisinin vermiş olduğu harç parası ile İİBF öğrencilerinin vermiş olduğu harç parası arasındaki farklılıklarının büyük bir adaletsizlik olduğu belirtildi.

Bir öğrenci ‘Bologna Sürecinin Yansımaları’ yazısı ile hukuk fakültesinde yaşanan sorunları, Bologna Süreci bağlamında ele aldı.

Bir başka yazıda, üniversite bünyesinde var olan kulüplerin ve öğrenci toplulukların bugünkü durumu, hangi ideolojiyi öğrenciler arasında meşrulaştırmaya çalıştıklarına dair tartışmalar yürütüldü. Bu tartışmalar içerisinde, bu kulüplerin misyon olarak, bireysel kurtuluş mücadelesini meşrulaştırmaya çalıştıkları ama olması gerekenin toplumsal kurtuluş mücadelesi vermek olduğu belirtildi. Bu konu ile ilgili gerçekleştirilen tartışmalar sonucunda, toplumsal kurtuluş mücadelesinin meşruluğu tüm bileşenlerin ortaklaştığı nokta oldu.

Bir başka yazı, İİBF öğrencilerine seslenebilmek için Keynes’e ayrıldı. Keynes’in kim olduğu, hangi politik argümanları savunduğu, sınıfsal tercihinin ne olduğu ve Keynes’yen politikaların bugün uygulanabilirliği üzerinden Keynes tartışması yapıldı ve “Keynes’i Tarihin Çöplüğüne Gömmek” yazısı kaleme alındı.

Ayrıca İzmir yerelinde var olan öğrenci ve işçi eylemlerinin yazıldığı ‘İnsanın İktidara Karşı Savaşı, Belleğin Unutuşa Karşı Savaşıdır!’ yazısı ile üniversiteyi bırakmak zorunda kalıp tekstil işçisi olan bir işçi ile röportaja yer verildi. Son olarak da İzmir yerelindeki üniversiteler bünyesinde var olan etkinliklerin programları aktarıldı.

Kolektif üretimin mütevazı örneklerinden birisi olan fanzin çalışması, beraber bir şeyler üretmenin dışında, tartışabilmenin, aklı ortak kılabilmenin bir aracı olarak kullanıldı. Dağıtım süreci de kolektifleştirildi. İlk aşamada 150 tane basılan fanzinler tükenirken, tatil dönüşü fanzin dağıtımına devam edilecek.

EKim Gençliği / İzmir

DLB çalışmaları

Ankara Devrimci Liseliler Birliği, 4 Kasım günü Ege Lisesi önünde “Gelecek ellerinde, gelecek DLB saflarında mücadelede!” şiarlı bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdi.

Öğrencilerin yoğun ilgi gösterdiği dağıtımda kısa süre içerisinde 300 adet bildiri dağıtıldı. Dağıtımın ardından liselilerle sohbet edildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

İstanbul’da 6 Kasım protestoları

“YÖK’ü ve düzenini yıkacağız!”

İstanbul’da öğrenciler ve eğitim emekçileri, YÖK’ün kuruluşunun 30. yıldönümünde alanlara çıktı. YÖK’ün ve YÖK düzeninin protesto edildiği eylemlerde mücadele çağrısı yapıldı. Beyazıt Meydanı’nda, Eğitim Sen 6 Nolu Üniversiteler Şubesi ve YÖK Karşıtı Birlik eylemler gerçekleştirdi.

Eğitim emekçilerinden eylem

İlk eylem Eğitim Sen tarafından yapıldı. İstanbul Üniversitesi ana kapı önünde toplanan eğitim ve bilim emekçileri “Şirketleşmeye, baskılara, kadrolaşmaya hayır – Parasız, özgür, demokratik üniversite” pankartını açtılar. Bandista’nın da dinleti sunduğu eylemde açıklamayı okuyan Eğitim Sen İstanbul 6 No’lu Şube Başkanı İsmet Akça, mali özerklik ve mali esneklik adı altında üniversitelerin şirket gibi çalıştırıldığına ve öğrencilerin müşteri haline getirildiğine dikkat çekti. AKP’nin dinci, muhafazakar kadrolarını üniversitelere yerleştirdiğini vurgulayarak eğitim emekçilerinin bilim üretmekten, öğrencilerin eğitim alma güvencesinden yoksun bırakıldığını belirtti. Bu saldırılara karşı örgütlü mücadele çağrısı yaptı.

YÖK Karşıtı Birlik’ten eylem

Bir diğer eylem ise ilerici ve devrimci öğrencilerin oluşturduğu YÖK Karşıtı Birlik tarafından gerçekleştirildi. Lise ve üniversite öğrencilerinin biraraya geldiği eylemde Kürt halkıyla dayanışma çağrısı yapıldı. Üniversitelerini sermayeye teslim etmeyeceklerini belirten öğrenciler, Kürtçe ve Türkçe sloganlarla halkların kardeşliği şiarını öne çıkardılar.

Sirkeci Tramvay Durağı’nda buluşan öğrenciler tramvaya binerek Laleli’de bulunan İstanbul Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi önüne geldiler. Öğrenciler tramvayda marşlar söyleyerek, ajitasyon konuşmaları yaptı.

Laleli’de Türkçe ve Kürtçe “YÖK düzenini yıkacağız! Özgürlük ve geleceğimizi kazanacağız! / YÖK Karşıtı Birlik” pankartı açan öğrenciler yolu trafiğe kapatarak Beyazıt Meydanı’na yürüdüler.

Merkez Kampüs’ten “YÖK düzenini yıkacağız! Özgürlük ve geleceğimizi kazanacağız!” pankartıyla çıkan öğrenciler, Beyazıt Meydanı’nda, Laleli’den gelen öğrencilerle biraraya geldi. Bir süre sloganlarla YÖK düzeni protesto edildikten sonra basın açıklaması gerçekleştirildi.

“Gençliğin mücadelesi bastırılmak isteniyor”

Açıklamada YÖK’ün 1980 darbesinin bir ürünü olduğu belirtilirken, öğrencilerin mücadelesinin baskılarla engellenmeye çalışıldığı ifade edildi. Talepleri için sokağa çıkan öğrencilerin azgın polis terörü ile karşı karşıya kaldığı söylenirken onlarca öğrencinin tutuklandığı hatırlatıldı. Gençliğin karşı karşıya olduğu geleceksizliğe değinilen açıklamada dünya çapında yükselen mücadele iradesine dikkat çekildi.

Açıklamada milliyetçi söylemler karşısında gençliğin Kürt halkının yanında olduğu söylendi.

“Üniversite öğrencileri olarak geleceğimizi elimize almak, özgürleşebilmek için işçi ve emekçilerle devrim mücadelesini büyüteceğiz” denildi. Açıklamanın sonunda BEDAŞ işçilerinin eylemine çağrı yapılırken, direnişe başlayan ÇEL-MER işçileriyle de dayanışma çağrısı yapıldı.

Açıklamanın ardından Grup Emeğe Ezgi ve Grup Adalılar müzik dinletisi verdi.

Devrimci Gençlik, DÖB, Ekim Gençliği, Gençlik Cephesi, İşçi Cephesi, Kaldıraç, ÖEP, PDG, SDH, Sosyalist Dayanışma Gençliği, Sosyalizm Gençliği, TÜM-İGD, YDG’den oluşan YÖK Karşıtı Birlik’in eylemine BDSP’nin de aralarında olduğu ilerici ve devrimci kurumlar destek verdi. Devrimci Liseliler Birliği de dövizleriyle eylemde yerini aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

500 öğrenci cezaevinde

ÇHD İstanbul Şubesi, YÖK’ün 30. kuruluş yıldönümünde cezaevlerinde tutuklu bulunan öğrencilere dair bir rapor yayınladı. Geçtiğimiz ayki raporunda, Marmara Bölgesi cezaevlerinde tutuklu bulunan 89 öğrenciye ulaştığını duyuran ÇHD raporunu yeniledi.

Türkiye cezaevlerindeki tutuklu öğrencileri kapsayan raporda, tutuklu bulunan 500’e yakın öğrenciden 281’inin daha isimlerine yer verildi.

İstanbul Barosu’nda düzenlenen basın toplantısında konuşan ÇHD İstanbul Şube Sekreteri Güçlü Sevimli, Marmara Bölgesi, Güneydoğu Anadolu Bölgesi, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ankara, İzmir, Adana, Malatya, Erzurum bölgelerinde 281 öğrencinin tutuklu bulunduğunu belirtti.

Sevimli, öğrencilerin somut deliller bulunamamasına rağmen ‘terör örgütü’ suçlamasıyla hala tutuklu olduğuna dikkat çekti. 20’den fazla öğrencinin bir yılı aşkın süredir tutuklu olduğunu ifade etti.

Puşi taktığı gerekçesiyle 22 aydır tutuklu bulunan Galatasaray Üniversitesi öğrencisi Cihan Kırmızıgül’ün kardeşi Serhat Kırmızıgül de, ağabeyinin hiçbir somut delil olmadan örgüt üyesi olmaktan tutuklu bulunduğunu ve savcının beraat istemesine karşı mahkeme tarafından bırakılmadığını söyledi.

YÖK'e karşı alanlardaydılar

12 Eylül askeri faşist darbesinin üniversitelerdeki postal izi YÖK'ün 30. kuruluş yılında öğrenci gençlik yine alanlardaydı. Birçok ilde sokağa çıkan öğrenci gençlik, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebini dile getirdi.

Ankara

30 Ekim günü Kolej Meydanı'nda toplanan kitle yolu trafiğe kapatarak Kolej Meydanı'ndan Sakarya Caddesi'ne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. En önde "YÖK'e ve YÖK düzenine başkaldırıyoruz!" pankartı açıldı.

Genç-Sen, Tıp Öğrenci Kolu, Ekim Gençliği, DPG, SDH, Kaldıraç, ÖEP, ÖGM, Tüm-İGD, Söz Dergisi, YDG ve Halkların Demokratik Kongresi Gençliği'nin örgütlediği eylem Sakarya Caddesi'nde yapılan basın açıklamasıyla devam etti. Açıklamada, YÖK'ün üniversitelerdeki varlığı teşhir edilirken her türlü baskıya ve zora karşı mücadeleyi büyütmeye kararlılığı vurgulandı. Eylemde konuşan Yazar Temel Demirer, eğitimin ticarileştiğini, öğrenciler üzerindeki baskının arttığını, şovenizmin kışkırtıldığını söyledi. Gençliğin, Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in, Mazlumlar'ın yoldaşları olduğunu belirten Demirer, gençliğin, halkların kardeşliğini ve emperyalizme karşı mücadeleyi büyüteceğini dile getirdi. Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun da dinleti sunduğu eylem halaylarla son buldu.

Ekim Gençliği eyleme "YÖK'e müşteri, emperyalizme kalkan, kardeş halklara düşman ol-ma-ya-ca-ğız!" pankartı ile katıldı. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eyleme Kaos GL, Ankara Anarşi İnişiyatifi ve Kızıl Hareket destek verdi.

Öğrenciler YÖK'e hayır dedi

2 Kasım günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde biraraya gelen devrimci ve ilerici öğrenciler Yüksel Caddesi'ne yürüyüş gerçekleştirdiler.

"Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için YÖK'e hayır / Üniversite Öğrencileri" pankartının açıldığı eylemde yol trafiğe kapatılarak yürüyüş başladı. 150 kişinin katıldığı eylemde "Polise, YÖK'e, AKP'ye başkaldırıyoruz!", "Sermaye defol üniversiteler bizimdir!", "AKP dışarı bilim içeri!" dövizleri taşındı. Dersane öğrencilerinin de alkışlarla destek verdiği eylem basın açıklamasının okunmasıyla sona erdi.

Kayseri

Kayseri'de Sivas Caddesi üzerinde bulunan pano altında yapılan basın açıklaması ile YÖK protesto edildi. Genç-Sen Girişimi adına bir üniversite öğrencisi tarafından okunan açıklamada, YÖK'ün kurulduğu günden bugüne kadar üniversiteleri baskı altında tuttuğuna değinildi.

YÖK ile hesaplaşmanın önemine değinilen açıklamada; "YÖK ile hesaplaşacağız. Çünkü YÖK, geleceksizleştirme politikalarının yürütücüsüdür" denilerek mücadele çağrısı yapıldı. BDSF, DHF, ESP, EMEP de eyleme destek verdi.

İzmir'de YÖK eylemleri

İzmir'de Devrimci Öğrenci Birliği, Ekim Gençliği, Felsefe Kulübü, Kaldıraç, Siyah Pembe Üçgen Eğitim Komisyonu, TUM-İGD'nin düzenlediği forum ile başlayan etkinlikler 2 Kasım günü Ege Üniversitesi'nde ve Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde gerçekleştirilen eylemlerle devam etti.

Ege'de 6 Kasım forumu: 1 Kasım'da Edebiyat

Fakültesi Sergi Salonu'nda yapılan forumda önce öğrenci temsilcisi söz aldı. Konuşmasında eğitimin metalaşmasını tarihsel dinamikleriyle ele alan temsilci, kapitalizmde tüm insani ihtiyaçların kar konusuna getirildiği gibi eğitimin de kar konusu haline getirildiğini, bunun kapitalizmin genel bir eğilimi olduğunu ve bu eğilimin Türkiye'deki uygulamalarının YÖK tarafından gerçekleştirildiğini anlattı. Öğrenci temsilcisinin ardından Dokuz Eylül Üniversitesi Öğretim Görevlisi Ümit Akıncı söz alarak, Bologna sürecini anlatan bir konuşma yaptı. Ege Üniversitesi Felsefe Bölümü'nden Yrd. Doç. Dr. Aydın Müftüoğlu ise 'üniversite nedir', 'üniversitenin tarihsel gelişimi', 'Türkiye'de üniversiteler ve üniversitelerde özerklik' başlıkları üzerinde durdu.

Ege'de yürüyüş: Ege Üniversitesi'nde Demokratik Yurtsever Gençlik, Genç-Sen ve Emek Gençliği'nin 1 Kasım'da yaptığı çağrıyla birleştirilen 2 Kasım eylemi Edebiyat Fakültesi önünde toplanılmasıyla başladı.

Polis ablukasının dikkat çektiği yürüyüş KYK'nın önünden geçilerek E-cafe'ye doğru devam etti. Basın açıklamasında YÖK'ün tarihsel misyonundan, üniversitelerdeki neoliberal saldırılardan, şovenist eğitim sisteminden işsizlik ve geleceksizlikten bahsedilerek mücadele çağrısı yapıldı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylem Edebiyat Fakültesi'nde son buldu.

Alsancak'ta yürüyüş: Akşam 18.00'de Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ndeki ÖSYM Bürosu önünden başlayan bir yürüyüş gerçekleştirildi. Aynı saatlerde Bornova metro önünde, Demokratik Yurtsever Gençlik, Emek Gençliği ve Genç-Sen eylem gerçekleştirdi. Alsancak'ta yapılan eyleme DİP ve Liseli Arkadaş destek verdi. Ekim Gençliği'nin de örgütleyicisi olduğu eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı.

Anadolu Üniversitesi'nde protesto

Yunus Emre Kampüsü giriş kapısında toplanan ilerici ve devrimci öğrenciler "Paralı eğitimi, diplomalı işsizliği, şovenizmi, bireyciliği, yozlaşmayı, rekabeti yaratan YÖK'e ve YÖK düzenine karşı mücadeleye / YÖK karşıtı öğrenciler" pankartı arkasında rektörlüğe yürüdüler. Üniversiteleri sermayeye hizmet eden birer kışlaya çeviren YÖK'ün anti-demokratik uygulamalarının teşhir edildiği basın açıklamasında Bologna sürecinden ve üniversitelerdeki dönüşümlerden bahsedildi. YÖK düzeninin üniversite öğrencilerinin meşru mücadelesini engelleyemeyeceği vurgulandı.

Yemekhane önüne tekrar yürüyüşe geçen kitle burada halaylar çekerek alternatif bir etkinlik gerçekleştirdi. Etkinlikte, hapishanelerde direnen ve şehit düşen devrimciler de anıldı. Eylemi Ekim

Gençliği, DPG, SGD, PDG, YDG ve Genç-Sen örgütledi.

Kocaeli Üniversitesi'nde eylem

Umuttepe Yerleşkesi'nde gerçekleştirilen eylemde "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim. YÖK Kaldırılsın!", "Zanisti, Wekhevi, Perwer Dahiya Zimane Zikmaki Bila, YOK Rabe!" yazılı Türkçe ve Kürtçe şiarlı pankartlar açıldı. Yemekhane önünden alkış ve sloganlarla rektörlük binasına gelen öğrenciler basın açıklaması yaptılar.

İlk önce Türkçe ardından Kürtçe okunan açıklamada, YÖK'ün ticarileşen eğitime, anadilde ve bilimsel olmayan eğitim sorununun çözümü noktasında büyük bir engel teşkil ettiğine değinildi.

Eylemin ardından, Prof. Dr. Onur Hamzaoglu'na destek için yapılan eyleme katılım sağlandı. "Onur hoca onurumuzdur!" sloganıyla Umuttepe Yerleşkesi A kapısına yüründü.

Uludağ Üniversitesi'nde eylemler

İlk eylem 2 Kasım Çarşamba günü Gençlik Muhalefeti tarafından gerçekleştirildi. İİBF-Sevgi Meydanı'nda toplanan Gençlik Muhalefeti üyeleri Mediko önüne yürüdü.

3 Kasım Perşembe günü de üniversitede iki ayrı eylem yapıldı. Eylemlerden birini Öğrenci Kolektifleri gerçekleştirdi. Mühendislik fakültesi önünde toplanan Öğrenci Kolektifleri üyeleri rektörlük önüne doğru yürüyüşe geçti. Rektörlük önünde bir basın açıklaması yapıldı.

İlerici ve devrimci gençlik örgütleri ortak bir eylem yaptılar. Kitlenin İİBF-Sevgi Meydanı'nda toplanmasıyla Mediko önüne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüşte "Eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim için YÖK'e hayır! Em perwedehiya zimanê zikmokî dixwazin!/Uludağ Üniversitesi Öğrencileri" pankartı açıldı.

Açıklamanın Kürtçe ve Türkçe okunduğu eylemde YÖK'ün kuruluşuna değinildi. Eğitimin ticarileştirilmesi, eşit, bilimsel ve anadilde eğitimin önünde duran YÖK engeli teşhir edildi. Uludağ Üniversitesi'nde yaşanan sorunlara da değinilen açıklamada dünyada ve Türkiye'de yaşanan gelişmelere dikkat çekildi.

Van depremiyle açığa çıkan kapitalist devlet gerçeğini teşhir eden, tüm bu saldırıların yanında gençliğe yönelik olarak artan baskılara değinilen açıklamada Kürt halkına dönük saldırganlık da protesto edildi.

Ekim Gençliği, DGH, Genç-Sen, Yurtsever Gençlik, ÖGM, Emek Gençliği ve Antikapitalist tarafından örgütlenen eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Kayseri-Ankara- Bursa-Kocaeli-Eskişehir-İzmir

Galatasaray önünde 345. hafta

Devletin gözaltında kaybettiği yakınlarının faillerinin bulunup yargılanmasını isteyen Cumartesi Anneleri, oturma eylemlerinin 345. haftasında da Galatasaray Lisesi önündeydiler. Kayıp yakınları 1992 yılının bir bayram öncesinde işten eve dönerken gözaltına alınan ve kendisinden haber alınamayan **Mehmet Ertak**'ın akıbetini sordular. Bayramlarda yakınlarının mezarlarına çiçek bırakamayan kayıp yakınları ellerindeki karanfilleri mezarlar yerine meydandaki heykele bıraktılar.

Hesap sorulsun!

Eylemde ilk sözü alan, 23 Şubat 1995 tarihinde kaybedilen Murat Yıldız'ın annesi **Hanife Yıldız**, devletin acılara çözüm bulmadığını, aksine yaralara tuz bastığını ve karalama kampanyası başlatarak, kayıpların çoğaltıldığını söyledi.

Cemil Kırbayır'ın abisi **Mikail Kırbayır**, yalnız bırakıldıklarına, felaketlerin sebebinin devlet olduğuna değindi. Ayrıca "Devlet niçin yanımızda yok. Yıllardır burayı mekan tuttuk. Bir kemik bulamadık. Nar olsan da dokunacağız, har olma pahasına" dedi. Kayıpların bulunmasını talep etti.

21 Mart 1995'te gözaltında kaybedilen Hasan Ocak'ın abisi **Ali Ocak**, yalanlarla baskılarla susmayacaklarını belirtti.

"Mecliste İnsan Hakları Komisyonu'nun kayıplarla ilgili verdiği önergeyi geçirmemek için

tüm gücüyle çabaladılar. Bu onların ikiyüzlülüğünün bir kanıtıdır. Sessiz çılgınlığımızı boğmaya çalışıyorlar, kirli geçmişleri ile hesaplaşmazlar. Fakat ellerimiz yakalarında olacak" diyen Kırbayır'ın ardından 1993'te kaybedilen Hüseyin Taşkaya'nın oğlu **Şerif Taşkaya** söz aldı. Taşkaya, "18 yıldır haber alamıyoruz, mezarımız yok. Önceden listeler hazırlanıp askere, polise verip insanların özgürlükleri ellerinden alınıyordu. Şimdi de bu listeler savcılara verilerek infazlar gerçekleştiriliyor. İnsanların özgürlükleri alınıyor. Alamadıklarına ise kimyasal silahlarla saldırıyor." dedi. Kayıpların bulunması ve hesap sorulması çağrısında bulunan Taşkaya'nın ardından Kenan Bilgin'in abisi **İrfan Bilgin** konuşma yaptı. Bilgin "Devlet yetkilileri halkın bayramını kutluyorlar. Bizimkini kutlamasınlar. AKP'li vekiller gelip burada oturdular. Bugün ise mecliste verilen önergelerin geçmemesini sağladılar. Basın patronları ile toplantı yapıp bizlerin yaşadıklarının gazetelerde çıkmasını önlediler. Gazeteciler meslek etiklerine sahip çıksınlar. Bizlerin sesini asla boğamayacaklar" diyerek tepki gösterdi.

Kayıp yakınları adına basın açıklamasını okuyan EHP Genel Başkanı **Sibel Uzun**, Mehmet Ertak'ın devlet tarafından öldürüldüğünün kanıtlandığını, AIHM tarafından yine devletin suçlu bulunduğu değindi. Uzun açıklamaya şöyle devam etti:

"Yaşama hakkı en temel insan hakkıdır. Diğer bütün hakların kullanımı ve varlığı bu hakka bağlıdır. Uluslararası hukuka göre, yaşama hakkını etkin şekilde koruyan yasal bir rejim oluşturmak, tüm kişilerin yaşamlarının korunması için gerekli adalet sistemini kurmak devletlerin temel görevidir. Devlet 19 yıldır Mehmet Ertak'ın gözaltına alındığını inkar ediyor. 19 yıldır tüm delillere rağmen hukuk işletilmiyor. Devletin gücüyle Mehmet'i işkencede öldürüp bedenini yok ettikleri tescillenenler cezasızlık zırhıyla 19 yıldır aramızda dolaşıyor."

Kayıp yakınları açıklamanın ardından, mezarları olmadığı için çiçek bırakamadıklarından çiçekleri Galatasaray Meydanı'ndaki anıta bıraktılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara Üniversitesi'nde N.Ç. protestosu

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi 86. kuruluş yılı etkinliği kapsamında fakülteye gelen Yargıtay ve Danıştay başkanları, Yargıtay'ın N.Ç. davasında verdiği karar nedeniyle ilerici ve devrimci öğrenciler tarafından protesto edildi.

Salona girmek isteyen ilerici ve devrimci öğrenciler ise içeriye alınmak istenmedi. Salona girmeyi başaran öğrenciler polis kameralarını ve sivil polisleri teşhir ettiler. Teşhirin ardından sivil polis ve kameraları dışarıya çıkartıldı.

Açılıştan söz alan dekanın konuşmasının ardından dekanı teşhir eden bir konuşma yapıldı. Bu konuşmanın ardından dekan salonu terk etti ve Yargıtay ve Danıştay başkanlarını teşhir eden bir konuşma daha yapıldı. Bu konuşmada, 13 yaşındaki bir kız çocuğuna onlarca kişinin tecavüz etmesinin ardından "kendi isteğiyle cinsel ilişkiye girdi" kararını veren yargının ve mensuplarının hukuk fakültesi öğrencilerine anlatacak hiçbir şeylerinin olmadığı vurgulandı.

Konuşmanın ardından salondan çıkan ilerici ve devrimci öğrenciler teşhir konuşmaları yapmak üzere fakülteden çıktıklarında ÖGB barikatı ile karşılaştılar. ÖGB barikatını aşan öğrenciler bu kez de fakülte girişinde bekleyen polisleri "Polis defol üniversiteler bizimdir!" sloganıyla kampüsten kovdular.

Kantinlerde yapılan teşhir konuşmalarının ardından polis kampüsün kapısında tekrar barikat kurdu.

Devrimci öğrenciler polis çıkmadan okuldan çıkmayacaklarını belirterek "Polis defol, üniversiteler bizimdir!" sloganları ile bekleyişlerine devam etti. Polis okuldan ayrıldıktan sonra yapılan basın açıklaması ile eylem son buldu. Üniversitelerin kapılarını sermayenin her türlü temsilcisine kapatmak gerektiği bir kez daha vurgulandı.

Ekim Gençliği / Ankara

Polis-mahkeme-hapishane üçlüsü katletti

Devletin cezaevi politikası nedeniyle kısa bir süre önce yaşamını yitiren Özgür Gelecek Gazetesi Kartal Temsilcisi Suzan Zengin'in yargılandığı davanın 4. duruşması 3 Kasım günü Beşiktaş'taki İstanbul Adliyesi'nde görüldü.

Duruşma öncesinde adliye önünde biraraya gelen Partizan Dergisi ve Özgür Gelecek gazetesi çalışanları basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada Suzan Zengin'in ölümünden polis-mahkeme-hapishane üçlüsünün sorumlu olduğu vurgulandı.

"Devrimci gazeteci Suzan Zengin ölümsüzdür Suzan'ın katili polis-mahkeme-hapishane üçlüsüdür" pankartının açıldığı eylemde, gazete adına açıklamayı Toğay Okan okudu. Hiçbir delil ve hukuki dayanak olmadan iki yıl tutuklu bırakılan Zengin'i ölüme götürüldüğüne değinilen açıklamada katilin devlet olduğu vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bir hasta tutsak daha öldü...

PKK davasından hükümlü Latif Badur yaşamını yitirdi. Doktorların Badur'un cezaevinde yaşamını sürdürmesinin olanaksız olduğunu belirten raporlarına rağmen Badur tahliye edilmedi.

Sermaye devletin cezaevi politikaları bir hasta tutsağın daha ölümüne neden oldu. 20 yıldır cezaevinde olan ve çeşitli cezaevlerinde kalan Latif Badur, cezaevinin sağlıksız koşulları nedeniyle önce siroz, ardından tüberküloz ve son olarak da kanser hastalığına yakalandı. Badur Ailesi ve avukatlarının tüm başvurularına rağmen tahliye edilmeyen Badur, 7 Ekim gecesi tedavi mahkum koğuşunda yaşamını yitirdi.

50 yaşında olan Badur uzun süre tedavi edilmedi. Durumunun ağırlaşması üzerine 2.5 ay önce Midyat M Tipi Kapalı Cezaevi'nden Diyarbakır Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Araştırma Hastanesi'ne sevk edildi. Buradan da bir ay önce Adana Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi'ne sevk edildi. Hastanenin mahkumlar için ayrılan odasında yatırıldı.

Hastane raporu: "Yaşamını sürdüremez"

Adana Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi'nin Latif Badur ile ilgili hazırladığı ön rapor, Adalet Bakanlığı'na gönderilmişti. Ön raporda, şu teşhis konulmuştu: "Hastanın yüzde 90 yaşam fonksiyonlarını kaydetmiştir. Hastanın hastalığın son evresi olan su toplama aşamasına geldiğini bu koşullar altında cezaevi koşullarında yaşamını sürdürmesi mümkün olmamakla birlikte bir an önce tahliye edilmesi gerekmektedir. Hastan bu şartlarda ve koşullarda yaşamını sürdüremez."

Mücadele Postası

Ortak yaşam kültürü...

Her gün aynı şeyleri yapan insanlar sadece nefes alıp verirler. Sistem işçilerin beyinlerini birçok sorunla doldurmuştur ki, insanlar dünyada ne olup bittiğinden habersiz yaşarlar. 14 saat süren çalışmadan sonra insan, toplumsal yaşamdan arındırılıp, çevresindeki bütün insani şeylere yabancılaştırılır.

Umudumuzu ilmek ilmek örmeye çalıştığımız fabrikalarda da durum bundan çok farklı değil. Gerçek dünyanın kendisi, yalanlarla türlü hilelerle işçilere çok güzel gibi sunulmaya çalışılıyor. Ama gerçek dünya her zaman kendisini dayatıyor. Asgari ücretin daha da altında çalıştırılan sefalet içinde yaşayanlar ve saraylarda gününü gün edenler.

Çalıştığımız yerlerde karşımıza en çok çıkan sorun işçilerin birbirine olan güvensizliği oluyor. Birbirine güvenemeyen insanların birlikte hareket etmeleri, hakları için, yeni bir dünyanın temelleri için mücadele etmeleri de hayli zorlaşıyor. Birbirine güvenmenin en önemli dayanağı ise paylaşmaktır. Yozlaşmanın bir kültür olarak patronlar ve onların kemik yalayıcıları tarafından dayatıldığını biliyoruz.

Öğle paydoslarında işçiler çay içmeye çıkıyor. Çay içildikten sonra herkes sıra ile, çay içilen yeri temizliyor, bu sıra ile gidiyor herkes bu işi sıra ile yapıyor. Bu çalışılan bölgeyi işçiler için ortak bir paylaşım alanı haline getiriyor. Çalışılan alanın büyük olması, işçilerin sadece bu mekânda yan yana gelmesini sağlıyor. Ortak sorunlar sadece bu mekanlarda toplumsal bir hal alıyor, sorunlar buralarda konuşuluyor.

Bunun farkında olan patronlar, o ortak paylaşım alanını nasıl yıkarız diye düşünüyorlar. Ortak paylaşım alanı olan çay içme mekanını ve paylaşım kültürünü işçilerin birbirine yabancı olacağı, birbirinin üzerinden geçinmeye çalışacağı bir kumar oyununa dönüştürüyor. Çay içme mekanının temizlenmesi işini, çekiliş adı altında bir şans oyununa dönüştürüyorlar. İşçilerin sayısı kadar bir sayı yazılıyor ve herkes bir sayı yazıyor kendine, numarası çıkan o gün kurtarıyor. En sona kalan temizliği yapıyor.

Çok basit gibi gözüken bu olay bütün işçilerin bilincinde değişikliğe sebep oluyor. Ortak paylaşım alanı artık bir kumarhanede kar etme bilincine dönüşüyor. O gün herkes kendini kurtarmaya çalışıyor. Uzun yıllar birlikte çalışan işçiler arasındaki ilişkiler yozlaşmanın ötesinde bir hal alıyor. En ufak insani ilişkilerde bile birbirine yabancı insanlar oluşuyor.

Ortak paylaşım alanı olmayan işçilerde birbirine güven, saygı gibi değerler, yerini birbirinin ayağını kaydırmaya ve birinin kuyusunu kazma gibi eğilimlere ve dedikoduya bırakıyor. Herkes birbiri arkasından konuşuyor, herkes kendisinden başkasının yalaka işçi olduğunu düşünüyor. Gerçek yalaka işçiler ise belli olmuyor. Başka bir firmada çalışan işçiler bir bardak çay almak için bu işçilerin yanına geliyor. Bu insanlar bir bardak çayı o kişiye vermiyorlar. Bir bardak çayı dahi paylaşmıyorlar.

Aynı işyerinde çalışan başka bir barakada çay içen işçiler ise ortak paylaşım kültürünü sürdürüyorlar. Patron işçilerin ücretinde düşürmeye gidiyor. Sadece ortak paylaşım alanı olan işçiler bu duruma tepki gösteriyor, diğerleri ise bu durum sanki kendilerini ilgilendirmiyormuş gibi çalışmaya devam ediyorlar. Ortak paylaşım alanı olan işçiler sorunlara birlikte cevap veriyorlar. Diğerleri ise sorun kendisinin değilmiş, soruna kendisinin dışında olanların yanıt vermesi gerekiyormuş gibi düşünüyor.

Sınıf mücadelesini analiz ederken hep mücadele kültüründen bahseder, sermayenin buna saldırdığına vurgu yaparız. Mücadele kültürüne değil aynı zamanda işçilerin ortak yaşam alanlarına da saldırıyorlar.

Gerçek dünyanın ağırlığı altında evine bir lokma ekmek götürmekte zorlanan bu insanlar, kuracakları bir komite ile hayatlarını değiştirirler ve yeni bir dünyayı da kendileri yaratırlar. Birbirine güvenen birkaç kişi bunu görüyor. Yeni bir kültür ve yeni bir dünyanın temellerini atmaya da başlıyorlar. Bir işçinin de dediği gibi “bir kere kıvılcımı çaktık” hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Bir tersane işçisi

Örgütlenir, mücadele edersek...

Ben Ostim’de çalışan 17 yaşında genç bir işçiyim. Sizinle paylaşmak istediğim bir konu var: “Ulaşım.”

Ulaşım işçilerin en büyük sıkıntılarından biridir. Sabah o sıcak yataktan kalkıp işin yolunu tutmak insanı zaten büyük bir gerilim içerisine sokuyor. Saat 05.30’ta yollara düşerken gün bile ağarmamış oluyor. Üstüne “otobüsü kaçırırım” telaşı çok garip bir duygu. Metro merdivenlerini koşa koşa inmek, vezneye gidip bir bilet almak ve ardından gelmesini beklediğin metroyu beklemek... Ama bu, o kadar kolay değil. Saat 08.00’de iş başı... Metroda uyumamak gerek. Yoksa işe geç kalırsın. İşe geç kaldığında senaryo bellidir zaten. Patron kapıda, ustabaşı içerde, ikisi de aynı soruyu sorar sana sert bir surat ifadesiyle. “Nerdesin lan sen? İşyerinde saat kaçta olunması gerektiğini bilmiyor musun? Çabuk

işinin başına geç!”

Hadi gelde işin yoksa aç karınla iş başı yap. Neredeyse unutuyordum. Bir de mühendisler var. Saat 09.00-09.30 gibi işbaşı yaparlar. Sabahtan akşama kadar bilgisayar başında oyun oynarlar. Bu insanların akşam erken yatmak gibi bir derterleri de yok. Çünkü ulaşım sıkıntısı yok. Altında son model bir şirket arabası... Hem geç kalsa da kızan yok. Çünkü onlar okumuş insanlar.

Neyse. Her sabah yaşadığımız bir durum bu. Eğer örgütlenmezsek 05.30’da işe giden, bizi ölümüne çalıştıranlar ileride bizi hiç uyutmayacak. Ama örgütlenir ve mücadele edersek 05.30’da kalkan bir işçi 07.30’da işine gitmek için yola çıkacak.

Gelecek yazıda görüşmek dileğiyle...

OSTİM’den genç bir işçi

Birleşik Metal Genel Kurulu’nda şovenizm sahne aldı

Türk Metal ile Birleşik Metal karşılaştırılabilir mi? 2010-2012 TİS sürecine bakıldığında Birleşik Metal, Türk Metal’in ihanet sözleşmesine göre ileri bir sonuç almıştı. Sadece bu değil, pek çok açıdan Birleşik Metal Türk Metal’e göre daha ileride. Bu varsayım ile Birleşik Metal İzmir Şubesi 11. Olağan Genel Kurulu’na katıldım. Ne var ki Kürt sorunu konusunda Birleşik Metal’in neredeyse Türk Metal’e yakın durduğunu, şovenist cenahın “ılımlı” bir bileşeni olduğunu gördüm.

Birleşik Metal-İş Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar divan başkanı olarak yaptığı konuşmanın başında Van depremine değindi. Hemen ardından da sözünü Çukurca’da ölen askerlere getirerek, Türk Metal Genel Kurulu’nda olsa epeyce alkışlanacağı bir konuşma yaptı. DİSK eski Genel Sekreteri yeni CHP İzmir milletvekili Musa Çam bu konuda, bu sendikacılardan daha ileri bir konuşma yaptı. Hiç değilse “İşçiler arasında yaratılmak istenen Kürt-Türk düşmanlığına karşı uyanık olun ve bu oyuna gelmeyin” dedi. Hiç değilse asgari demokrasinin sınırlarında kalmayı bildi.

Sonradan konuşan delegeler ise Özkan Atar gibi ajitatif olmasa da soruna aynı tarzda değindi. Biri dışında, söz alan tüm temsilcilerin “konuşması” yazılıydı. Yani Özkan Atar’ın yaklaşımı Birleşik Metal İzmir Şube’nin ortak tavrıydı. Konuşmalarda ölen askerlerin hepsinin işçi-emekçi çocukları olduğu vurgulandı. Buna rağmen bu vurguyu yapan konuşmacılar işçi-emekçi çocuklarını ölüme yollayan sermaye devletinden çok gerillaya öfke duyuyor ve bunu yansıtıyorlardı.

“Ölen hiç zengin çocuğu yok. Hepsi işçi emekçi çocuğu.” Evet bu doğru. Şovenizmle malul olmayan bir kafa bu durumda nutuk atıp çocuklarını kirli savaşa süren sermayeye karşı öfke duyar. En azından bu çarpıklığı sorgular.

Kürt sorununda asıl çözümü işçi sınıfı sağlayacak. Tekel direnişi bunu çok net gösterdi. Tekel’de Türk ve Kürt işçilerle birlikte mücadele verdiler. O dönem şovenist histeri dibe vurdu. Bir linç girişimiyle direnişe saldırmayı planlayan hükümet Hayati Yazıcıoğlu’nun ağzıyla Tekel işçilerine karşı “terörist” argümanını kullandı. Ama istedikleri olmayıp ters tepince aynı ağızla işçilerden özür dilediler.

Kirli savaşta işçi emekçi çocuklarının ölmemesi için, halkların kardeşliğinin ete kemiğe bürünmesi için tek çıkar yol var; o da işçilerin birliğidir. Bir işçi sendikasının genel kurulunda asıl vurgu da buraya yapılmalıydı. İşçilerin birliğini zedeleyecek her yaklaşım sermayeye hizmet eder.

M. Kursun

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tanitey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / **KOCAELİ**

**Devrimciler ölmez
devrim davası
yenilmez!**

**Sömürüye ve zulme
karşı hepimiz**

Alaattiniz!